

மனக்கறிகாழுந்தி

சுருஷ நாலன்

தெரிபடுத்திய

வ. 4த்திரசிகாரை
செய்து

அன்புடன்
2-7-95

மலைக் கொழுந்தி

(சிறுகதைத் தொகுதி)

(2)

பேரவையுடைய

MALAIKOTUNDI

SARAL NADAN

சாரல் நாடன்

1952

Madras

10

Madras

1952

KUMARAN PUBLISHERS

27, Hind Street

Kumaran Colony

வடாற்காடு

பாரிநிசையம்

134, பிராட்டிவெ-செம்மன-600108

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1994

(C)

விலை ரூ. 24

Title : MALAIKOLUNTHI
Author : SARAL NADAN
Subject : A Collection of Short Stories
Pages : 152
Paper : Cream Wove 10.5 Kg.
Types : 10 Point
Binding : Duplex Board
Price : Rs. 24/-
Publishers : KUMARAN PUBLISHERS
27, 11nd Street,
Kumaran Colony,
Vadapalani, Madras-600 026.

Printers : Chitra Printo Graphy,
Madras-14.

பதிப்புரை

தேயிலை, காப்பி, புகையிலை, சீனி (சர்க்கரை) ஆகியவை முதலாளித்துவம் தோன்றிய பின்னர் பரவலாகப் பயிரிடப்பட்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட விவசாயப் பண்டங்களாகும். முதலாளித்துவத்தில் தனிமனிதனாகி உழைக்கும் மக்களது தனிமையைப் போக்கி தற்காலிக மகிழ்வூட்டுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்படுபவை. இப்பண்டங்களின் உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கு உலகெங்கும் குடிபெயர்ந்த அடிமை உழைப்பே பயன்படுத்தப்பட்டது. இலங்கை அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. ஆரம்பத்தில் காப்பி பறிப்பதற்காக சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து தென் இந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட தொழிலாளர் பின்னர் காப்பித் தோட்ட வீழ்ச்சியுடன் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்குடும்பமாக, நிரந்தரமாக, கொத்தடிமைகளாகக் குடியேறினர். தோட்டத்து லயங்களிலேயே சிறை பிடிக்கப்பட்டவராக வாழ்ந்து, உழைத்து, மேலும் தொடர்ந்து உழைக்க இனம் பெருக்கி தேயிலைத் தோட்டத்திற்கே உரமாகப் புதைக்கப்பட்டனர்.

இலங்கைத் தேயிலையே மணத்திலும் நிறத்திலும் சுவையிலும் உலகில் உயர்ந்ததாகப் பாராட்டப்படுகிறது. ஆனால், இத்தேநீரை அருந்துபவர்கள் பரம்பரையாக தேயிலைத் தோட்டங்களில் உழைத்து மடியும் இக்கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்களின் இரத்தத்தைச் சுவைத்து மகிழ்வ

தாக எண்ணுவதில்லை. இலங்கையின் ஆளும்வர்க்கம் இத் தொழிலாளரின் உபரிமதிப்பை அபகரித்த பணத்திலேயே மற்றைய மக்களுக்கு இலவசக் கல்வியும், சிறந்த மருத்துவ வசதியும், தரமான வாழ்க்கைத் தரமும் அளித்து ஜனநாயகம் பேசவும் முடிந்தது. இத்தனை வாய்ப்புகளையும் இழந்து தோட்டங்களில் சிறைப்பட்டு இன்னும் இம்மக்கள் வாழ்ந்து உழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

தேயிலைத் தோட்டங்களில் உழைத்து மடியும் இம் மக்களைப் பற்றி இந்தியாவில் முல்கராஜ் ஆனந்தொடக்கம் தமிழ் நாட்டில் டி. செல்வராஜ்வரை நாவல்கள், சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளனர். இலங்கையிலும் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, இராமையா, சாரல்நாடன், அந்தவிஜீவா போன்ற பலர் நாவல், சிறுகதை, கவிதை போன்று எழுதினர். இன்னும் மேலும் இளைஞர்கள் பலர் பல்வேறு துறைகளிலும் எழுதி வருகின்றனர்.

ஆயினும் தமிழ்பேசும் மக்கள் தொகை விகிதத்துடன் பார்க்கும்போது அச்சு உட்பட மக்கள் தொடர்பு சாதனங்களில் (Media) இவர்கட்குக்கிடும் பங்கு மிகக் குறைவே,

தமிழ் நாட்டில் ஐந்து சதவிகிதமான பிராமணியம் சார்ந்தவரிடை கலை, இலக்கிய, மீடியாவின் பெரும் பகுதி ஆக்கிரமிக்கப் பட்டிருப்பதுபோல, இலங்கையிலும் யாழ்ப்பாணம் சார்ந்து கொழும்பிலும் வாழ்கின்ற தமிழர்களிடையே கலை, இலக்கியம் அகப்பட்டுள்ளது. அதற்குக் காரணமாக வாழ்க்கைத் தரம், கல்வியறிவு, அரசியலாதிக்கம் போன்ற பலவற்றைக் கூறலாம். இன்று புலம்பெயர்ந்த நிலையிலும் வட கிழக்குப் பகுதித் தமிழர்களிடமிருந்தே நாவல், சிறுகதை, கவிதைப் படைப்புகள் பரவலாக வெளிவருவதைக் காண்கிறோம்.

மலையகத் தமிழர்களிடையே இன்று புதியதோர் எழுச்சியைக் காண்கிறோம். அவர்களிடமிருந்து மேலும் பரவலான

கலை, இலக்கியப் படைப்புகள் வெளிவர வேண்டும். அவர்களின் ஆக்கத்திலுள்ள தனிச்சிறப்பு, கற்பனை குறைந்து அங்கு உழைக்கும் மக்களது யதார்த்த வாழ்க்கையை எழுத்தில் வடிப்பதாகும். இத்தொகுதியிலுள்ள கதைகள் யாவுமே மலையகத்தில் உழைக்கும் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம்.

அவர்களது வாழ்க்கை, உழைப்போடு இணைந்த வார்த்தைகள், துன்பங்கள், போராட்டங்கள் சமுதாய உணர்வை மேம்படுத்த உதவுகின்றன. இக்கதைகள் வளர்ச்சியடையும் சமுதாயத்தின் சமகால வரலாற்று நிகழ்வாகவும் இருப்பதைக் காணலாம்.

சென்னை

1-12-94

செ. கணேசலிங்கன்

என்னுரை

அறுபதுகளில் மலையகம் தரிசித்த இலக்கிய விழிப்புணர்வில் பிரக்ஞை பெற்றவர்களில் நானும் ஒருவன்.

மலையக மக்களின் வாழ்க்கை மிகத்துயரம் நிறைந்தது.

அந்த வாழ்க்கையில் முற்றாக நான் தோய்ந்து போயுள்ளேன். அதுவே என் வாழ்க்கை.

என் வாழ்க்கையை, இலச்சிய ஒளியில் தரிசிக்க விரும்பிய காரணத்தால், படைப்பிலக்கிய உருவில் கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல் என்ற அமைப்பில், மிகுந்த விருப்பத்துடன் எழுத்தில் வெளிப்பட முயற்சிகள் மேற்கொண்டேன்.

அக்காலப்பகுதியில் வெற்றிகரமாக நடைபோட்ட மலைமுரசு, மலைப்பொறி, மலர், ராதா, செய்தி, சுதந்திரன் என்ற வெளியீடுகளுடன் சிந்தாமணி, வீரகேசரி, தினகரன் என்ற தேசியபத்திரிகை வெளியீடுகளும் ஒன்றிணைந்து என் படைப்புகளை விரும்பி வெளியிட்டன. நன்றியறிதலுடன் அவ்வுண்மையை நினைவு கூருகிறேன்.

உண்மையில், ஒரு தொகுதியை அச்சில் வெளிக்கொணரும் விதத்தில் தேவைப்படும் எண்ணிக்கையில் சிறுகதைகளை எழுதியிருப்பதாக எனக்கு நினைவில்லை.

“இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்” என்ற தலைப்பில் ஈழத்தில் வெளியாகியுள்ள சிறுகதைகளை தமிழகத்தில் அச்சாக்கி வெளியிட்ட தம்பதியர் செ. யோகநாதனும் யோ. சுந்தரலட்சுமியும் தமது அளப்பரிய வெளிப்பாடுகளாக அமைந்த தொகுதிகளின் மூலம் இந்நினைவுறுத்தல்களை என்னைப் போன்றவர்களுக்கு வழங்கியுள்ளனர்.

இத்தொகுதியில் வெளியாகியுள்ள சிறுகதைகள் இருபதாண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பின்னர் தொகுக்கப்படுகின்றன.

விமர்சனநோக்கில் இவைகளுக்கு விளக்கம் அளிப்பதற்கு எனக்கு நிறைய இடமிருக்கிறது.

வாசகர்கள் அதை முழுமையாக விளங்கி கொள்ளவும்—

விமர்சகர்கள் அதனை விளக்கி வைக்கவும்—

ஒரு சந்தர்ப்பத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு நிச்சயம் இத்தொகுதி உதவும்.

படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளில் என் பங்களிப்பை வெளிக் கொணரும் இச்சிறுகதைகளை அச்சில் வெளிக் கொணரும் முயற்சிகள் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் பலரால் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

நண்பர் திரு. சோமகாந்தன் முயற்சியாலும் குமரன் பதிப்பக ஆதரவுடனும் இதனை வெளிக் கொணர்த்துள்ளார்.

படைப்பிலக்கியத் துறையில் என் புதிய முயற்சிகளை இனி தொடர்ந்தும் எதிர்பார்க்கலாம்.

நன்றியுடன்,

சாரல் நாடன்

சாரலகம்,
வணிக சேகரபுர,
கொட்டகல,
இலங்கை.

—புதுப்புனல் புதுப்புனல் புதுப்புனல் புதுப்புனல்—

—புதுப்புனல் புதுப்புனல் புதுப்புனல் புதுப்புனல்—

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. புதுப்புனல்	9
2. பிரேத ஊர்வலம்	18
3. திருப்தி	35
4. சுய கௌரவம்	41
5. உள்ளும் புறமும்	48
6. தனி ஒருத்தன்	56
7. ஆறுகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை	68
8. அடிச்சுவடு	76
9. கலங்கிய கண்கள்	87
10. வைராக்கியம்	95
11. மலைக் கொழுந்தி	105
12. கண்ணீரில் கரைந்த இரவு	112
13. சாளரம்	123
14. குவாட்டர்ஸ்	143

1. புதுப்புனல்

ஒன்று திரண்டு உருப்பெறுவதற்குள்ளாகவே சிதறி விடுகிற மேகக் கூட்டத்தைப் போல அவளது எண்ணங்கள் சிதறிக் கொண்டே போயின.

சுவை தருகிற ஆசைக் கனவுகளை அளவுக்கு அதிகமாகவே நிரப்பி வைத்திருந்த இள வயதிலேயே, வளம் நிரம்பிய எதிர்காலத்தை நினைவில் பதித்து ஒருவனை கரம் பிடித்த ஆறு மாதங்களிலேயே அவள் விதவையாகிப் போனாள்.

எழில் நிரம்பி வழிகிற இருபது வயதுப்பெண்ணான அவள் குன்றுகளில் ஏறி கொழுந்தாய்கிறதை பார்க்கையில் யாருக்குச் சொல்லத் தோன்றும் அவளை விதவையென்று.

வேண்டாமென்று விதவா விவாகத்தை எதிர்ப்பவர்கள் அவளின் மௌனம் தேங்கிய முக அழகில் இரக்கம் பெற்று மனம் மாறி விடுவார்கள்.

மனித மனம் எத்தனை அற்பமானது? எத்தனை சக்தி வாய்ந்ததும்கூட?

வாழ்க்கை அமைப்பையே சீர்குலைத்து விடுகிற எத்தனை சம்பவங்களை அது தூசாகக் கருதி ஒதுக்கிவிட்டிருக்கிறது; எத்தனை தூசான நிகழ்ச்சிகள் எவ்வளவு குடும்பங்களை உருத்தெரியாமல் பண்ணியிருக்கின்றன!

அவளுக்கு அச் சம்பவம் தூசாகி விட்டதுவா? அல்லது அவள் தன் வாழ்க்கையைச் சீர்குலைத்து விடச் சம்மதித்தும் விட்டாளா?

ஆண்டாண்டு காலமாக வேருன்றிவிட்ட வழக்கங்களை எடுத்தெறிந்து விட்டு வாழ வேண்டிய அவசியம் என்ன?

பூத்துக் குலுங்க வேண்டிய பருவம் அவளுடையது: வயிற்றில் உருவாகி வருகிற சிசுவின் நினைவு ஒன்றே பூவின் மலர்ச்சியாய் மணம் பரப்பி இன்ப நினைவுகளை எழச் செய்யப் போதுமானது. போது பூவாக விரிகையில் பிறக்கும் மணமும் மலர்ச்சியும் அவளுக்கு எப்படிக்கிட்டும்? அவரில்லாதபோது, அவரின் ஆதரவான பிணைப்பால் உருவான இன்ப நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளப் பக்கத் துணையில்லாமல் சோர்ந்துபோய் விட்டாள், எதையோ இழந்து விட்டவளாக.

இந்த இழப்பு எவ்வளவு பெரியது? அவள் அதை எப்படித் தாங்கிக் கொண்டாள்?

வீட்டில் ஒன்றியாக இருக்கையில், பாயில் தனியாகப் படுக்கும்போது, உணவு தனக்காகச் சமைக்கையில் மேலிடும் தனிமை உணர்வு, நீண்டோடும் வாழ்க்கைப் பாதையில் ஆதரவிழந்து போனதால் எதற்கிந்த வாழ்வென்று நொந்து கொள்ளச் செய்யும்.

அந்த ஏகாந்தமே, இருவரினதும் இணைப்பில் ஓடி மறைந்த இன்ப அனுபவங்களைப் புதிது புதிதாய்ச்சொல்லித் தீர்க்கும். சோபிதமான எத்தனை நிகழ்ச்சிகள்! அவை எழுப்பிய நினைவுகளின் மதுராந்தகம்தாம் எவ்வளவு?

அவள்தான் எத்தனை அபாக்கியசாலி. இவையத்தனையையும் இத்தனை விரைவாக இழந்து விட?

அவள் உடலுக்கு ஒன்றென்றால் ஆதரவாகப் பார்த்துப் பேச இன்று ஆளில்லை, அவளது அவர் இன்று உயிரோடில்லை.

இருள் உலகை ஆளத் தொடங்குகிற நேரம். எதிர் காலத்தைப் பற்றிய நினைப்பிலும் இருள் பரவ ஆரம்பித்து விட்ட உள்ளத்தோடும் ஒரு மூலையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு, வெளியே ஸ்தோப்பில் கதவை திறந்து கொண்டு யாரோ கூப்பிடுவது காதில் படுகிறது.

அவளைக் கூப்பிடுவது யாராயிருக்கும் என்று அவளுக்கே தெரியாது?

வயிரவனின் ஆதரவான குரல் ஒலித்த அடுத்த கணமே அவள் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள், அவன் வருகையை எதிர்பார்த்து.

வயிரவன் வந்ததும் வராததுமாக மூலையிலெரிந்த லாம்பில் திரியை ஏற்றி வெளிச்சத்தைக் கூட்டினான் - இருள் கொஞ்சம் குறைந்தது. அவன் செய்கையின் அர்த்தம் அவளுக்கு விளங்கி விட்டதா? அவளுக்கு விளங்க வேண்டும் என்பதற்காக அவன்தான் சூசகமாகக் கோடி காண்பிக்கிறானா?

சாயந்தரம் வேலை முடிந்து வீடு திரும்பியவள் விட்டெறிந்த கூடையும் வீசி வைத்த படங்கும் ஸ்தோப்பில் ஒரு மூலையில் கிடக்கிறது. அதை எடுத்து ஒழுங்குபடுத்த அங்கு யாருமில்லை.

வெளிச்சத்தில், அவள் முகம் களைத்துச் சோர்ந்து போயிருப்பதைக் கவனிக்கிறான். அடுப்பில் வேறு நெருப்பையே காணோம்.

அவன் கண்கள் கலங்குகின்றன. அது அவளுக்குத் தெரிந்துவிடக்கூடாதே என்பதற்காக மிலாரை ஒடித்து அடுப்பிலிட்டு பற்ற வைத்துவிட்டு அவள் அருகே வருகிறான்.

“உங்களுக்கு எதற்கு இந்தச் சிரமம் எல்லாம்,” அவன் கேட்கிறான்.

“இதைக்கூட நான் செய்யவே என்றால் வேறெதுக்கு நானிந்த உடம்பை வைச்சிக்கிட்டு இருக்கணும்.” அவன் பேசினான்.

“இப்பவோ அப்பவோன்னு எதிர்பார்த்து வாயும் வயிறுமாக இருக்கிற நீ மலையேறி வேலை செய்யிறதை பார்த்துக்கிட்டு என்னால பேசாமல் இருக்க முடியலியே.”

அவனால் முடியாதுதான். அவளுக்குத் திருமணம் நடக்கும் முதல் மாதம் வரையிலும், அவள் தனக்குத்தான் கிடைப்பாள் என்ற முழு நம்பிக்கையில் எண்ணங்களும் நினைவுகளும், ஆசைகளும் கனவுகளும் ததும்பி வழியச் சென்றோடிவிட்ட நாட்கள் அவனால் மறக்கமுடியாதவை.

அவள் அவனுக்கு முறைப்பெண் இல்லை. அவள் யாரோ, அவன் யாரோ! ஆனால் இளம் வயதில் முகிழ்த் தெழும் மோகன நினைப்புக்கு அவர்களிருவரும் வசப்பட்டு போனார்கள்.

வீடென்ன, வேலைத்தளம் என்ன, அவள் நினைப்பி லேயே ஒவ்வொரு விநாடியும் அவனுக்குக் கழியும்.

கிள்ளி எடுக்கும் ஒவ்வொரு இளந்தவிரையும் அவனுக் குத் திருப்தி தரும் என்ற நினைப்பிலேயே அவள் சேர்த்து, நிறைந்து, கூடையிலிடுவாள். அவனது திருப்திக்காக அவள் என்னென்ன செய்திருக்கிறாள்?

குளித்து உடுத்தி குமிழ்ச் சிரிப்பிழைந்தோட அவள் நடந்துவரும் பாதையின் ஒரு வளைவில் அவன் நின்றிருப் பான் அவள் வருக்கைக்குக் காத்து.

வேலைக்குப் போகும் போதோ, வீட்டுக்குத் திரும்பும் போதோ அவர்கள் சந்தித்துக் கொள்ளவில்லை என்றால், அந்திக்கருக்கலில் பீலிக்கரையில் சந்தித்தாக வேண்டும். இல்லையென்றால் பொழுதே போகாது! என்ன பேசிறோ மென்று சொல்ல முடியாமலும் எதைப் பேசாது விட்டோ

மென்று திருப்திப்பட்டுக் கொள்ளவும் அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

கடைசியில் அவர்கள் வாழ்க்கையும் வெறும் கதையாகி விட்டது.

அவளது அப்பன் முர்க்கத்தனத்தோடு அவளை முறைப் பையன் ஒருவனுக்கு கலியாணம் செய்து வைத்து விட்டான்.

முதலில் மறுத்தவள், முடிவில் சம்மதித்தாள். நோய் வாய்ப்பட்ட அப்பன் சாகாமலிருக்க. ஆனால் அவளை மணம் முடித்த அடுத்த மாதமே அவன் போய் விட்டான். அவளை வற்புறுத்தி ஒருத்தன் கையில் பிடித்துக் கொடுக்கும் வரையில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது அந்த உயிர்.

அவள் நடுங்கித் தீர்த்து விட்டாள், அவளது வாழ்க்கையும் நடுங்கக் கூடாதே என்று.

அத்தனை காலமும் ஆதரவாய் இருந்த அப்பனைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, சதாகாலமும் தன் நினைவிலேயே ஏக்கத்தோடு, ஒருவனை தன் எதிரிலேயே நடமாடவிட்டு விட்டு வேறு ஒருவரை நம்பித் தன் வாழ்க்கையை ஒப்படைத் திருக்கிறாளே அவளுக்கு நடுக்கம் வர யாரைக் கேட்க வேண்டும்?

அவன் பயம் நியாயமானதுதான். அதற்காக அவன் பயந்தபடி எதுவும் நடக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயமிருக்கிறதா?

அவளது திருமணத்தின்போது அவன் வந்திருந்தான். உண்மையில், பந்தலிட்டுச் சோடித்து வீட்டை அலங்கரித்து மணவிழா நடக்கும் வரையில் ஓடி ஆடி உழைத்தவர்களில் அவளும் ஒருவன். ஏக்கமோ, பெருமூச்சோ, ஏமாந்துபோன ஆத்திரமோ அவனிடம் காணக் கிடைக்கவில்லை.

அவளது வாழ்க்கையில் ஒளியேற்றிவைக்க அவன் ஆசைப்பட்டான். அந்த வாய்ப்பு அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை

யானாலும், அவளது வாழ்க்கையில் ஒளி ஏறத்தான் செய்கிறது. ஒளியேற்றுபவன் அவனாக இல்லாவிட்டாலும், அந்த ஒளியின் நித்திய கூடருக்கு அவன் ஆதரவாக இருக்க வேண்டாமா? அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மனமார நேசித்துப் பழகியதே அப்படி ஓர் ஒளியை வேண்டித் தானே!

ஆரம்பத்தில் சில நாட்கள் அவள் மனம் அமைதியிழந்து, குழப்பிய குட்டையாய்க் கிடந்தது. நெஞ்சக் குளத்தில், நினைவுக் கல்லை விட்டெறிந்து குழப்புவதை அவளால் தவிர்க்க முடியவில்ல நினைவுகளைத் தூண்டிவிடும் நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பாயமைந்து, அவள் அவனோடு வாழத் துடித்த வாழ்க்கை!

அவனைப் பார்க்கும்போது நெஞ்சு அலைமோதும்; பார்வை கீழிறங்கும்; செய்யக் கூடாத தவறைச் செய்து விட்டாற்போல. ஆனால், அவனோ அவனோடு நெருங்கிப் பழகிய காலத்தைய அதே புன்னகையோடு சற்று எட்ட நின்று அவளைச் சுகம் விசாரிப்பான். அவளும் நாளாக ஆக பழகிப் போனாள். “நாம் கொடுத்து வைச்சது அவ்வளவு தான்” என்று மனதை தேற்றிக் கொள்வாள் அவள்.

வாழ்க்கை திசைமாறிவிட்ட இன்றும் அவளுக்குத் தேறுதல் சொல்ல அவன்தான் வந்திருக்கிறான்.

அவளது கணவன், தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் போது “ரோதை”யில் அடிபட்டுச் செத்துபோனான் என்ற செய்தி கேட்டு அலறிக் கொண்டு வந்த முதல் ஆள் அவன் தான்.

தனக்குக் கிடைக்காத ஒரு பாக்கியம் அவனுக்கு கிடைத்திருந்தது, தன்னால் முடியாத ஒன்றை அவள் கணவன் செய்திருக்கிறான் என்று திருப்திபட்டுக் கொண்டவன், அந்த வெற்றியின் வாழ்க்கை இத்தனை குறுகியதா என்று பதை பதைத்துப் போனான்.

அவள் என்னாவாள்? அவளது வாழ்க்கை இருள் படர்ந்து போகப் போகிறதா?

பழைய வாழ்வை பொய்யாக்கி விட்டு, புதிய வாழ்க்கைக்குத் தன்னைத் தயார் செய்து கொண்டவள் இன்று அந்த வாழ்க்கையையும் பொய்யாக்கிவிட்டு புலம்புவதற்கு தன்னைத் தயார் செய்து கொள்ள வேண்டியவளாகி விட்டாள்.

அவளது கணவனின் அந்திமக் கிரிஸைகளை, அடிமனதில் பீறிட்டெழும் துயர நினைவுகளை, அடக்கிக்கொண்டவனாக நடத்தி முடித்தான் வயிரவன்.

சோகம் ததும்ப சோர்ந்து நிற்கும் அவளைக் காணச் சகிக்கவில்லை அவனுக்கு. ஆண் துணையற்று போன ஆண் துணையின் முழு வசீகரத்தையும் அநுபவிக்கத் தவறிப் போன அவளை நினைத்து நினைத்து அவன் அமைதியை இழந்துவிட்டான். அவளது அபாக்கியத்தைஎண்ணி எண்ணி ஆவேசப்பட்டுப் போனான்.

அவனால் ஒரு முடிவுக்குத்தான் வர முடிந்தது. அவளை வாழ வைப்பதென்று உறுதி பூண்டான். அவளுக்குத் துணையாய் அவன் நிற்பான்.

இரண்டு மாதங்களுக்குள்ளாக எப்படி இறங்கிப் போனாள்? அவள் கணவன் உயிரோடிருந்தபோது அவளது முகத்தில் படர்ந்திருந்த செழுமை செத்துப் போய்விட்டது.

பற்றிப் படரக் கொம்பிருந்த காலத்தில் செழித்து வளரும் செடி, படர்ந்திருந்த கொம்பொடிந்தால் பட்டுப் போவதில்லையா?

அவள் நிலை கொள்ளாது தவித்தாள். அவளால் எந்த விதமான முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை.

அவனைப் போல் அத்தனை விரைவாக அவளால் ஒரு முடிவெடுக்க முடியவில்லை; அவனது கேள்விக்கும் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

அவனது முடிவின் பலவீனம் அவளுக்குத் தெரிந்தது. ஓ! அதை எப்படி பலவீனம் என்றுரைப்பது? முடிவின் பலமும் அதுதானே? அந்த பலமான முடிவுக்கு வர அவனுக்கு பலம் தந்தது எது?

அவன் கேட்பதில் என்ன பிழை? அப்படி கேட்பதற்கு அவனுக்கு உரிமையில்லையா?

புதுப்புனலாய் பீறிட்டெழுந்த சுகந்த நினைவுகளை அவளிடம் வளர்த்தெடுத்த முதல் மனிதன் அவன்தானே!

நிரம்பி வழியும் ஆனந்த நினைவுகளோடு, வாழ்க்கையின் பிரகாசத்துக்குக் காத்துக் கிடக்க அவள் ஆசைப்பட்டது அவனோடுதானே!

அவன் கேட்பதில் என்ன தவறு?

அவளால் அவரை எளிதில் மறந்துவிட முடியவில்லை. எட்டு மாத காலத்தைய தாம்பத்திய வாழ்க்கைதானென்றாலும் எவ்வளவு இனிமையானது. அவள் விம்மித் தீர்த்தாள்.

வயிற்றில் வளர்கின்ற குழந்தையை வளர்த்தெடுத்து ஆளாக்க வேண்டிய பொறுப்பை அவள் எப்படி நிறைவேற்றப் போகிறாள்?

நாள் முழுக்க மலையேறி உழைத்து அலுத்து ஓய்ந்து வருகிற அவளுக்கு அதைச் செவ்வனே செய்து முடிக்கத்தான் இயலுமா?

அவரைப் பறி கொடுத்து விட்ட இந்த இரண்டு மாதத்துக்குள்ளாக அனுபவித்த நரக வேதனையில் அவள் உயிர் பிழைத்திருப்பதே அதிசயந்தான்.

அழகை பீறிட்டது அவளுக்கு!

“இதென்ன கண்ணீர் வடிச்சிகிட்டு. இப்ப என்ன நடந்திருச்சி இப்படி அழுது வைக்க” கனிவோடு கேட்டுக் கொண்டு அவளருகே குனித்தமர்ந்தான் வயிரவன்.

அவனது கையில் ஆவி பறக்கும் தேநீர் இருந்தது. அவளுக்காக அவன் தயாரித்தது அது. அவன் நன்றியோடு அவனைப் பார்த்தான்.

“கொஞ்சம் இரு. ஆற்றித் தருகிறேன். உன்னை மாதிரி இருப்பவங்களுக்குச் சூடு ஆகாது” அவன் சொன்னான்.

அவன் எதை குறிப்பிடுகிறான்? நினைவுக் கனல் நெஞ்சில் எழுப்பிவிட்ட உஷ்ணக்கீற்றுக்களையா? அதை ஆற்றி வைக்கவா, அவன் அவகாசம் கேட்கிறான்?

அந்த உரிமையை அவனுக்கு அவள் கொடுத்து விட்டாளா? அவள் வயிற்றில் துள்ளும் குழந்தைக்குப் பேரிட்டு ஆளாக்கப் போகிறவன் அவன் தானே!

[1989]

2. பிரேத ஊர்வலம்

பகையரசன் கோட்டை மதிலைப் போல உயர்ந்து எழுந்து நிற்கும் மலைகள். மதில்கள் போல என்ன, மதில் களே தான்! வானத்தைத் தொட்டு நிற்கும் மலைகளை அரணாக்கி இந்த நாட்டில் அந்நியர் ஆட்சியை இறுதிவரை எதிர்த்து நின்ற சுதந்திர பூமியல்லவா மலைநாடு...

சோம்பல் முறித்தவாறே கட்டிலில் படுத்த வண்ணம் ஜன்னல் வழியாக, வானமளந்து எழுந்து நிற்கும் மலைகளைக் கண்டவுடன் எப்போதோ முளையில் படிந்துவிட்ட உண்மைகளும், நெஞ்சில் நிலைத்துவிட்ட நிகழ்ச்சிகளும் தொடுப்புகளாகிக் கற்பனை ஓட்டத்தை நீட்டுவிக்கின்றன.

“என்னா வந்திரிச்சி... சனியன் புடிச்ச பசங்க ஒருத்தனைக் கூடக் காணோம்” என்று கோபத்தோடு வீட்டுக்குள் நுழைந்தார் என் தந்தை. கட்டிலிலேயே இன்னும் நான் படுத்திருப்பதைக் கண்டதும் “என்ன தம்பி கூதலடிக்குதா? இப்பவே இப்படின்னா மார்கழி மாதம் பொறந்தா தாங்க முடியாதே! எங்களுக்கு இதெல்லாம் பழகிப் போயிருச்சி” என்று கூறிக் கொண்டே தலையில் குளிரை மறைப்பதற்காகக் காதைச் சுற்றிக் கட்டியிருந்த மப்ளரைக் கழற்றி எறிந்தார். கோட்டைக் கழற்றி நாற்காலி மீது போட்டுவிட்டு “என்ன மீனாட்சி! முகம் கழுவலாமா” என்று கேட்டார்.

‘வெந்நீர் தயாராயிருக்கு’ சமையலறையிலிருந்து என் அன்னையின் குரல் கேட்டது.

“தம்பி எழுந்திருக்கலியா. அப்பா காப்பி கொண்டு வரட்டுமா...”

“இதோ அம்மா! எழுந்து விட்டேன்...” என்று சொல்லிவிட்டேனே தவிர எழுந்திருப்பதற்கு என்னவோ சோம்பலாகத்தானிருந்தது. வெளியிலடித்துக் கொண்டிருந்த குளிர்காற்று வேறு இன்னும் படுத்திருக்கவே என்னைத் துண்டியது.

காப்பி குடித்தால்தான் எழுந்திருக்க முடியும் போலத் தோன்றியது. நகரத்தில் தங்கிக் கல்லூரியில் படித்த நாள் முதலாய் ஏற்பட்ட கெட்ட பழக்கங்களில் இதுவுமொன்று. தன் ஐம்பதாவது வயதிலும் விடிய இந்தக் குளிரில் பிரட்டுக் களத்துக்குச் சென்று வருகிறாரே என் தந்தை... நினைக்கவே எனக்கு வெட்கமாகத்தானிருந்தது.

“இந்தாப்பா காப்பி!” போர்வைக்கு வெளியே கையை மாத்திரம் நீட்டி அம்மாவிடமிருந்து காப்பியை வாங்கிக் கொள்கிறேன்.

“எங்கம்மா, அப்பா வந்தாரு, காணமே.”

“வெளியில் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.”

“யாரோடு இந்த நேரத்தில்? வரும்போதே யாரையோ வாரிக்கட்டிக் கொண்டு வந்தாரே.”

“அது தான் வினையத்தான் தலைவருக்கிட்ட.”

“ஓ வினையத்தானா? விஷயம் என்னாவாம்...”

“நேத்து ராத்திரி யாரோ தோட்டத்தில் செத்துப் போயிட்டாங்களாம். அதனால், ஆளுங்கெல்லாம் இன்னைக்கி வேலைக்குப் போறதில்லேன்னு தீர்மானிச்சிட்டாங்களாம்...” என் தாயாரின் குரலையும் அடக்கிக் கொண்டு கேட்டது வெளியிலிருந்து வந்த என் தந்தையின் குரல்.

குளிரையும் பொருட்படுத்தாது, சற்று நிமிர்ந்து எழுந்து உட்கார்ந்து காதையும் தீட்டி வைத்துக் கொள்கிறேன்.

“நீங்க செய்யிறது ஒங்களுக்கே நல்லாயிருக்காடா... ஏண்டா! ஒங்களுக்கும் புத்தி இப்படி வீணாப் போவுது...” ஆக்கிரோஷத்தோடு என் தந்தை பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்.

“நீங்க என்னாத்த சொல்லுங்க அய்யா; எனக்கென்னவோ சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிப்புட்டேன் அதுக்கப் புறம் வருத்தப் பட்டுக்காதீங்க.”

வினையத்தான் குரலை எனக்கு இன்றும் இனம் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பு, சின்ன வயதில் தோட்டப் பள்ளியில் படிக்கும்போது கேட்டது. அப் பொழுதும் இப்படித்தான். அடித்தொண்டையில் காட்டுக் கூச்சல் போடுவான். மெதுவாய்ப் பேசவே தெரியாது. “தோட்டக்காட்டுப் பசங்களோடு இப்படித்தான். ஒரே கரச்சலாயிருக்குது. அந்த வினையத்தான் எப்ப தொலைகிறானோ, அப்பத்தான் தோட்டம் உருப்படும்...” முள்ளுக்குத்துக் காட்டில் தன்னை எதிர்த்துப் பேசி விட்டானென்ற ஆத்திரத்தில் அம்மாவிடம் எப்போதோ ஒருநாள் என் தந்தை இப்படிச் சொன்னதாக நினைவு.

“அடே இப்படியெல்லாம் நீ செய்யிறது ஒனக்கு நல்லா இல்ல. ஒம் மேல தொர இப்பவே ஒரே காட்டமா இருக்குறார். நெனச்சதுக்கெல்லாம் பெட்டிஷன் போடுற உங்க புத்தியும், ஸ்ட்ரைக் பண்ணுற சுபாவமும் என்னைக்கு ஒங்களை விட்டுத் தொலையுதோ, அன்னைக்குத்தாண்டா நீங்கெல்லாம் உருப்படப் போறீங்க. அன்ன மட்டும் இப்படி காங்கிரஸ், கட்சி அப்படி இப்படின்னு நாசமாத்தான் போகப் போறீங்க.”

“ஏய்யா, காலையிலயே இப்படி சத்தம் போடுறீங்க. சொல்லவேண்டிய எடத்தில சொன்னாப் போவுது... தொரைக்கு என்ன கொம்பா மொளச்சிருக்கு...”

வினையத்தான் குரலில் ஏற்படும் மாற்றம் என்னை வருத்துகிறது! “சே!... நம் தொழிலாளர் இனம் கெட்ட தற்கே இதுதான் முதல் காரணம், விஷயம் சரியோ

யிழையோ பிரச்சனையை அணுகவேண்டிய முறையில் அணுக வேண்டும். அமைதியாகவும், பணிவாகவும் பேசி விஷயத்தை முடித்துக் கொள்கின்ற நளினம் கொஞ்சங்கூட இல்லை.!”

பேசுகிற முறை தெரியாது எதற்கெடுத்தாலும் ‘பெட்டிஷன் போட்டாத்தான் சரியா வருவீங்கண்ணு சொல்லுவதும், சொல்லுகிற எடத்தில் சொல்லிக்கிறேன்னு சவால் விடுவதும், தெரிந்த விஷயத்தை அரைகுறையாய்ப் போட்டுக் குழப்புவதும்’... தொழிலாளர்களின் நியாயமான பல கோரிக்கைகள் மறுக்கப்படுவதன் காரணம் கூட இதுதான்!

அந்தப் பாமர மக்களுக்குப் பரிந்து பேசுகிற கட்சிகளும் சங்கங்களும் முதலில் செய்ய வேண்டியது இந்தக் குறையைப் போக்குவதுதான்.

...சொல்ல வேண்டிய எடத்தில் சொல்லுறானாமே, பார்த்துக்கிறேன்...” முணுமுணுத்தவாறே அறைக்குள் நுழைகிறார் என் தந்தை. வினையத்தான் போய் விட்டான் போலிருக்கிறது.

“என்னப்பா, என்னாங்க விஷயம்?” போர்வை இல்லாமலே குளிரைத் தாங்க முயன்றபடி கட்டிலிலிருந்து எழுந்தவாறே கேட்கிறேன்.

“அவன்தாப்பா, வினையத்தான். நேத்து ராத்திரி முனியாண்டி செத்துப் போயிட்டானாம்.”

“எந்த முனியரண்டி, ஏனாம்” இடையில் குறுக்கிடுகிறேன், நான். “தொரபெரட்டு முனியாண்டி. கொஞ்ச நாட்களாக சொகமில்லாம இருந்தான் இல்லையா... அந்தப் பயல் செத்தா இவன்களுக்கு என்ன? பேசாம வேலைக்கு வரவேண்டியதுதான்.” சுருக்கென்றது எனக்கு.

எனக்கென்னவோ அவரின் பேச்சு சரியாகப் படவில்லை. உழைத்துழைத்து ஓடாகிப் போன தொழிலாழிப் பெருமகன் ஒருவனுக்கு வாழும் காலத்தில் சேர்ந்து ஒன்றாகஉறவாடாத

குறைக்காக, செத்த பின்னராவது ஒரு வேலைக்குப் போகாமலிருந்து மரியாதை செலுத்துவது அவசியமல்லவா?

இந்த நெலமையில் இந்தப் பசங்க வேலைக்குப் போகாம இருப்பது நல்லா இருக்காங்குறன்...”

வருடக் கணக்காக மலைநாட்டுத் தேயிலைத் தோட்டத்தில் மாடாக உழைத்து உழைப்பைத் தன்னுயிராகவும், தேயிலையை உயிர் வளர்க்கும் செவ்வணுவாகவும், கருதி வந்திருக்கும் காரணத்தால் அவர் அப்படிப் பேசுகிறார் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை.

“அப்பா நீங்கள் சொல்லுவது உண்மைதான். துரைக்கும், இந்தக் தோட்டத்துச் சொந்தக்காரனுக்கும் வரவேண்டிய எண்ணம் உங்களுக்கு உதித்திருப்பதுதான் காரணம், தோட்ட வளத்தில் தீங்கள் கொண்டிருக்கும் ஈடுபாடுதான், உங்கள் கண்ணோட்டத்தில் உங்கள் கருத்து சரிதான். ஆனால், தொழிலாளர் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனை ஆகையினால் அவர்களது கண்ணோட்டத்திலும் இதை அணுகிப் பார்க்க வேண்டும்.”

நீ என்னப்பா சொல்லுற வெளங்கிருப்பலாதான் சொல்லேன் சற்றுத் தைரியத்தோடு.

“தொழிலாளர் செய்வது தவறு என்கிறீர்களா?...”
என் தொனியிலிருந்தே என் கருத்தின் சார்பைப் புரிந்து கொண்ட என் தந்தை ஒரே அடியாக குதித்தார். “பின்ன என்னாவாம்! பங்குனி மாசமா அதுவும் கொழுந்தெல்லாம் சடைசடையா வளந்து கெடக்கு. கொழுந்து காட்டுல்ல வேற ரவுணெல்லாம் பிந்திக் கெடக்கு... நேத்தோடு முடிஞ்சிருக்க வேண்டிய கவ்வாத்துக்காடு இன்னும் இழுத்துக் கிட்டுக் கெடக்கு. தொழிலாளர்களுக்குப் பரிந்து பேச ஆரம்பித்து விடுகிறேன். வாக்கிழந்த காரணத்தால் வாயிழந்த தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பந்தமும், வர்க்கத் தொடர்புமில்லாத யாராரோ வக்காளத்து வாங்க ஆரம்பித்து விட்ட இந்நாட்களில், அந்த உழைப்பாள வர்க்கத்தின்

மத்தியிலேயே பிறந்து வளர்ந்த நான் பேசுவது தவறாகி விடுமா?

“அப்பா, இந்தத் தோட்டத்துத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி உங்களுடைய தனிப்பட்ட அபிப்பிராயம் என்ன?” என் கருத்துக்கு அவரை இணங்க வைத்துவிட வேண்டும் என்ற உறுத்தலில் வார்த்தைகளை அளந்து பேசுகிறேன்.

“அப்பாவிப் பசங்க. ஆனா ராங்கித்தனமும் இல்லாமல் இல்ல. முந்தி எங்க காலத்தில் இந்தியாவில இருந்து வரற்போ கோச்சைவிட்டு இறங்கினதுதான் அதிகப்பிறம் எங்க காலமெல்லாம் இந்தத் தோட்டமே கதிண்ணுகெடக்கிறம். இப்ப என்னாடான்னா வாராவாரம் பயஸ்கோப் பார்க்கிறதுக்கு பயங்க காருளுத்துக்கிட்டல்ல போறாங்க.”

எனக்குப்பிடி கிடைத்து விடுகிறது. “அப்படிச் சொல்லுங்கள். உங்கள் காலத்தில் அப்படி இருந்திருக்கலாம். ஆனால் காலம் மாறுகிறது. இது எங்களுடைச காலம் அதற்கேற்ப நீங்களும் மாற வேண்டும்.”

“மாறாமலா இருக்கோம்...தனித்தனியாகப் பார்க்கும் போது நாங்க மாறுனது தெரியாம இருக்கலாம். ஆனால் கூட்டமாக ஒண்ணு சேர்ந்த எங்க கணக்கப்பிள்ளை சம்மேளத்தில் இந்த மாற்றத்தை நல்லாப் பளிச்சிண்ணு பார்கலாம்!

“தோட்டத்தில் உழைக்கிற இந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய மக்களின் உழைப்பினால்தான் இந்த நாடே உயிர் வாழ்கிறது. அதனால் இவர்களின் பிரச்சனைகளை அனுதாபத்தோடும், மனிதாபிமானத்தோடும், அணுக வேண்டும்.”

“நீ என்னாப்பா சம்பந்தம் இல்லாமல் பேசிக்கிட்டுப் போற...”

“கொஞ்சம் பொறுங்கப்பா விஷயத்துக்கு வந்துட்டேன். எதோ நாலு எழுத்து தெரிந்தவர்களென்ற காரணத்தினால்

உங்கள் யூனியனில் உங்கள் பிரச்சினைகளெல்லாம் கவனிக் கப்படுகிறதேயல்லாமல், இந்த அப்பாவிப் பசங்கள்போல் ஒண்ணுந்தெரியமலிருந்தால் உங்கள் நிலைமையும் இப்படித் தான். சந்தாப்பணம் கட்டுவதோடும், தலைவரைக் கண்ட வுடன் ஜே! போடுவதோடும் கடமை முடிந்துவிடுமென எண்ணியிருப்பீர்கள்.''

“ம்ம்...ம்... போட்டுத் தலையை ஆட்டி ஆமோதிக்கிறார்.”

“இந்தத் தொழிலாளர்களுடைய இன்றைய நிலைமை இதுதான். தலைவர் ஸ்தானத்தில் இருக்கின்ற ஒருவருக்காக, இன்றைக்கு ‘ஜே!’ என்று சொன்ன ஒருத்தருக்கு நாளைக்கே ‘ஒழிக!’ போட மறுக்க மாட்டார்கள். செம்மறியாட்டு நிலைமையிலிருக்கிற இந்த மக்களுடைய நிலைமை திருந்திவரும் வரைக்கும்; இவர்களுடைய பிரச்சினைகளை வார்க்க ஆசாபாசங்களையும் உள்ளமொன்றிய ஈடுபாட்டோடு கவனிக்கும் சங்கங்கள் தோன்றும் வரைக்கும் உங்களைப் போன்ற நிலையிலுள்ளவர்கள் இதுபோன்ற பிரச்சனைகளை உங்கள் ஸ்தானத்திலிருந்து பார்ப்பதோடு, தொழிலாளர் கண்ணோட்டத்திலும் கவனித்துத்தான் தீர்வேண்டும் கடைசியில் நாமெல்லோரும் பிடி சாம்பலாகத்தான் போகப் போறோம் என்கிற நினைவை மறக்காமல் இருக்கும் வரைக்கும் இது ஒன்றும் முடியாத செயலல்ல.”

கட்டிலில் போய் உட்கார்ந்து கொள்கிறார். தலை குனிந்தவண்ணம் சிறிது நேர யோசனை. இதுகாறும் நான் கூறியதையெல்லாம் இதுநாள் வரைதான் ஈடுகொடுத்து வந்திருக்கும் நிகழ்ச்சிகளோடு பின்னிப் பிணைத்துப் பார்த்துக் கிறார் போலிருக்கிறது.

சமையலறையிலிருந்து எட்டிப் பார்க்கிற தாயாருக்கு ‘கொஞ்சம் பொறுங்கம்மா’ என்று சைகை காட்டிவிட்டு அவர் சொல்லப்போகும் பதிலுக்காகக் காத்திருக்கிறேன்.

“லேசா சொல்லிப்புடலே தம்பி. ஆனா என்னைப்போல் ஒரு வேலை இருக்கும் போதுதான் அதன் கஷ்ட நஷ்டம் தெரிய வரும். இந்தப் பசங்களோட பிரச்சினைகளை இவுங்க எடத்தில் இருந்து கவனிச்சேனா, என் வேலைக்குத் துரை சீட்டுக் கிழிக்காமலிருக்க மாட்டான். இந்தப் பயங்களுக்கு என்னா? சங்கடிக்கிறதையும், கம்பளம் போடுவதையும் நினைவுல வச்சிக்கிட்டு வேலைக்கு வர்றாங்களே தவிர வேலைய ஒழுங்காச் செய்யணுமேங்கிற அக்கறை ஒரு பயலுக் காச்சும் இருக்கா? நாள் முழுதும் எங்களைப் போல ஒரு ஆளு இருந்து குத்திக்கிட்டு இருந்தாத்தான் வேல நடக்குது. இப்படி இருக்கையில் இவுங்க செய்யுறதைச் சரின்னு சிசால் விப்புட்டோம். பின்ன கேக்கவே வேண்டாம். இவுங்கல கையில் புடிக்க முடியாது...”

இந்த இடத்தில் என் அன்னை குறுக்கிடுகிறாள்.

“காலையில் எந்திருச்சதும் முஞ்சிக்கூட கழுவாம இது என்னா கதை வேண்டிக்கிடக்கு? தண்ணி ஆறப் போவுது, முஞ்சை கழுவி சாப்பிட்டுட்டு பிறகு கதைக்கலாம்...”

“ஆமா தம்பி. முகத்தைக் கழுவுகிட்டு சாப்பிட்ட பிறகு பேசிக்கிடலாம். நானும் துரைக்கிட்ட போயி விஷயத்தை சொல்லிப்பிட்டு வரணும்”

அவர் எழுந்து குசினிப் பக்கம் போகிறார். செம்பில் வார்த்து வைத்திருந்த வெந்நீரை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் போகிறேன்.

மணி ஒன்பதரையாகி விட்டது. பணி மூட்டம் மறைந்து விட்டது. கதிரவனின் ஒளி தேயிலைச் செடிகளின் மீது பட்டு அதன் பசுமைக்கு மெருகூட்டுகிறது. மங்கிய வெளிச்சத்தில் காலை பணி மூட்டத்தில் கண்ணுக்குத் தெளிவாக்கப்படாத தெல்லாம் இப்போது நன்றாகப் புலப்படுகின்றன.

உயரமான குன்றில் கட்டப்பட்டிருக்கும் பங்களாவாதலால் கதிரவனின் ஒளி ஜன்னல் வழியாக வந்து என் மேல் விழ ஏதுவாயிருக்கிறது. அதன் இளம் சூட்டில் இலயித்தவாரே, கீழே பள்ளத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் லயங்களையும் மக்கள் நடமாட்டத்தையும் கவனிக்க முயல்கிறேன்.

கும்பலாகப் பத்துப்பதினைந்து லயங்கள் ஓரிடத்திலேயே காணப்படுகின்றன. பழைய மோஸ்தரில் கட்டப்பட்ட லயங்களைத் தவிர புதிய மாடலிலும், ஒன்றிரண்டு கட்டிவிட்டிருக்கிறார்கள். அவைகளிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி ஒதுக்குப்புறமாக அமைந்திருக்கும் புதிய லயனுக்கருகில்தான் ஆட்கள் கூட்டமாக நிற்பது தெரிகிறது. அந்த லயத்தில்தான் இறந்து விட்டதாகச் சொல்லப்படும் முனியாண்டி என்கிற தொழிலாளியின் வீடு இருக்க வேண்டும்.

உயிரிருந்த நாட்களில் வேர்வையை நீராக்கி நிலத்துக்கு வளமுட்டிய ஜீவனொன்று, உயிரிழந்த பின்னர் உடலை எருவாக்கி நிலத்துக்கான வளசத்தாக மாறிவிடப் போகிற பரிணாமக் கலவை என் கண் முன்னே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அருகில் சென்று பார்க்க வேண்டுமென்ற நினைப்பு எழுகிறது. அடக்க நினைக்கிறேன். முடியவில்லை. தாயார் சமையலறையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். தந்தை வீடு திரும்புவதற்கு நேரமாகும்.

மெதுவாகக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியில் வந்து அந்த லயத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பிக்கிறேன்.

நான் வருவதைக் கவனித்துவிட்ட வினையத்தான் கூட்டத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு என்னை நோக்கி ஓடி வருகிறான்.

“எப்பங்க ஐயா வந்தீங்க. காலையில் வந்தேன். காணோமுங்களே” மீண்டும் அடித்தொண்டைக் குரல்தான்.

“எப்படி, சுகமா இருக்கிறாயா” சம்பிரதாயத்துக்குக் கேட்டு வைத்தேன்.

“ஐயாவோட புண்ணியத்துல அதுக்குக் கொறைவு இல்லீங்க. நமக்கு இன்னும் படிப்பு முடியலீங்களா?”

“போன வருஷமே முடிந்துவிட்டதே! இப்போது அங்கேயே உபாத்தியாயராயிருக்கிறேன். இப்ப லீவுதானே”

“நீங்க வேலை செய்யுறதைக் கேட்டது ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்குங்க. அதுலேயும் இந்தத் தோட்டக் காட்டு வேலைக்கு வராம வேற வேலைக்குப் போயிட்டீங்க. மிக்க நல்லதர்ப் போச்சுங்க.”

மற்றவர்களின் வாயைக் கிளறிவிட்டு, அவர்களிடமிருந்து வெளிவருகின்ற சொற்களுக்கெல்லாம் புதிது புதிதாக அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டு மன நிறைவு காணுகிற சபாவம் என்னுடையது.

“ஏம்பா! தோட்டத்து உத்தியோகம் சரியில்லையா, ஒரு மாதிரிப் பேசுகிறாயே. ஏன் அது கூடாதா?”

“கூடாதுதாங்க, நம்ம ஐயாவையே எடுத்துக்கங்க. அவரு மாதிரி தங்கமான மனசு உள்ளவரு கெடைப்பாங்களா? அப்படி இருந்தும் அவரோட நாங்க சண்டை போட்டுக்கிட்டோத்தான் இருக்கிறோம். அவரை எதித்திட்டோத்தானிருக்கிறோம். தோட்டத்து வேலையே இப்படித்தாங்க, ஒங்களுக்கெல்லாம் லாயக்கில்லை.”

“எங்க அப்பாவுடைய குணம் மட்டும்தான் நல்லதரா? உங்களிடத்தே யாருக்குமே நல்ல குணம் இல்லையா?”

“இல்லாம என்னாங்க சாமி? எங்களிலும் நல்லவுங்க இருக்காங்கத்தான். ராத்திரி செத்துப்போன முனியாண்டியைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளுங்களை. அவன் நல்லவன்தான். இருந்தாலும் நம்ம ஐயா அவனை ஏசாத நாளே கெடையா தூங்களை” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரிக்கிறான்.

அவனது சிரிப்பிலும் அந்த முரட்டுத் தனம் வெளிப்படத்தான் செய்கிறது. உழைப்பாளி வர்க்கத்துக்குச் சொந்தமான குரலே அதுதான் போலிருக்கிறது.

“ஏன் அப்படி...” மேலும் அவனிடமிருந்து விஷயத் தைக் கிரகிக்க முயலுகிறேன்.

“என்னிடம் கேட்டா எனக்கென்னங்க ஐயாத் தெரியும் எங்கிட்ட வேலை வாங்கணும்னா ஐயா மாதிரி ஏசினாத்தான் முடியும். வேலை செய்யிற வேதனை தெரியாம இருக்கணும்னா நாங்களும் அப்படி வம்பு தூம்பா கதைச்சாதாங்க முடியும்”

அவன் சொல்வது உண்மைதான். எதிராளியின் கைஇறுக இறுகத்தானே நாமும் விழிப்பாயிருக்கிறோம். எதிர்ப்பை வளர்த்து, அந்த எதிர்ப்பிலேயே தன்னை வளர்த்துக்கொள்ளும் முறை வாழ்க்கையில் உயர்வதற்கான வழிகளிலொன்றுதான். சந்தேகமேயில்லை!

“முனியாண்டி எப்படிச் செத்தான்? சுகவினமாயிருந்தானோ.

“ஆமாங்க. ரெண்டு கெழமையா படுத்த படுக்கையா கெடந்தான். பிள்ளையா குட்டியா? தண்ணி மண்ணி வச்சிக் கொடுக்க நாதியில்ல. யாராவது ஏரக்கப்பட்டு ஒதவி செஞ்சாத்தாங்க.”

“உயிரோடு இருக்கிறபோது கவனிக்காம செத்த பிறகு தான் வேலைக்குப் போகாம இருந்து மரியாதை காட்டுகிறீர்களாக்கும்! நல்ல மனிதர்களப்பா நீங்கள்.”

மௌனமாக நின்று நான் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

“பிழைத்திருக்கும்போது அண்ணன் தம்பி என்றுகூட உறவு பார்க்கறது, சண்டை போட்டுக் கொள்ளும் நீங்கள், செத்தபிறகாவது ஒற்றுமையாக மௌனம் அதுட்டிக்கிறீர்களாயென்றால், அதுவுமில்லை கட்சிப்பிளவும், சாதிப் பாகுபாடும் அதற்கு இடம் கொடுப்பதாயில்லை. போதாததற்குக் குழிவெட்டி, தப்படித்து பிணப் பெட்டி. தூக்கி அந்திமக் கிரியைக்கான எடுபிடி காரியங்கள் செய்பவர்களுக்குச் சாரா

யத்தைக் கொடுத்து, கலவரம் மூட்டி விடுகிறீர்கள். நீங்களே உங்கள் நிலைமையைக் கெடுத்துக்கொண்டு, உங்களுடைய பிரச்சினையை எடுத்துக் கூறும் சக்தியை இழந்துவிட்டு, பின் துரையையும் கணக்கப் பிள்ளையையும் குறை கூறுவதில் அர்த்தமேயில்லை...''

வினையத்தான் தலைகுனிந்து நின்று தரையை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

''எத்தனை மணிக்குப் பாடை தூக்கப் போறீங்க?''

''நாலரை மணிக்குங்க...'' வழக்கமான அவனது முரட்டுக் குரல் சற்றுக் கம்மியிருக்கிறது.

''வரவேண்டியவர்களெல்லாம் வந்துவிட்டார்களா?''

''வருவதுக்கு யாருங்க இருக்கா. அடுத்த தோட்டத்தில் தான் தூரத்து உறவுக்காரன் யாரோ இருக்கானாம். சொல்லி அனுப்பி இருக்கிறோம். வந்தா வர்றான். வராட்டிப் போறான். நீங்க வந்திடுங்க சாமி.'''

''நான் மட்டும் வந்தா போதுமா?''

''நம்ப ஐயாவும் வரணுங்க''

''வருவார்தான்?''

''அது எப்படிங்க முடியும்? அழைக்கவேண்டியது எங்க கடமை. எங்களுக்குப் பெரியவரு சாமிமாதிரி. வர்றாரேல் லியோ அது அவருடைய இஷ்டம்.'''

நேரமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆட்களெல்லாம் உன்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். போய் ஆக வேண்டியதைக் கவனி, என்று கூறி அவனிடமிருந்து விடு வித்துக் கொண்டு வீட்டை நோக்கித் திரும்புகிறேன்.

வழிநெடுக ஒரே சிந்தனைதான். ''எங்களுக்குப் பெரிய வரு அவரு சாமி மாதிரி. வர்றாரோ வரலியோ அது அவரு

இஷ்டம்'' என்ற வினையத்தானின் குரல் திரும்பத் திரும்ப என் செவிகளில் ஒலித்து என் கருத்துக்கு வலு கூட்டுகிறது.

வீட்டுக்கு வந்து சேர்கையில் மணி பன்னிரண்டுக்கும் மேலாகி விட்டது. என் தந்தை திரும்பி விட்டார். மேசையில் உணவு பரிமாறப்பட்டிருந்தது. அவர் சாப்பிடாமல் எனக்காக உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

கையை அலம்பிக்கொண்டு அவருக்கெதிரே நாற்காலியில் போய் உட்கார்ந்தேன். ஒருவரும் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை. அவர் என்னையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நான் தலை குனிந்தவண்ணம் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தேன்.

''சோறு ஆறப்போகுது. சாப்பிடுங்க'' அம்மாதான் அங்கு குடிகொண்டிருந்த அமைதியைக் கலைத்தாள். எதுவித பதிலுமில்லை. கோப்பையில் சோறு போட்டது போட்ட வண்ணமிருந்தது. அதினின்றும் எழுகின்ற ஆவியினூடாக எண்ணுணர்வுக்கு உயிர்ப்புக் கொடுத்து, தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டே, ''துரையைப் பார்த்தீர்களா?'' என்று பேச ஆரம்பித்தேன்.

''ஆமாம்.'' என்று தலையை அசைக்கிறார். அவரே பேசவும் ஆரம்பிக்கிறார்.

''இவ்வளவு நேரம் எங்கப்பா போயிருந்தாய் வீட்டுல இல்லியாம். ஒங்க அம்மா சொன்னா.''

''ஆமாப்பா. இப்படியே கீழே லயம் வரைக்கும் போய் விட்டு வந்தேன்.''

களவு செய்து பிடிபட்டவனைப் போன்ற குரலில் பதிலளித்தேன்.

''...லயத்துக்கா ஏன் அங்க என்னா வேலை?''

''லயத்துக்குப் போக வில்லையப்பா. ரோட்டில் நின்று நடந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்.''

“அதுதான் கேக்கிறேன். அங்க நமக்கென்ன வேலை? தோட்டத்தில் உள்ள எந்தெந்தப் பயலோ சாவுறான். அதுக் கெல்லாம் நாம் போய்க்கொண்டிருக்க முடியுமா?”

எப்படிப் பேச்சை ஆரம்பிக்கலாம் என்று முனையைப் போட்டுக் குழப்புகிறேன். முனையின் குழப்பம் கைவிரல்களின் வேகமான அசைப்பில் சாதம் பிசையப்படுவதில் வெளிப்படுகிறது.

“எப்பா சாமி கும்பிடுறாங்க.”

“ஏன்? சித்திரை கடைசியிலயாயிருக்கும்.”

“தெய்வ சந்திதானத்தில் சாதி, தொழில் வித்தியாசம் பாராட்டுவீர்களா?”

“இல்லை அவள் கருணை எல்லாத்துக்கும் ஒரே மாதிரிதான்.”

“அப்படிச் சொல்லுங்கள். படித்தவர்கள் நிறைந்திருக்கும் பகுதிகளில்கூட சாதி வித்தியாசம் சுவாமி தரினத்தில் குறுக்கிடுகிறது. நம் தோட்டப் பகுதிகளில் அவ்வாறில்லைத்தான் ஒவ்வொருத்தரும் தன்னாலியன்ற வரையில் தனது பங்கைச் செலுத்தி வருகின்றார். மனிதர்களிடம் கடன் வாங்கியாவது தெய்வக் கடனை அடைத்து விடுகின்றனர்.”

எதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை விளங்கிக் கொள்ளாது மிரள மிரள விழித்தார்.

“சுவாமிக்கு முன் மனிதர்களின் அறிவுக்கு ஒவ்வாத பாகுபாடெல்லாம் மறைந்து விடுவதைப் போலத்தானே சாவுக்கு முன்னும்...” மௌனம் சாதித்து என் கருத்தை ஆமோதிக்கிறார்.

“உயிரோட இருக்கும் போதுதான் தொழிலாளி, அதிகாரி என்று தரம்பிரித்து மனித ஆசாபாசங்களையெல்

லாம் போலிக்கௌரவத்தால் மதிக்காது விடுகிறோமென்றால், செத்த பிள்ளருமா அந்தத் தவறைச் செய்வது?"

நாற்காலியின் பின்புறச் சாய்வு பலகையில் முதுகை உராய்ந்து, நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டு என் பேச்சைக் கேட்க ஆரம்பிக்கிறார். கோப்பையிலிருந்த கையை எடுத்து, பக்கத்திருந்த கிண்ணத்திலுள்ள நீரில் அலம்பிக்கொண்டு தொடர்கிறேன்.

“தொழிலாளி ஒருவன் செத்துவிட்டானென்றால் அது சாதாரண சாவு அல்ல. உழைப்பாளர் கூட்டத்துக்கே பெரு நஷ்டம். நாட்டின் வளம் சேர்க்கும் பலத்தின்குறைவு. அதை விடுத்து, உழவு மாடு ஒன்று செத்தால் இன்னொன்று வாங்குகிறதில்லையா, அதைப்போல ஒருத்தன் செத்தால் இன்னொருத்தன் என்ற மனப்பாங்கில் தொழிலாளிகளின் மரணத்தைக் கணித்து, அந்திமக் கிரியைகளை அலட்சியம் செய்து ஒதுங்கி நிற்பது நல்லதல்ல. தொழிலாளி அதிகாரி உறவு ஸ்திரமாகாமல் போய்விடும்.”

“அது சரிப்பா. ஆனால், கொழுந்து தளைச்சிருக்கதை பாத்தியா அதுதான் நம்ம செல்வம் அதை ஒழுங்கா கவனிச்சாதான் நம்ம நல்லா வாழலாம்” இடையில் குறுக்கிட்டுப் பேசினார் தந்தை.

“மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் சரியாகத்தான் படும். ஆனால், உண்மையில் தொழிலாளர்கள்தான் செல்வம். மக்கட் செல்வம் சிறந்தால்தான் பொருட்செல்வம் சிறக்கும். பொருளை இழந்தால் மீட்டுக்கொள்ளலாம். உயிர் அப்படிப்பட்டதல்ல. ஒருமுறை போனால் போனதுதான்.”

“அதுக்காக தோட்டத்தில ஒவ்வொருத்தன் செத்தாலும் வேலையை நிப்பாட்டனுமா...” ஏதோ என் கருத்தைத் தடுத்துப் பேச வேண்டுமென்பதற்காக அதைச் சொன்னார்.

இங்கிலாந்தில் எங்கோ ஒரு மூலையில் இறந்துவிட்ட இந்தத் தோட்டத்து கம்பெனியின் பங்குகாரருக்காக போன வருடத்தில் ஒருநாள் வேலைக்குப் போகாமல் இருந்தீர்களே. நினைவிருக்கிறதா? எந்தவித உறவும் தொடர்புமில்லாத, முன்பின் தெரியாத ஒருத்தர் செத்துவிட்டதற்காக வேலைக்குப் போகாமல் இருப்பது முறையென்றால், பிறந்தது முதல் தோட்டத்து மண்ணிலேயே தவழ்ந்து வளர்ந்து உழைத்து ஓய்ந்துமடிந்துவிட்ட ஒரு ஜீவனுக்கு மரியாதை செலுத்துவது மட்டும் எப்படி முறையற்றதாகிவிடும்!"

எந்தவிதமான பதிலையும் சொல்லாது கண்ணின் கரு மணிகளை இமைக்குள்ளாகச் சொருக விட்டுச் சிந்தனை செய்தார். அவரும் அந்த மண்ணில் பிறந்தவர்தானே. மண்ணின் தொடர்பு சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டது போலும்.

"இதே தினத்தில் நம் வீட்டில் யாராவது இறந்திருந்து இந்தத் தொழிலாளர்கள் வேலைக்குப் போனார்கள் என்றால் உங்களுக்கு மனம் நோகாதா? மாறாக, போகாமலிருந்தார்களென்றால் அது முறையற்றதாகி விடுமா?"

மண் தொடர்பில் கிளர்ந்தெழுந்த சிந்தனையோட்டம் குடும்ப உறவில் வளர்ந்தோடியது.

"தொழிலாளர்கள் உங்களை வெறும் கணக்கப் பிள்ளையாக மாத்திரம் கருதவில்லை. தெய்வத்துக்குச் சமானமாகக் கருதுகிறார்கள். அவர்களின் மனத்தைப் புண்படுத்தி விடாதீர்கள். பிரேத ஊர்வலத்தில் நீங்கள் கலந்து கொண்டீர்களென்றால் நாளாந்தம் கேட்டுக் கேட்டுச் சலித்துப் போன உங்கள் அதிகாரக் குரலில் மறைந்து கிடக்கும் கனிவைத் தெரிந்து கொள்வார்கள். வெறும் தொழில் உறவால் பிரிந்து கிடக்கும் மனித உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொள்வார்கள். அதுவே அவர்களுக்கு ஒரு நிறைவு; உங்களுக்கு ஒரு வெற்றி தொழிலாளி முதலாளி உறவுக்கான பிணைப்பு. இதை

மறந்து விடாதீர்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தேன்.

மண் தொடர்பில் கிளர்ந்து, உறவு முறையில் வளர்ந்து, உத்தியோகத் தொடர்பில் உச்சிக்கே சென்றுவிட்ட சிந்தனை அவரை இயக்கியது. ஆம், அவரும் எழுந்தார்.

எதிரே மேற்குத் திசையில் கோட்டை மதிலைப்போல எழுந்து நிற்கும் மதில்களுக்கூடாக மாலைக் கதிரவனின் மங்கிய செவ்வொளி படர்ந்து நிற்கிறது. சுடுகாட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறது பிரேத ஊர்வலம்.

[1963]

3. திருப்பதி

அவளால் எந்தவிதமான முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை.

அவள் செய்தது சரியானதுதானா? அவளுடைய செய்கையை இந்த உலகம் ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறதா? உலகம் ஏற்றுக்கொள்கிறதோ இல்லையோ அவள் உள்ளம் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறதா? இப்படி நடந்துகொள்ள அவளுக்கு எப்படித் துணிவு வந்தது?

தலைமுறை தலைமுறையாக உடலுழைப்பைத் தர பழகிப் போன ஒரு சமுதாயத்தில் பிறந்தமையால் அவளுக்கு இத் துணிவு ஏற்பட்டிருக்குமோ? இருக்கலாம்.

உழைத்துப் பிழைப்பதையே வாழ்க்கை நியதியாக ஏற்றுக்கொண்ட தோட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவளவள். ஆனோ பெண்ணோ வாழ்க்கை நியதி ஒன்றுதான், ஒழிவில்லாது உழைக்க முடிந்த ஆண் பிள்ளையின் வருவாய் நின்று விடுகிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டாலும்கூட எந்தக் குடும்பமும் நிலை குலைந்து போய் விடுவதில்லை. அந்தக் குடும்பத்திலுள்ள பெண் அதை ஈடுசெய்து விடுவாள்.

அவனுடையது வருந்தி செய்கிற உழைப்பு; உடலில் வலுவேண்டும். அதைச் செய்ய பெண்ணின் உழைப்பு நளினமானது; நுட்பம் நிறைந்தது.

மலைச்சரிவுகளில் பரந்து விரிந்து கிடக்கிற தேயிலைத் தளிரனைத்தும் இயற்கை தந்த செல்வம். பெண்களின் கரம்

படுவதால் துளிர்த்து துளிர்த்து நிறைகிற அதன் வனப்பே அவர்கள் வாழ்வில் வளமுட்டுகிறது. அந்தச் செடிகளுக்கு வள முட்டுவதற்கென்றே அந்த வனிதைகள் உயிர் வாழ்கிறார்கள்; உடல் வளைத்து உழைக்கிறார்கள்.

அவள் உழைப்பையே வாழ்வாகக் கொண்டவள். இரண்டு தங்கைகளோடு பிறந்தவள். அந்த மூவரின் வருமானத்தில் தலையெடுத்ததுதான் அவர்களின் குடும்பம். அந்த ஒன்றுக்காகவே அவளை மருமகளாக்கிக் கொண்டனர். அவளது கணவனின் பெற்றோர்.

புகைத்தும் குடித்தும் பொழுதைக் கரைத்துக் கொண்டிருக்கும் தன் மகனின் வாழ்க்கை சீர்படவும் அவன் தலையெடுக்கவும் அவளின் துணை பயன்படும் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்த்ததில் தவறில்லை. அது சுயநலமான எதிர்பார்ப்புமல்ல. எந்த பெற்றோரும் இயல்பாக எதிர்பார்க்கக் கூடியதுதான்.

ஆனால், அதுநிறைவேறிட வேண்டுமென்ற அவசியமிருக்கிறதா? நிறைவேறினாலும், எதிர்பார்த்த முழு அளவில் என்ற கட்டாயமுண்டா? எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக எதுவும் நடந்துவிடாமலிருக்க யாரால் உறுதி தர முடியும்?

அவளது கணவன் முன்னிலும் அதிகமாக குடித்தான். தனிக்குடித்தனம். முன்னிலும் கூடிய வருவாய், அவன் குடி கூடுவதற்கு யாரைக் கேட்க வேண்டும்?

திருமணமான ஆரம்ப நாட்களில், காதல் பருவத்தின் துடிப்பான நினைவுகளோடு கணவனுடன் வாழத் தொடங்கிய காலத்தில், தான் அத்தனை காலமும் நினைவுத்திரையில் வரைந்து வந்திருந்த வாழ்க்கைச் சித்திரத்தை ஆடவனொருத்தனோடு வாழ்ந்து சரிபார்க்க ஆரம்பித்தபோது அவள் அதைப்பற்றி அதிகம் கவலைப்படவில்லை; கால ஓட்டத்தில் அதைச்சரிப்படுத்திவிடலாமென்று நினைத்தாள். அவள் நினைப்பும் பொய்யாகிவிட்டது.

அவள் கணவனை யாராலும் திருத்த முடியவில்லை.

கடும் உழைப்பாளி அவன். அதனால் அவனைக் குடித்து பேச யாருக்கும் வழி இல்லாமல் போய்விட்டது. உழைத்து திரண்ட அவன் அங்கம் குடித்துக் கெட்டுக் கொண்டிருந்தது. கணவனின் அந்த நிலையை எந்தப் பெண்தான் அனுமதிப்பாள்?

அவர்களிருவராயிருந்தபோது அவளால் ஓரளவுக்கேனும் பொறுத்துக்கொள்ள முடிந்தது. ஆனால், குழந்தையொன்று பிறந்து அவர்களோடு வளரத் தொடங்கியபோது அவளால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

தாங்களிருவராக இருந்து கொஞ்சி குலாவிய நாட்களில், மாதா மாதம் குடித்தே அழிந்த நூறு ரூபாயை பற்றிய மதிப்பை இன்று அவள் அதிகம் உணர்ந்தாள்.

அந்த உணர்வு அவளுக்கு எப்படி வந்தது? குழந்தை பிறந்ததினாலா? தன் குழந்தையின் எதிர்காலம் குறித்துச் சிந்திக்கிற அளவுக்கு, தோட்டத்துப் பெண்ணின் மனம் பக்குவமடைந்து விட்டதா?

கங்குல் மறைகிற காலை நேரத்தில், கதிரொளி தோன்றுகிறதை அவள் கவனித்திருக்கிறாள். ஆனால், மறைவையும் தோற்றத்தையும் மனதில் வாங்கி, எதனால் எது விளைகிறதென்றெண்ணிப் பார்க்க அவள் இது காரும் முனைந்ததில்லை.

அவள் அப்படிச் செய்யவில்லை யென்பதற்காக இரவு விடியாமலும்—பொழுது மறையாமலுமா இருந்து விடுகின்றன?

மனித சமுதாயத்தின் நாகரிக வளர்ச்சி எந்தெந்த உருவிலெல்லாமோ உலகின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் பரவிக்கொண்டு வருகிறது. காலம் செல்லலாம், வேகம் குறையலாம். ஆனால், அதன் பரவுதல் ஏற்பட்டேதீரும்.

வெள்ளைக்காரனும் பறங்கியனும் வகித்த துரை வேலைக்குச் சிங்களவர்களும் தமிழரும் வந்து விட்டிருக்கிறதை அவள் நேரில் பார்த்திருக்கிறாள். எத்தகைய மாறுதல்? இப்படி ஒரு நிலை வரும் என்று யார் நினைத்திருப்பார்கள்?

நகர்ப்புறக் கல்லூரிகளில் படித்துவிட்டு மேசோடும் சப்பாத்தும் அணிந்து வேலைபார்க்க ஆரம்பித்திருக்கும் சுப்பர் வைசர்களை அவள் நாளாந்தம் பார்த்திருக்கிறாள்? அவர்களில் பலரும் தோட்டச் சமுதாயத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள்தாமே!

தொழிற்சாலையிலும் ஆபீஸிலும் உத்தியோகம் வகிப்பவர்களில் வாழ்க்கையின் அடிமட்டத்தில் நசுக்குண்டு கிடந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லாமலா போய் விட்டார்கள்?

அவளுக்கு ஏன் இந்த நினைப்பெல்லாம்? தன் மகளையும் அப்படி ஒரு நிலைக்கு உயர்த்திவிட வேண்டும் என்று கனவு காணுகிறாளா? ஒரு தாய் காணக்கூடிய கனவுதானது. ஆனால், அது நிறைவேறி விடுகிற சாத்தியமிருக்கிறதா? அவளது கணவன் குடிப்பழக்கத்தை நிறுத்தாத வரைக்கும்?

அவன் எங்கே நிறுத்தப் போகிறான்?

அவன் நிறுத்தவில்லை என்பதற்காக அவள் தன் ஆசையை மறந்து விடப்போகிறாளா?

அவள்தான் ஏன் தன் பழக்கத்தை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்? அவள் மகன் படித்து உத்தியோகமா செய்யப் போகிறான்?

“போடி பயித்தியமே புதுசா என்னென்னமோ சொல்லியே, உன் மகன் படிச்சி உத்தியோகமா செய்யப் போகிறான்? அதுக்கெல்லாம் பொறந்து ‘வரணமுடி’” என்று அவன் அடித்துச் சொல்லிவிட்டான்.

“கத்தியும், மண்வெட்டியும், முள்ளும் கடப்பாரையும் அவர்களை நம்பியே தயாரிக்கப்படுகின்றனவாம். அவர்களின் கைகளிலிருக்கும் போதுதான் அவை மதிக்கப்படுகின்றனவாம்” தலைமுறை தலைமுறையாக இருந்துவரும் அந்தப் பழக்கத்தை மாற்ற நினைப்பது பைத்தியக்காரத்தனமல்லவா?

“உன் புத்தி உன்னை விட்டு எங்கே போகும்? என் புள்ளை படிச்சாகணும்” அவள் பிடிவாதம் செய்தாள்.

அவர்கள் குடும்ப வாழ்வில் புகைச்சல் ஆரம்பமாகி விட்டது. பொழுதோட வருமிரவு புகைச்சலையும் அழைத்து வரும்.

அப்படி ஒரு நிலைக்கா அவள் ஆசைப்பட்டாள்? அவள் நினைத்தது நடக்குமென்றால் அந்த நிலையையும் ஏற்று வாழ் அவள் தயாராக இருந்தாள். ஆனால், அவள் விரும்பியது நடைபெறுமென்று தோன்றவில்லை. அதனால் அவளுக்கும் அப்படிச் செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லாமல் போய்விட்டது.

அவளது ஆசையை ஆரம்பத்தில் பரிகசித்தவர்கள் அவளது தற்போதைய செயலைக் கண்டதும் பழிக்கவே ஆரம்பித்து விட்டனர். “ஒருகாலி குடும்ப பொண்ணா அவ” சமூகம் முழுக்க அவளைப் பழிக்க ஆரம்பித்தது.

அவள் தாய் அவளை ஏசினாள். அவளது தந்தை அவளைக் கண்டித்தார். அவளது ஆசை நியாயமானதுதான், அதற்காக அப்படியா நடந்து கொள்வது? அவளது நடத்தை தமிழ்ப் பெண் ஒருத்திக்கு பெருமை தரக் கூடியதுதானா?

யாருடைய ஏச்சையும் அவள் லட்சியம் செய்யவில்லை. யாருடைய பேச்சும் இனி அவளைக் கட்டுப்படுத்தப் போவதில்லை.

அவள் தீர்க்கமாக முடிவு செய்துவிட்டாள். அவள் மகன் படித்தே ஆகவேண்டும் அதற்காக வாழ்க்கையில் எந்த துன்பத்தையும் ஏற்கத் தயாராகிவிட்டாள்.

இனி எந்தத் துன்பம் ஏற்பட்டு என்ன செய்ய? தன் மகனின் கல்விக்கு குறுக்கே நிற்கிற கணவனையே வேண்டாமென்று ஒதுக்கி வைத்துவிட்ட அவளுக்கு இனி எந்த சுமையைத்தானேற்று கொள்ள முடியாது?

நடைபெற முடியாத ஆசைகளுக்காக அவள் தன் வாழ்க்கையையே அழித்துக் கொண்டாள் என்று சொல்வதில் இந்த உலகம் திருப்திப்படத் தொடங்கியது.

அவளுக்கும் திருப்திதான், புதிய வாழ்க்கைக்குத் தன்னைத் தயார் செய்து கொண்டதில்.

[1967]

4. சுய கௌரவம்

கூட்டியிருந்த தலைப்பாகையை அவிழ்த்து, முகத்தில் நிரம்பி வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டான் பொன்னுசாமி கவுண்டன். சுயகௌரவ உந்துதலால், அந்த உச்சிவெயிலிலும் விடாப்பிடியாகத் தொடர்ந்து (காலை ஆறு மணி முதல்) புல்லு வெட்டுகிறான் அவன்.

வாய் கசந்தது. வரண்டு போயிருந்த உதடுகளை நாக்கால் தடவி ஈரப்படுத்திக் கொண்டு, மடியில் சொருகி வைத்திருந்த வெற்றிலைப் பையை அவிழ்த்து, ஒரு வாய் வெற்றிலையைப் போட்டுக் கொண்டதால் ஏற்பட்ட சுகம் அவனுக்குப் புதிய சக்தியைக் கொடுத்தது.

காலுக்கருகிலே தேயிலைக்கடியில் கிடந்த சுரண்டியைக் கையிலெடுத்தான். “அஞ்சு மணிக்குள்ளாக கால் ஏக்கரு முடிச்சாவணும்” என்கிற நினைப்பில் சுருங்கிச் சோபையிழந்து போயிருந்த அவனது வதங்கிய முந்திரிப்பழத் தசைக்குமேலாக நரம்புகள் வகிடு அமைத்து மெல்லப் புடைத்து நின்றன. சுரண்டி சுழலத் தொடங்கியது.

நாற்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கும் மேலாக, தன் அப்பனுக்கு மலைக்குத் தேநீர் கொண்டு போன விவரம் தெரிந்த பத்தாவது வயசிலிருந்து அவன் அந்தப் பத்து ஏக்கரிலேயும் புல்லு வெட்டி, அதில் மாதம் கிடைக்கிற எழுபது சொச்சத்தில் காலத்தை ஓட்டிவந்து விட்டான். வயிற்றையும் வாயை

யும் கட்டி மிச்சம் பிடித்து கொஞ்சப் பணத்திலேயும் மூத்த மகள் செல்லாயியின் கலியாணத்தை மைத்துனன் ரெங்கசாமி கண்டு வயிற்றெறிச்சல் படுகிற அளவுக்குச் சிறப்பாக நடத்தி முடித்தது; ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் சம்சாரம் தவறிப் போனபோது ஈமச்சடங்கு பண்ணியது; என்ற இந்த ஆசார வாழ்க்கையின் அவசியச் செலவுகளுக்குப் பிறகு வேறு செலவு வராததாலும், ஒண்டிக்கட்டையாகிவிட்ட வயசு காலத்தில் உடம்பை அதிகம் அலட்டிக் காப்பை ஐந்து ஏக்காரக் குறைத்துக் கொண்டான். கடந்த ஐந்து வருடங்களாக அதில் கிடைக்கின்ற முப்பத்தைந்து ரூபாய்க்குக் குறையாத வருமானத்தில் அவனது வாழ்க்கை கழிகிறது.

சாகும் பரியந்தம் பிறர் கையை எதிர்பார்த்து வாழக் கூடாது என்ற சுயகௌரவ ஆசையில் ஐந்து ஏக்கர் 'கொந்தரப்'பையும் இதுநாள் வரை அவன் விடாப்பிடியாக வெட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

மலையும் பூத்தப்புல்லும் அதில் குறைந்திருப்பதைக் கவனித்து கவுண்டன் செத்தானா, அந்தக் கொந்தரப்பைக் கேட்டுப் பார்க்கலாம் என்ற நப்பாசையை நெஞ்சுக்குள் ளாகவே முடிமறைத்துக் கொண்டு 'கவுண்டர் ஐயா இத்தினி அலைச்சல் இந்த வயசில ஒங்களுக்கு ஏங்கய்யா? பேசாம பெஞ்சினீரு வாங்கிவிட்டு மவலீட்டுக்குப்போயி செவனேன்னு சாப்பிட்டுக்கிட்டு இருக்காம...' என்ற பலரது சாடைமாடையான இழுப்புகளையும் அவன் ஒரு மாதிரியாகத் தட்டிக் கழித்து விட்டிருப்பதன் காரணம் நாளை வாழ்வைப் பற்றிய கவலைக்கும் மேலாக, மைத்துனன் ரெங்கசாமியின் தூண்டுதலால் கொழுந்துவிட்டெரியும் சுய கௌரவம்தான்.

ஆனால், இந்த மாதத்தோடு அவனது இத்தனை நாளைப் பிரயத்தனங்களுக்கும் முடிவு நேரப் போகிறது.

அவனிடம் வாய்ச்சவடால் பேசிய ரெங்கசாமி ஜெயிக்கப் போகிறான்.

பொன்னுசாமி கவுண்டனுக்கு வயதாகி விட்டது என்ற காரணங்காட்டி, அடுத்த மாதந்தொட்டு 'பெஞ்சன்' கொடுப்பதற்குத் தோட்ட நிர்வாகம் ஒழுங்கு செய்துவிட்டது.

“எனக்கு என்ன அப்படியா வயசு ஆயிருச்சி? ஆளு ஒசரத்துக்கு மெலாரு கட்டி, தனியா தூக்குற அளவுக்கு சத்து இருக்கிறப்பலே! அந்தப் பெரிய கிளாக்கரு செய்யிற வேலையிது.”

“மொத பொட்டு மருதமுத்துக்கு சொரண்டிகூட புடிக்க முடியல. அவனுக்கு இன்னும் பெஞ்சன் கொடுக்கல. தொர பொட்டு அங்காயிக்கு இந்த முடியாத காலத்திலேயும் வேலை குடுத்திருக்காங்க, எனக்கு மட்டும் அதுக்குள்ளால பெஞ்சினீரு குடுக்குறாங்களாம்.”

கவுண்டனின் சுய கௌரவ வயிற்றெரிச்சல் யார் மீதோ வசை பாடியது. ‘நாலு கொத்து அரிசியிலும், அஞ்சி ருபா தாளிலும் ஒரு மனுஷன் முப்பத்தொரு நாளையும் கழிக்க னுமன்னா லேசுப்பட்ட காரியமா?’

“பெஞ்சினீரு குடுத்துட்டாப்புல ஒரு நாளைக்கு ரெண்டு சுருட்டை இழுத்துப் பொகைக்கிற பழக்கத்தை லேசா உட்டுப்புட முடியுமா? வாய் நெறச்சி வெத்திலையைப் போட்டு செவக்கச் செவக்க மென்னுத் துப்புற பழக்கத்தை மறந்துட ஏலுமா? கெழமைக்குன்னு இல்லாம போயிட்டாலும் மாசத்துக்கு ஒருக்கவாவது அலுப்பு தீர அரகிளாசு தண்ணி போடாம இருந்திர ஏலுமா? அவங்களுக்கு என்னா? நாளு முழுவதும் நாக்காலியில செவனேன்று குந்தி கெடந்திட்டு போறவங்களுக்கு. படுறவங்களுக்கு இல்லத் தெரியும்.”

பொன்னுசாமி கவுண்டனின் ஆத்திரம் பெருகப் பெருக அவன் கையில் சிக்கித் தவித்த இரண்டடி நீளமுள்ள சுரண்டி உலகளந்த திருமாலாய் அந்த மலையை அளந்து சுழன்றது.

நெஞ்சாங்குலையின் ஒவ்வொரு துடிப்பிலும் பெருக் கெடுக்கும் உரோச உணர்ச்சியில் சுரண்டி பம்பரமாகச்

சுழன்றது. பதினைந்து நிமிடப் பம்பரச் சுழற்சிக்குப் பின்னர் அவனுக்குக் கையை வலிப்பதுபோல் தோன்றியது.

சொந்தக் கால்களிலேயே நின்று பழகியவனுக்குச் சோர்வு தோன்றுவது கரங்களிலா? அவன்கை வலி நின்றது.

இடுப்பைப் பிடிப்பது போலிருந்தது. இருபதாந் தேதி களுக்குள் புல்லு வெட்டை முடித்துவிட்டு, எட்டு மணிநேரமும் குனிந்து நின்றே காண்வலித்த கவுண்டனில்லையா நான்? அவன் இடுப்பு பிடிப்பு மறைந்தது.

தொண்டை வரண்டது போலிருந்தது. உதட்டை நனைப்பதற்குப் பச்சைத் தண்ணீர்கூட இல்லாமல் பகல் இரண்டு மணிவரை ஒரே மூச்சில் கல்வாத்து வெட்டியபோது தோன்றாத வரட்சியா இப்போது? அவனது தொண்டை வரட்சி மறைந்துவிட்டது.

அலுப்பில் தோன்றிய சலிப்புணர்ச்சியை அகற்றிவிட்ட பின், சுரண்டியின் சுழற்சியில் மீண்டும் அசுரவேகம்.

உடல் தளர்ச்சியின் வேதனையில் இருந்திருந்து தோன்றுகிற சபலம் பெஞ்சன் வாங்கிவிட்டால் தான் என்ன என்று அவனை நினைக்கத் தூண்டும். ஆனால், அடுத்த கணமே தன் மைத்துனன் ரெங்கசாதி கவுண்டன் விடுத்த சவால் நினைவுக்கு வந்து, அந்த எண்ணத்தைப் போக்கி விடும்.

ரெங்கசாமிதான் எவ்வளவு குத்தலாகப் பேசிவிட்டான்? நாற்பத்தைந்து வருட கால உழைப்புச் சக்தியின் நாடியைத் தீண்டிவிட்ட கூர் அம்புகளாலல்லவா அவன் உதிர்த்துவிட்ட ஒவ்வொரு சொல்லும்.

தன் ஒரே மகள் செல்லாயியை நல்ல இடத்தில் கொடுத்து சந்தோஷமாக அவன் வாழுகிறதைக் கண்குளிரப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான் பொன்னுசாமி.

அதனால் தூரத்து உறவாக இருந்தும் பையன் 'சூப்பர் வைசர்' வேலை பார்க்கிறான் என்கிற பெருமையில் செல்லாயியை ரெங்கசாயி மகனுக்குக் கொடுக்காமல் வேறோர் இடத்தில் முடித்துவிட்டான்.

அவன் மனைவி உறவு அறுத்துவிடக் கூடாது என்று சாக்குக் காட்டி, தன் அண்ணன் மகனுக்குச் செல்லாயியை கட்டி வைக்க எடுத்த முயற்சிகளெல்லாம் மழையில் எழுப்பிய மண்சுவராகச் சிதைந்துபோய் விட்டன. ரெங்கசாயிக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஆத்திரம், வேலைக்குப் போகும்போதும் வீட்டுக்குத் திரும்பும்போதும் "தங்கச்சிப் பொண்ணை ஏம்மா ஒம் மவனுக்குக் கட்டி வைக்கல. நீ என்ன எளக்கார மாயிட்டியா?" என்று தொழிலாளர்கள் குத்திக் குத்திப் பேசியதில் கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியது.

ஒருநாள் பிரட்டுக் களத்திலேயே வைத்துச் சொல்லி விட்டான். "அந்தக் கெழட்டுக் கவுண்டனுக்கு இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இந்த வீறாப்புங்கிறதைப் பார்த்துப்புடறேனே. சூப்பர்வைசருனா மட்டும் காசு சொறக்கிற வேலையோ? பெஞ்சினீரு வாங்கிப்புட்டா எங்க போயிடப் போறான்? மவ வீட்டுச் சோறு எத்தனை நாளைக்கி? தண்ணி மண்ணி வச்சிக்குடுக்க ஆளு இல்லாட்டி தன்பாட்டில வாலை சுருக்கிக்கிட்ட நாயி மாதிரி ஆயிறமாட்டானா?"

எவ்வளவு ஆத்திரமுட்டக் கூடிய வார்த்தைகள்? மருமகனும் மகளும் தங்களோடு வந்து தங்கும்படி எவ்வளவோ பிடிவாதமாக வற்புறுத்தியும், பொன்னுசாயி தன் வயது சென்ற காலத்திலும் அதற்கு இணங்காததற்குக் காரணம் ரெங்கசாயி அன்று பிரட்டுக் களத்தில் பேசிய வார்த்தைகள் தாம்.

"அத்தனை பேருக்கும் முன்னவச்சி அவன் அப்படிச் சொன்னதும் நல்லதுக்குத்தான். யாரு உட்டு சம்பிராயம் வெல்லுதுன்னு பார்த்துப் புடறன்."

அசைந்து நடக்கும் லயதில் ஆடித்திரிந்த வயதின் அடங்காத் துடிப்போ அவனுக்கு,

தன் மைத்துனனின் சவாலை நினைத்து நினைத்துச் சுயகௌரவ உணர்ச்சியில் நிமிர்ந்து நிமிர்ந்து வளர்த்துவந்த வைராக்கியம் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு?

“பெஞ்சன் பணத்தில் வாழ்க்கையை ஓட்டமுடியாது. சிக்கிச் சீரழிந்து செத்துப்போன எத்தனை பேரை அவன் பார்த்து விட்டிருந்தான்? அந்த மாதிரி எனக்கும்...”

“வாங்குகிற பெஞ்சனில் வாழ்க்கையை ஓட்ட முடியாது, கடன்பட நேர்ந்தாலோ அன்றிக் கஞ்சிக்கு வழி இல்லாது போனாலோ ரெங்கசாமி சொன்ன, வாலைச் சுருட்டிக் கொண்ட நாய் வாழ்வாகாதா அது?”

பொன்னுசாமிக்கு ஆத்திரத்துக்கும் மேலாக அழுகை தான் பீறிட்டுக்கொண்டு வந்தது.

இத்தனை நாள் வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சியா? “எனக்குப் பெஞ்சன் கொடுக்கப் போறாங்கனு சொன்ன துமே அவன் பார்த்த பார்வை வாலைச் சுருட்டிக்க வந்திருச்சி காலம்னு சொல்லாம சொல்லிச்சே...”

பொன்னுசாமி கரண்டியை இறுக்கிப் பிடித்தான். “பெஞ்சனீரு வாங்குகிற அளவுக்கு கெழுவனாயிட்டனா நானுங்கிறதை தோரையே பார்த்துக்கட்டும். வால மடக்கிக் கிற அளவுக்கு எனக்கமா பொயிட்டனா நானுங்கிறதை ரெங்கசாமி தெரிஞ்சிகிட்டும்.”

அசுரவேகம் அவன் கைமில் புகுந்து கொண்டது.

வாலிப வயதில் உள்ளிருந்து ஊக்குவித்த இளம் கன்றுப் பாய்ச்சல் அவனிடம் நுழைந்து அவன் வேகத்தில் விசை மூட்டியது.

எதிர்ப்படுகின்ற எல்லாவற்றையுமே இழுத்துச் செல்கின்ற வேகம் அவன் கரங்களுக்கு விரிந்த படத்தின் வேகம்

தணிக்க, சீறி நின்கின்ற பாம்பை மிதிக்கின்ற மதமதப்பு அவன் கால்களுக்கு. அடித்து வீழ்த்திய ஆட்டுக் கடாவின் அருகே நிற்கின்ற கம்பீரம் அவன் உணர்ச்சிகளில்... வாட்டக் கொழுந்தை இழுத்தெடுத்து, துகள்படுத்துகின்ற ரோதையின்சுழற்சி அவர் அசைவுகளில்...

கவுண்டனின் சொட்டைத் தலையிலும் நெற்றியிலும் அரும்பி நின்ற வியர்வை முகத்தில் வடிந்தது. பார்வையை மறைத்தது. வயிறைக் கிள்ளியது. நெஞ்சு வலித்தது.

உட்கார வேண்டும்போல் தோன்றியது. தேயிலை மரத்தடியில் உட்கார்ந்தான்.

தலையைச் சுற்றியது. படுக்க வேண்டும் போல் பட்டது. அந்த நிழலிலேயே படுத்தான். சுகமாக இருந்தது. தலைப் பாரம் குறைந்தது. கால்களை நீட்டிவிட்டுக் கொண்டு, கைகளை விரித்துப் போட்டுப் படுத்தான்.

அவன் சொந்தம் கொண்டாடிய மண் அவனைச் சொந்தம் கொண்டாடியது.

அவனது கௌரவம் பிழைத்துக் கொண்டது!

[1964]

5. உள்ளும் புறமும்

பிடி மண்ணைக் குழிக்குள் போடும் கடைசி வேளை, கண்கள் குளமாவதை அவனால் தடைசெய்ய முடியவில்லை. வாய்விட்டே அழுது விட்டான்.

அவன் அழுவதைக் கண்டதும், சுற்றி நின்ற அத்தனை பேருக்கும் அழுகை பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது.

அவன் தொட்டு தாலி கட்டிய மனைவி இறந்து, அவன் பிரேதத்தை இடுகாட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று குழிக்குள் வைக்கும்போதும் இவ்விதம் தான் அவனுக்கு அழுகை பீறிட்டது.

அது நடந்து பத்து வருடங்களுக்கும் மேலாகிவிட்டது.

அப்போது அவனுக்கு வைராக்கியம் அதிகம். அவன் பிறவிக் குணமே அப்படி. அவன் மனைவி சாகும் பரியந்தம் அது மாறவேயில்லை. தோட்ட நிர்வாகம் அவனை பழி வாங்க துடித்துக் கொண்டு நின்ற சமயம் அது. அவன் சாதாரண தொழிலாளிதான். கூடவே, தொழிலாளர்களுக்குத் தலைவனாகவும் அவன் இருந்தான்.

அவர்கள் செய்யும் அர்த்தமற்றதும், நியாயமற்றதுமான காரியங்களை அர்த்தமும் நியாயமுமுள்ளவனாகக் கற்பித்துக் கொண்டு அவர்கள் சார்பில் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளை உதாசீனப்படுத்தும் நிர்வாகத்தோடு வாதாட வேண்டிய நிலையில் அவன் இருந்தான்.

கொக்குபோல அவனைக் கொத்தித் தீர்க்க காத்திருந்தது தோட்ட நிர்வாகம். நிர்வாகம் செய்யும் துறையின் கட்டளையை நினைவேற்றும் வழி தெரியாமல் விழித்தனர் அவரது உத்தியோகத்தார்கள்.

எழுத்தில் இருந்ததென்றால் யாரும் யோசிக்கப் போவதில்லை. சொன்னது நீ, செய்தது நான் என்று தப்பித்துக் கொள்ளலாம். அதற்கு வழி இல்லாமல் செய்து விட்டார் பெரியதுரை.

எழுத்தில் இல்லை என்பதற்காக, தன்னிடம் நேரில் அவராகவே வாய் திறந்து சொல்லியதைச் செய்யாமல் விடுவதா என்று சிந்தித்துச் சிந்தித்து அந்தச் சிந்தனையே ஒரு சுமையாக, அந்த சுமையே வாழ்வாக அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் வதைத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்படி ஒரு சுமையான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து முடிந்த ஒருவருக்காகத் தான் இன்று அவனும், அவன் கூட்டத்தாரும் கண்ணீர் சிந்துகிறார்கள்.

தோட்ட உத்தியோகம் என்பது வாழ்க்கைச் சுமையை ஏற்கத் தைரியம் இருப்பவர்களுக்கு அல்ல, வாழ்க்கையையே சுமையாக ஏற்கத் தைரியமுள்ளவர்களுக்குத்தான் இலாயக்கானது. அவரிடம் அந்தத் தைரியம் அளவுக்கு அதிகமாகவே இருந்தது. இருபது வருட காலமாக அதனால்தான் அவரால் அதே தோட்டத்திலேயே கண்டக்டராக 'இழுத்து' வர முடிந்தது.

நிர்வாகம் இடும் சட்டத்தின் கோரத்தினால் தாக்குண்டு தவிக்கும் தொழிலாளர்களுக்காக மனதுக்குள்ளாக மௌனமாக அழுது கொண்டு அவர்களின் தனிப்பை புரிந்து கொள்ளாதவராக புரிந்துகொண்டாலும் புறக்கணிப்பவராக நடந்து கொள்ளும் அசாத்திய துணிச்சல் அவருக்கிருந்தது.

மேலிடத்திலிருந்து ஆபத்தும், கீழிடத்திலிருந்து குழப்பமும் எதிர்பாராத எந்த வேளையும் வரக்கூடும் என்று எதிர்

பார்த்துக் காத்திருந்து சமாளிக்க அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது.

ஆபத்தையும், துர்ப்பாக்கியத்தையும் எந்நேரமும் எதிர் பார்த்துச் சமாளிக்கப் பழகிபோன எவருக்கும் வாழ்க்கையின் அழுத்தச் சுமை தெரிவதே இல்லை.

‘ஷோ கோஸ்’ என்றும், ‘வார்னிங் லெட்டர்’ என்றும் எத்தனை கடிதங்களை, அவர் செய்யும் தொழிலை ஆட்டுவிக்கும், அச்சுறுத்தும் கடிதங்களை துரை அவருக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்.

அவைகளுக்குக் காரணங்கூற அவருக்கா தெரியாது? காலை மாலையென்று கடந்த இருபது வருட காலமாக நாள்தோறும், இரவில் கண்மூடும் சில மணி நேரங்கள் தவிர்த்து அவரின் பார்வையில் வளர்ந்த தொழிலாளர்களும், பராமரிப்பில் செழித்த தேயிலைச் செடிகளும், ஆயிரம் காரணங்களை அவருக்குப் புதிது புதிதாய் எடுத்துச் சொல்லப் போதுமே. தன் சொந்தக் குழந்தையின் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்ட தந்தை அதன் வளர்ச்சியின் ஒவ்வோர் அம்சத்தையும் சிலாகித்து மகிழ்வது போல அவர் மகிழ்ச்சி அடைந்த நிகழ்ச்சிகள்தாம் எத்தனை? கொழுந்து குறைந்தாலும் சரி, ‘கோஸ்ட்’ கூடினாலும் சரி அவர்தான் துரைக்கு பதில் சொல்வது, ஆக, மனிதனின் ஆசைக்கும் அறிவுக்கும் கட்டுப்படாத இயற்கையின் தட்பவெப்பம் விளைவிக்கும் அத்தனைக்கும் அவர் காரணம் காட்டியாக வேண்டும்.

ஆனால் இன்று அவரால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

துரைக்கு அவர் தந்த பதில் அர்த்தமற்றதாகி விட்டது.

தொழிலாளர்களுக்கு அவர் பேச்சு தேவையற்றதாயிருந்தது.

அவர் மலைத்துப் போனார். இருபது வருட காலமாக இதே தோட்டத்தில் கண்டக்டராக இருந்தும் தொழிலாளர்

களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத அவரை துரை கடிந்து கொண்டார்.

அவர் என்ன செய்வார்? தொழிலாளர்கள் ஒரே பிடிவாதமாக இருந்தனர். தங்கள் கோரிக்கைகளுக்கு நிர்வாகம் இணக்கம் தெரிவிக்கும்வரை-எழுத்தில் இசைவு தரும் வரையிலும் வேலைக்குப் போவதில்லை என்று அவர்கள் தீர்க்கமாக முடிவு செய்திருந்தனர். கொடுக்க வேண்டியதற்கே, எங்கே எழுத்திலிருந்தால் எதிர்தரப்பினருக்குப் பிடிக்கிடைத்து விடுமே என்று நினைத்துப் பயந்து ஒதுங்கும் தோட்ட நிர்வாகம் தொழிலாளர்களுக்குத் தரவேண்டிய சலுகைகளுக்கா எழுத்தில் இணக்கம் தர முன்வரும்?

தொழிலாளர்களின் தீர்க்கமான முடிவுகளுக்காக அவர் மனம் மகிழ்ந்திருக்கிறார். இப்போதும் அடிமனதில் அவருக்கு மகிழ்ச்சிதான். அவர் மனசோடு முயற்சித்தால் வேலை நிறுத்தத்தை உடைத்தெறிய முடியும் என்றாலும் அப்படிச் செய்ய அவருக்கு மனம் வரவில்லை. மாறாக, நீரின் குளிர்மையாய் நெஞ்சில நிறைந்திருக்கும் மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், வெளிக்காட்டினால் வீதியில் நிற்க வேண்டியது தான்தாம் என்பதை நன்குணர்ந்தவரான அவர், அவர்களின் உறுதி குலைக்கும் முயற்சியில் அவரை ஈடுபடுத்தும் முயற்சியில் துரைகொடுத்த பேச்சுக்களுக்குப் பிடிக்கொடுக்காது பட்டுப்படாமலும் ஏதேனும் கூறி சமாளிப்பார்.

அந்த முயற்சியில் அவரை ஈடுபடுத்தும் துரை அவருக்குக் கூறுவது அச்சுறுத்தும் வார்த்தைகளை-ஆட்களிடம் கூறுவது ஆசை வார்த்தைகளை.

அச்சுறுத்துதலுக்கு அஞ்சாதவர்கள் கூட ஆசைக்கு மயங்கி விடுவதுண்டு என்பது மெத்தச் சரியானதுதான்.

சொல்லளவில் தோட்டத்து நிர்வாகம் தருவதாகச் சொன்ன சலுகைகளை ஏற்றுக் கொண்ட தொழிலாளர்கள் சிலர் வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கினர். சிலரைப்

பலராக்கி வேலை நிறுத்தத்தை முறியடிக்க முனைந்த வெள்ளைக்காரத் துரையின் மூளை வெகுவேகமாக வேலை செய்தது.

அந்தச் சனங்களின் பழக்க வழக்கங்களையும், பாமர நம்பிக்கையையும், பொருளாதார இடர்பாட்டையும், “யாரையாவது பிடித்து எப்படியாவது வாழணும்” என்கிற அர்த்தமற்ற வாழ்க்கைக் கோட்பாட்டையும் அவர் ஓரளவுக்கு அறிந்து வைத்திருந்தார். துரையாகத் தொழில் புரிய அவரின் ஆரம்ப மூலதனமே அந்த அறிவும் அநுபவமும் தாம். அவை இரண்டும் தன்னைவிட தனது கண்டக்டருக்கு அதிகம் என்பதை அவர் அறிவார்.

அவை இன்று பயன் தரவில்லை என்றுதான் அவருக்கு ஆத்திரம்.

வாஸிபு மிடுக்கும், வாய்துடுக்கும் மிகுந்த ஒரு சிலருக்குக் கங்காணி வேலை கொடுக்கப்பட்டன. கொடுக்கச் சொன்னவர் துரை. கொடுத்தவர் கண்டக்டர் ஐயா. ஆக, இருதரர் மீனருக்கும் ஆகாதானவர் அவர்தான்.

நான்குநாள் வேலை நிறுத்தம் நீடித்திருந்ததே என்று அவரிடம் ஆத்திரப்பட்டார் துரை. நான்கு நாள் வேலை நிறுத்தம் இப்படி நாசமானது அவரால்தானே என்று கோபப்பட்டனர் தொழிலாளர்கள்.

ஆளோடு ஆளாக கூடி குனிந்து நின்று கூலிவேலை செய்தவர்களுக்கு கம்பும் கத்தியுமாக கைகளை ஆட்டி கதைக்க வைக்கும் கங்காணி வேலை கொடுத்தால் கசக்கவா செய்யும்?

ஒற்றுமை உடைந்த காரணத்தால் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தம் பிசுபிசுத்து விட்டது. அவர்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளுக்கு நிர்வாகத்தைப் பணிய வைக்க முடியாது போயிற்று.

அவருக்கு அது குறித்து அடிமனதில் வேதனைதான்.

என்றாலும், அவரிடத்தில் ஆரம்பத்தில் துள்ளிக்குதித்த துரை இன்று தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமை குலைந்ததையிட்டு, ஆத்திரமடங்கியிருப்பதில் அவருக்குத் திருப்தி.

அதற்கிடைமீல்தான் அப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

வேலை நிறுத்தம் ஆரம்பித்து மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்த இரண்டாவது நாள். முத்துவின் மனைவி இறந்து போனாள்.

தொழிலாளர்கள் யாராவது இறந்து போனால், தோட்டச் செலவில் சவப்பெட்டி கொடுப்பது என்பது அங்கு சம்பிரதாயம். அந்தச் சம்பிரதாயத்தை வேலை நிறுத்தத்தைக் காரணம் காட்டி துரை மீறினார்.

தனக்கு எதிராகப் போகும் ஒவ்வொருவரையும் காத்திருந்து பழிவாங்கத் துடித்துக் கொண்டிருந்த துரை இப்படி ஒரு சம்பவத்தை விட்டு வைப்பாரா?

வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடுபவர்கள் தோட்ட நிர்வாகம் தரும் சலுகைகளை பெறும் வாய்ப்பை இழந்தவர்கள் கள் என்று நோட்டீஸ் ஒட்டி வைத்தார். அப்போதாவது அவர்களின் உறுதி குலையாதா என்று.

தொழிலாளர்கள் முன்னிலும் அதிகம் ஆவேசப்பட்டார்கள். அவர்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த அவனோ குமுறும் எரிமலையானான். என்றாலும் அவனது ஆத்திரமும் ஆவேசமும் இறந்து போனவளின் இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்ய உதவவில்லை—அவன் அதை அறிவான் என்பதால்தான் திகைத்துப் போனான்.

அவனிடம் ஐம்பது ரூபா பணத்தைக் கையளித்த கண்டக்டர் ஐயா சொன்னார்: “முத்து, உன்னுடைய நிலைமை எனக்குத் தெரியும். இருந்த பணத்தை எல்லாம் கட்சி என்றும் சங்கம் என்றும் செலவழித்துவிட்டு, மனைவி இறக்க கிடப்பது தெரிந்திருந்தும் உன்னுடைய சக தொழிலாளர்களின் நன்மையே பெரிதெனக் கருதி நீ உழைத்துக்

6. தனி ஒருத்தன்

புதிதாக அவர் அங்குபோய்க் கொஞ்ச நாட்களே ஆகின்றன. உழைப்பு ஒன்றையே தங்கள் வாழ்க்கையின் அடிகோலாகவும், அளவுகோலாகவும் ஆக்கிக்கொண்ட சமுதாயத்தில், தொழில் பார்ப்பதென்பது விலங்குகளோடு பழகுகிற மாதிரி!

ஒடித் திரிகிற காலத்தில் அணுகவே விடாத விலங்குகளைப் பிடித்துப் பயிற்றினால் அவை அடித்தாலும் உதைத்தாலும் வாங்கிக் கொள்கிறதில்லையா? அதையொத்த மனித ஜீவன்கள் தான் ஈழநாட்டின் மலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களோ!

கண்டக்டராக அவர் அந்தத் தோட்டத்தைப் பொறுப்பேற்று ஒரு வாரமாவதற்குள்ளாகவே அவரது கவனத்தில் விழுந்துவிட்டான் செம்பத்தேவன். அதற்குள்ளாகவே அவனைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருந்தார் மாணிக்கசாமி.

கறுப்பு நிறம்; கட்டுமஸ்தான உடம்பு; கட்டைக் குரல்; காதிலே சிறு வளையம்; கறுத்து அடர்ந்த மீசை.

முதற்பார்வையில் யாரையும் அச்சுறுத்தும் தோற்றம் அவனுடையது. ஆனால், அங்கு வருவதற்கு முன்னால் அவனைப் போல எத்தனையோ பேரை மாணிக்கசாமி பார்த்திருக்கிறார்; மனித உணர்ச்சிகளைப் புரிந்துகொள்ள முடி

அவன் அவருக்காக அநுதாபப்படத் தொடங்கினான். தன் துயரத்தையும் மறந்து அவர் தொடர்ந்தார்.

“முத்து, மோட்சம் என்றும் நரகம் என்றும் சொல்கிறார்களே எனக்கென்னவோ அவற்றிலெல்லாம் நம்பிக்கை இல்லை. தன் மனசுக்குச் சரியென்று பட்டதை வெளியில் தப்பென்று சொல்லி தடுத்து வைக்கவும், தன் உளமாவிரும்பாத ஒன்றை வெளிக்கு ஆதரித்து மகிழ்ச்சி அடைவதுமான, இந்த தோட்டத்து உத்தியோகத்தைவிட வேறு ஒரு நரகம் இருக்க முடியாது.”

“நான் இறந்து போனால், எனது சவக்குழியை யாரும் வெறுப்போடு பார்க்காவிட்டால் அதுபோதும் எனக்கு” என்று அவர் சொல்லும்போதே அவன் இடைமறித்தான். “ஐயா, அப்படியெல்லாம் பேசாதீர்கள்.”

ஆனால், இன்று.

அவன் அவரை எது குறித்து பேசவேண்டாம் என்று தடுத்தானோ அது நடந்தேறிவிட்டது. அவர் போய் விட்டார்.

அவருக்காக அவனும் அவன் கூட்டத்தாரும் கண்ணீர் வடிக்கின்றார்கள். ஆனால், அவர்களுக்குத்தான் எத்தனை வேறுபாடு?

அவர்கள் அழுவது அநுதாபத்தால்.

அவன் அழுவது பிரிவால்.

அவர்களுக்கு அவர் இருந்தது தெரிந்தது.

அவனுக்கு அவர் இல்லாததும் தெரிகிறது.

‘மலர்’ (1970)

கொண்டிருக்கிறாய். உயிரோடிருக்கும்போது அவளுக்கு நீ செய்யத் தவறியதை சாணிலாவது செய்தாக வேண்டும். இந்தா இதை வைத்துக்கொண்டு ஆகவேண்டியதைச் செய்.”

அவன் நிலை குலைந்து போனான். அவனுக்கு அவரைப் பிடிக்காது என்றாலும் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடும் தொழிலாளர்களுக்கு இப்படி உதவி செய்வது தோட்ட நிர்வாகத்துக்கெதிரான செயல் என்பதை அவன் அறிவான். தனக்கு பிடிக்காதவர் என்றாலும் தன்னால் அவர் சிரமப் படுவதை அவர் விரும்பவில்லை. அவன் உணர்ச்சிகளை புரிந்து கொண்ட அவர் பேசினார்.

“முத்து, உனக்கும் எனக்கும் என்றைக்குதான் வாய் தர்க்கம் ஏற்படாதிருந்தது? ஆனால், அதெல்லாம் தொழில் செய்யும் இடத்தில். தொழிலாளர்களுக்கென்று நீ வாய் திறந்து பேசும்போது நீ சொல்வது சரியென்று பட்டாலும் அதை வெளிக்காட்டாதிருப்பதின் மூலம் நான் தோட்ட நிர்வாகத்துக்கு விசமாசமாக இருக்க முயற்சிக்கிறேனே அல்லாது வேறில்லை.”

“உண்மையில் இப்போது நீங்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது எனக்கு உடன்பாடுதான். ஆனால், அது சரியான செயல் என்று ஆமோதிக்க நான் தயாராக இருந்தால் தலைவர் வேலைக்கு நீயும், கண்டக்டர் வேலைக்கு நானும் தேவையே இல்லை” அவர் பேசி முடித்தார். அவன் ஆமாம் என்பதுபோல் தலையை ஆட்டினான்.

“உங்கள் பக்கம்தான் நான் என்றாலும், நாளைக்கே துரை வேலை நிறுத்தத்தை முறியடிக்கும் முயற்சியில் முழு மூச்சோடு ஈடுபடு என்று என்னைக் கேட்கும்போது ‘ஆகட்டும் சரி’ என்றுதான் சொல்வேன். அப்படி ஒரு நிலைமை என்னுடையது. ஆக ‘உள்ளும் புறமும்’ ஒட்டி உறவாடாத உணர்ச்சிகளைச் சகித்துக் கொண்டு வாழுகிறவர்கள் நாங்கள்”

யாத எத்தனையோ முரடர்களோடு மோதியிருக்கிறார்; நியாய அநியாயத்தை நினைத்துப் பார்க்க விரும்பாத குண்டர்களோடு மல்லுக்கு நின்றிருக்கிறார்.

தொழிலாளர்களின் எழுச்சியைத் திசை திருப்பிக் கொண்டும், துரைமார்களின் நச்சரிப்பைப் பொறுத்துக் கொண்டும் உத்தியோகம் வகிப்பதென்பது, அதுவும் மனச் சாட்சிக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிற அவருக்குச் சிரமமாகவே இருந்தது. அதனாலேயே இருபத்தைந்து வயது இளைஞரான மாணிக்கசாமி இதற்குள்ளாகவே ஏழெட்டுத் தோட்டங்களை விட்டு மாறி வந்திருக்கிறார்.

சாவதற்கு முன்னால் தன் மகளை மஞ்சள் குங்குமத் தோடு பார்க்க விரும்பிய தாயின் ஆசையை (தனது போராட்டம் மிக்க வாழ்க்கையின் மேடுபள்ளங்களை நன்றாக உணர்ந்த) மாணிக்கசாமி பூர்த்தி செய்யாமலே இருந்தார். இறுதிவரை அது பூர்த்தியாகாமலே போய்விட்டது. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னால், அவரது அன்னையும் கண்ணை மூடிவிட்டாள்.

தன்னை நம்பி யாருமில்லையென்று ஆகிவிட்ட அன்று தொடே வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை வெகு திரமாக எதிர்நோக்க ஆரம்பித்துவிட்டார் மாணிக்கசாமி.

“என்ன இருந்தாலும் இவ்வளவு வேகம் கூடாதுங்க. நீங்க இந்த இடத்துக்குப் புதிசு. அதனால் சொல்றன்” இருள் படர்கிற நேரம்; ஒரு நாள், பங்களாவுக்கே அவரைத் தேடிக்கொண்டு வந்த செம்பத்தேவன் சொன்னான்.

அவன் உரத்து விடுகிற சொற்களின் உற்பத்திஸ் தானத்தைத் தேடுவதுபோல, அவனையே உற்றுப் பார்த்தார் மாணிக்கசாமி. அவரது பார்வையின் ஊடுருவலைச்

செம்பத் தேவனால் நிமிர்ந்து எதிர் நோக்க முடியவில்லை; அவன் மருண்டு போனான்.

“என்னவோ, உங்க நன்மைக்குச் சொல்லிவிட்டேன்” என்று கூறி வெளியேற ஆரம்பித்தவனை மாணிக்கசாமியின் நிதானமான சொற்கள் தடுத்து நிறுத்தின.

“செம்பத் தேவா! என் ஒருத்தனுடைய நன்மைக்காக நீ இவ்வளவு பிரயத்தனப்பட வேண்டாம். உனக்கு முடியுமானால், நினைக்கவும் பேசவும் தெரியாது விழிக்கிற சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த உன் சக தொழிலாளர்களின் நன்மைக்காக நியாயக்குரலை முழு வலுவோடு எழுப்பு, போ!”

அவரது சொற்களில் எந்த அளவு அர்த்தத்தை அவன் புரிந்து கொண்டானோ?

தனது உடலமைப்பையும், உரத்த குரலையும் வைத்து, தொழிலாளர்களை வயப்படுத்திக்கொண்டு, இதற்கு முன்பிருந்த கண்டக்டர்களிடமும், சின்னத் துரைமார்களிடமும் ‘சபாஷ்’ எடுத்த செம்பத்தேவனுக்கு மாணிக்கசாமியின் போக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது.

அவர் இளைஞராயிருக்கலாம்! அதற்காக, இப்படியான எடுத்தெறிந்து பேசுவது? பார்த்துவிடுகிறேன் அதையும்.

அவரை அவன் நிழல்போல் தொடர்ந்து கவனித்தான். அவரது ஒவ்வொரு செய்கைக்கும் விசேஷ அர்த்தத்தைக் கற்பித்து, அவரை பாதிக்கக் கூடியதாக ஒன்றேனும் அமையாதா என்று அவன் எதிர்நோக்கியிருந்தான்.

ஆளுக்கு முதலாகப் பேருக்கு நூற்றியெழுபது மரங்களைக் கல்வாத்துப் பண்ணிவிட்டு வீட்டுக்கு வருபவன் செம்பத்தேவன்தான். முள்ளுக்குத்தா? முதலாளாய் நிரையிலிருந்து இறங்கி வருபவன் அவனாகத்தானிருப்பான்.

காணு வெட்டா, கன்று நடவா; பில்லு வெட்டா, பிடுங்கு நடவா? எதுவாயிருந்தாலும் முதலில் முடிப்பவன் செம்பத்தேவன் தான்.

இப்போது அந்த விரைவெல்லாம் எங்கே போயிற்று? இயலாதவனாகிவிட்டானா அவன்? என்னதான் நடந்து விட்டது அவனுக்கு?

அன்று வேலை செய்த அதே செம்பத்தேவன்தான். ஆனால் அவர் புதிதாக வந்தவர்! அவனுக்குப் 'பொசு பொசு' வென்று வந்தது.

இரண்டு மணியாகப் போகிறது. வெயிலின் கடுமை இன்னும் குறைந்த பாட்டைக் காணோம். தொழிலாளர்கள் அசந்து போய்விட்டனர். காலை உணவுக்குப் பின்னர் அவர்கள் கண்டது, ஒரு போத்தல் சாயத்தண்ணீரும், இரண்டு வாய்க்கு வெற்றிலைச் சருகும் தானே!

இன்னும் எட்டே மரங்கள், செம்பத்தேவன் ஒருவித அலட்சியத்தோடு முப்பது நாற்பது மரங்கள் பின்னால் வெட்டிக் கொண்டிருக்கும் தன் சக தொழிலாளர்களைத் திரும்பி பார்த்தான்.

கவ்வாத்துக் கத்தி கையில் பாய்ந்தாற்போல 'சுரீர்' என்றது அவனுக்கு. சரியாக, அவனுடைய நிரையிலேயே தேயிலைச் செடிகளுக்கு மேலாகப் பின்னிக் குவிந்து கிடந்த மிலாறுகளைக் கைப்பிரம்பால் அப்புறப்படுத்தியவாறு ஏறி வந்து கொண்டிருந்தார் கண்டக்டர்.

அவரைத் தான் கவனிக்காததைப் போல வேலையிலீடு பட்டான் செம்பத்தேவன். அவன் கிட்டே வந்து நின்று, அவன் கவ்வாத்துப் பண்ணுகிறதையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் மாணிக்கசாமி. அவன் நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை; அவரும் வாய் திறந்து பேசவில்லை.

அந்த மரத்தைக் கவ்வாத்துப் பண்ணி முடித்து நிமிர்ந்தானோ இல்லையோ, "இவ்வளவு ஒழுங்கா வெட்டத் தெரிந்த நீயா, இத்தனை மரங்களையும் இவ்வளவு மோசமாக கவ்வாத்துப் பண்ணியிருக்கிற" — ஆத்திரத்தோடு கேட்டார்.

அவன் அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தான், கத்தியால் கொத்தி விடுவேன் என்று சொல்லுவது போல.

“இயன்ற வரைக்கும் தொழிலை ஒழுங்காகச் செய்வது தான் மனிதனுக்கு அழகு. விரைவாக முடிக்க வேணுங்கிற தற்காக நடுவாதுகளைக் கலைத்து அப்புறப்படுத்தாமலேயே விட்டு வந்திருக்கிற நீ”

“கண்ணாம்பு தண்ணியில கழுவுறது தானுங்கள...” அவன் இடை மறித்தான். “அது எனக்குத் தெரியும்! லைம் வாஷிங் இந்த முறை பண்ணுவது இல்லையென்பதற்காகத் தான் கலைச்சு வெட்டணும்னு ஆரம்பத்திலிருந்து சொல்லி வர்றன்... நீ கவ்வாத்து பண்ணியிருக்கிற நிரையில மீனா புல்லு எடுக்க மட்டும் குறைந்தது முணு ஆளாவது வேணும் போல இருக்கு”

“நீங்க சொல்லுறபடி பார்த்தா நூத்தியிருபது மரங்கள் தான் வெட்ட முடியும்” அவன் சடக்கென்று பதில் சொன்னான்.

“இது உன்னுடைய சொந்தத் தோட்டமில்ல. உனக்கு முடிஞ்சதை பேருக்கி வெட்டச்சொல்ல, உனக்கு முடிய லேன்னா சொல்லிவிட்டு இறங்கு, ஏன் மத்தவங்களுக்கும் சேர்த்து நீ பேசுற...” அவருடைய குரலின் கரீரம் தொழிலாளர்கள் அத்தனை பேரையும் அதிரவைத்தது.

நித்திரைக்கு முன்னால் அன்றைய சம்பவங்களை நினைவுபடுத்தி, அதன் நியாய அநியாயங்களைக் கோவை பண்ணிப் பார்ப்பதென்பது மாணிக்கசாமிக்குப் பழக்கமாகி விட்ட ஒன்று.

நாளை கவ்வாத்துக் காட்டில் என்ன நடைபெறவிருக்கிற தென்பதைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயே இரவு கழிந்தது மாணிக்கசாமிக்கு வாய்ச் சொல் முற்றிக் கைகலப்பில் முடிந்த பல நிகழ்ச்சிகள் அவரது நினைவில் வந்து போயின.

உஷ்ணம் ஏறாத கதிர்க்கீற்றுக்கள் தேயிலைத் தளிரில் படிந்து உறவாடுகிற பனித்திவலைகளை முற்றாக இன்னும் அகற்றவில்லை. கொழுந்துக் காட்டில் நின்று, காலை நிறுவையைக் கவனித்துவிட்டு, கல்வாத்துக் காட்டுக்கு வந்த கண்டக்டரின் கண்கள் செம்பத்தேவனைத் தேடின. பார்வையில் படாதவாறு கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் நின்றாலும், அவரது கூர்மையான கண்களுக்கு அவன் அகப்படாமலில்லை அவனும் அவர் வருவதைக் கவனித்தான்.

என்ன நடக்கப் போகிறதென்றறிய அவன் துடித்தான்.

என்ன நடந்திருக்கிறதென்றறிய அவர் முயன்றார்.

பார்வையின் கூர்மை அவரிடம்; பதற்றத்தின் மறைப்பு அவரிடம்.

பார்வையின் கூர்மையில் பதற்றத்தின் மறைப்பு பட்டு விட்டது. நின்ற இடத்திலிருந்தே காலை கவ்வாத்து தொடங்கிய இடம் வரைக்கும் ஓடவிட்ட ஒரே பார்வையில், என்ன நடந்திருக்கிறதென்பதை அவர் அறிந்து கொண்டார்.

வெகு மந்த கதியில் வேலை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. தன்னருகே வந்து நின்ற கங்காணியை ஏறிட்டுப் பார்த்தார் மாணிக்கசாமி. அவனது தோற்றம் பரிதாபமாக இருந்தது. நடுங்கியும் விழித்தும் நின்ற அவனது இயாலமையை அவர் உணர்ந்துகொள்ளாதது போலப் பேசினர்.

“பத்து மணியாகிறது வெங்கடாசலம்! ஆகக் கூடுதலாக வெட்டியிருப்பவன் ஐம்பது மரங்கூட வெட்டியிருக்க மாட்டான் போலிருக்கே...”

“அம்பத்திரெண்டுங்க?” செம்பத்தேவன் நிரையில்”
 “அது போதுமா?” அவர் அதட்டினார். “காலை நேரத்திலேயே இப்படியென்றால், வெயில் ஏற ஏற இன்னும் வேகம் குறையும். நூற்றியெழுபது மரத்தை வெட்டி முடிப்பது எப்ப?”

“இன்னைக்கு என்னன்னு தெரியலீங்க. இப்படி மெதுவா வெட்டுறானுங்க” —கங்காணி சலித்துக் கொண்டான்.

“ஏன் தெரியாது? வெட்டுகிறவன் வரம்பு கட்டுனாப் போல ஐம்பத்திரண்டு மரத்தை வெட்டுவதற்குள் ஆயாசப் பட்டு நின்றா, அடுத்து வெட்டுகிறவர்கள் அவனுக்குப் பின்னால் நிற்க வேண்டியதுதான்...” உரத்தே பதில் சொன்னார், செம்பத்தேவன் காதில் விழும்படி. அவன் நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தான்.

“அத்தனை பேருக்குஞ் சொல்லுறன். நூற்றியெழு பதுக்கு ஒரு மரம் குறைச்சு வெட்டுகிற யாருக்கும் பேர் கிடைக்காது. அரைப் பேர்தானும் இல்லை. ஞாபகம் வச்சி கிட்டு வேலை செய்யுங்க.”

“நீங்க சொல்ற அளவுக்கு கலைத்து வெட்டனும்வா அப்படி முடியாதுங்க ஐயா” —செம்பத்தேவனுக்குநாலைந்து நிரைகள் தள்ளி வெட்டியவன் பதில் சொன்னான்.

“மனதில் ஒண்ணை வைத்துக் கொண்டு மரத்தைப் பார்த்தால் கவ்வாத்துப் பண்ணை கைவராது தான்” குத்திப் பேசினார் அவர்.

“இவ்வளவு கண்டிப்பா வெட்டனும்னு எங்களால முடியாதுங்க, நாளையிலிருந்து நாங்களெல்லாம் வேற வேலைக்குப் போயிற்றம்” முதலில் பேசிய அவனே பேசினான். மாணிக்கசாமி பார்வையைச் சுழல விட்டார். அத்தனை தொழிலாளர்களும் அவனது பேச்சை அங்கீகரிப்பது போல, மலையை விட்டு இறங்கத் தயாராயினர்.

விளங்கிக்கொள்ளும் சக்தியை இழந்துவிட்ட வீசை யொடிந்துபோன சமுதாயம்! முன்னே வழி நடக்கும் துணிச்சல் ஒருத்தனுக்கிருந்தால் விளைவை எண்ணிப் பாராது அவனைத் தொடர்ந்து நடக்கத் தயாராயிருக்கும் செம்மறிக் கூட்டம்! இடையில் தடைபட்டுப் போன திருமண வீடாய்

வெறிச்சோடிக் கிடக்கிற கவ்வாத்துக் காட்டில் மாணிக்கசாமி நின்று கொண்டிருக்கிறார், சிந்தனையில் வாழ்ந்தவராய்.

வயலில் பயிர் செழிக்க, களை எடுக்கிறோம்; செடியில் தளிர் துளிரக்க, கவ்வாத்து வெட்டுகிறோம்; வாழ்வில் நெறி தழைக்க.....?

இவ்வளவு நேர்த்தியாகவும், விரைவாகவும் வெட்டுவார் களென்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை. எதிர்பார்த்ததற்கும் மேலாகவே செய்திருக்கிறார்கள்.

மாணிக்கசாமி திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார். காலையிலிருந்து கவ்வாத்துக் காட்டிலேயே நிற்க வேண்டியதாகி விட்டது. தவறான தூண்டுதலுக்குட்பட்ட தொழிலாளர்களின் தாக்குதலைத் தவிர்க்க வேண்டுமே!

மக்கள் தொகை அதிகமாகி விட்ட அளவுக்கு, அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு வேலை இல்லை. தோட்ட நிர்வாகம் வாரத்தில் நான்கு நாட்களே ஆண்களுக்கு வேலை என்று முடிவு செய்தது. பக்கத்துத் தோட்டத்தின் நிலைவரம் மாணிக்கசாமிக்குக் கைகொடுத்த உதவியது. கவ்வாத்தும் பண்ணத் தெரிந்த தொழிலாளர்களுக்கெல்லாம் தானிருக்கும் தோட்டத்தில் கவ்வாத்துவெட்ட வழி பண்ணிக் கொடுத்து விட்டார்.

செம்பத்தேவன் சவுக்கு மரத்தடியிலிருந்து கவ்வாத்துக் காட்டையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கருகே இன்னும் நாலைந்து பேர் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களது பார்வையில் கலவரம் நிறைந்திருந்தது. அவர்கள் அத்தனை பேரும் கவ்வாத்துக் காட்டையும் செம்பத்தேவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தனர்.

“என்ன அண்ணே, இப்படி ஆயிருச்சு” — அவர்களில் ஒருவன் கேட்டான்.

“ஆமாம்டா, நாம் நினைத்த மாதிரி மனுஷன் அப்படி ஒண்ணும் இலேசுப்பட்ட ஆளு இல்லை” செம்பத்தேவன்

தொடர்ந்தான். “ஆனா, அவருக்குத் தொழில் மாத்திரந்தான் தெரியும். எனக்கு இந்த மண்ணையே தெரியும். இது நான் பொறந்த மண்ணு. இதோட மூலை முடுக்கெல்லாம் எனக்குத் தெரியும் ஏதோ தீர்மானித்து முடித்தவன் போலப் பேசி முடித்தான் செம்பத்தேவன்.

மலையிலிருந்து தங்கள் வேலையை முடித்து விட்டு இறங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தார் மாணிக்கசாமி. மூன்று நாட்கள். மூன்று யுகமாக நகர்ந்தது அவருக்கு. கவ்வாத்து பண்ண மறுத்த தொழிலாளர்களுக்கு வேறு சில்லறை வேலைகளும் கொடுக்காமலிருக்க, துரையிடம் கூறி வழிபண்ணிவிட்டார் அவர். ஒரு கிழமையில் நான்கு நாட்கள் உழைத்துக் கிடைத்த பத்து ரூபாய் அதையும் இழந்துவிடத் தொழிலாளர்கள் எத்தனை நாள் சம்மதிப்பார்கள்?

மூன்று நாட்களுக்குள்ளாகவே முணுமுணுப்பு பெரியதாகி விட்டது. செம்பத்தேவன் திகைத்துப் போனான்.

இருள் உலகை ஆளத் தொடங்குகிற நேரம். ஐந்தாறு பேர் வீட்டு வாசலில் வந்து நிற்பதை அவதானித்தார் மாணிக்கசாமி. அவர்களனைவருமே கவ்வாத்து வெட்ட முடியாதெனக் கூறிச் சென்ற தொழிலாளர்கள்.

தயங்கித் தயங்கி அவர்கள் நிற்பதை அவதானித்த மாணிக்கசாமி ‘ஏன், என்ன விஷயம்? உள்ளே வந்து வெளிச் சத்தில் நின்று பேசுங்களேன்’ என்று அழைத்தார்.

உள்ளே வந்த அறுபேரும் கைகட்டி வெகு அடக்கமாக நின்றனர். மாணிக்கசாமி மனத்திற்குள் சிரித்துக் கொண்டார். அவ்வளவு விரைவில் அடங்கிவிடக்கூடியதா, அவர்களின் வீறாப்பு?’

‘என்னமோங்க ஐயா, கேட்பார் பேச்சைக் கேட்டுக் கேட்டுப் போயிட்டோங்க. சாப்பாட்டுக்கு மிச்சம் கஷ்டமாயிருக்குங்க. நாளையில இருந்து கவ்வாத்துக்கு வந்துற்றங்க’—முதலாமவன் பேசினான்.

“அவ்வளவு சுலபத்தில் முடியுமா? மூன்று நாட்களுக்கு முன்னால் தனி ஒருத்தனது பேச்சைக் கேட்டு மலையிலிருந்து அத்தனை பேரும் வேலை செய்ய முடியாதென்று இறங்கினீர்களே. அப்போது எங்கே போயிற்று, குடும்பத்தை பற்றிய நினைவுகளும், பிள்ளைகள் பற்றிய கவலைகளும்?”

அவர்கள் மௌனமாய் நின்றனர்.

“பிறரொருத்தருக்கு ஆதரவாயிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தங்களையும் தங்கள் குடும்பத்தையும் அநியாயமாகப் பட்டினிபோட்டுவிடத் துடிக்கிற அளவுக்கு ஏமானியாயிருக்கிற சமூகத்தைச் சேர்ந்த நீங்கள் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டாமா?”—அவர் கேட்டார்.

“இந்த ஒருமுறை ஏதோ தெரியாம செய்திட்டோங்க. நீங்களே பார்த்துக்கிட்டிருங்க இனி இந்த மாதிரி விஷயங்களிலெல்லாம் தலையிட மாட்டோம்”—மூன்றாவதாக நின்றவன் பேசினான்.

“காலத்துக்குக் காலம் யார் யாரையோ நம்பிக் கெட்டுப் போய்விட்ட வம்சத்தைச் சேர்ந்த நீங்கள் இந்த மண்ணை மாத்திரம் நம்ப மறுக்கிறீர்கள், உங்களுடைய மக்களை நம்பி நேசிக்கிற அளவுக்கு இந்த மண்ணையும் நம்பி நேசிக்கப் பழகியிருப்பீர்களேயானால், இவ்வளவு மோசமான நிலைமையில் உங்கள் வாழ்க்கை இராது.”

மேடையில் நின்று பேசுகிற தலைவரின் பேச்சைக் கேட்பது போல, அவர் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர் அந்த அறுவரும்.

அறுவரது முகங்களையும் உற்று நோக்கினார் மாணிக்கசாமி. சோர்வில் வதங்கிப் போன அந்த வதனங்களில் ஆர்வ எதிர்பார்ப்பின் இரேகைகள் படர்ந்து கிடந்தன!

மேசை ‘டிராயரை’த் திறந்து முப்பது ரூபாயை எண்ணி எடுத்து முதலாவதாக நிற்பவனிடம் கொடுத்து விட்டுத்

தொடர்ந்தார். “முத்து ரெங்கா! கவ்வாத்து வேலை இன்னுமிரண்டு நாளில் முடிந்துவிடும். அது முடியும் வரை உங்களில் யாருக்கும் வேலை கொடுப்பதில்லையென்று துரை தீர்மானித்துவிட்டார். இரண்டு நாட் கழித்து உங்களுக்கு வேலை தரலாம். அதுவரைக்கும் இதை வைத்துக் கொள்ளுங்க. இனி புத்தியா பிழைத்துக் கொள்ளுங்க,” என்று முடிக்க வந்தவருக்குச் செம்பத் தேவனைப் பற்றிய நினைப்பு எழுந்தது.

“ஆமா, செம்பத்தேவனை, எங்கே ஆளையே காணோம்” அவன் என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்? அவர் அவர்களிடம் கேட்டார்.

“வேண்டாங்க ஐயா உங்களைப் போன்ற தங்கமான மனசு உள்ளவங்களுக்கு அவனைப் பற்றிய நெனப்பே வரக் கூடாதுங்க. அவன்கிட்ட எதற்கும் ஜாக்கிரதையாகப் பழகுங்க” முத்து ரெங்கம் சொன்னான்.

மாணிக்கசாமி வாய் விட்டுச் சிரித்தார்.

“என்ன முத்துரெங்கம்! அப்படிச் சொல்லிவிட்ட, உங்கள் எல்லாரையும் எனக்கு அவன் மீதுதான் விருப்பமதிகம், தனக்குச் சரி என்று பட்டதை அவன் செய்தான். அவனுடைய செய்கைதான் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை மற்றும்படி அவனது தைரியம் யாருக்கு வரும்...” அவர் கேட்டார்.

எப்படிச் சொல்வதென்று தெரியாததால், ஏதோ ஒன்றை மறைத்தார்கள் அவர்கள்.

“ஆமாம், அவனோட தங்கச்சியை எங்கே இரண்டு நாளாகக் கொழுந்து காட்டில் காணோம். அவளுக்கேதும் சுகவீனமா.”

“ஆமாங்க, காய்ச்சலா படுத்துக் கிடக்கிறா...” அவர்களில் ஒருத்தன் பதில் சொன்னான்.

“அப்படியா!...” அவர் வேதனைப் பட்டார். “மாதக் கடைசியாயிருக்கிறது. பணத்துக்கு என்ன செய்வான்? முத்து ரெங்கம், அவனைக் கண்டால் நான் வரச் சொன்னதாகச் சொல். சரியா? மறந்துவிடாதே.”

அவர்கள் வெளியேற ஆரம்பித்தனர்.

அவ்வளவு நேரமும் அங்கு நடந்த அத்தனையையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டு, வெளியே வருகிறவர்களின் பார்வையில் பட்டுவிடக் கூடாதே என்று பயந்து தலை தெறிக்க ஓடுகிறது ஒருருவம்.

அதன் கையிலிருந்து கவ்வாத்துக் கத்தி அவ்வளவு இருளிலும் பளபளக்கிறது!

(1965)

7. ஆறுகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை

பழனிமுத்துவின் சிந்தனை வலைப் பின்னலாய்த் தொடர்ந்தது, ஆழமாகச் சிந்திக்கத் தெரியாததால் சிந்தனை வலையிற் சிக்கல் மிகுந்தது!

அவன் அப்படி என்ன தவறு! செய்து விட்டான்?!

தனக்குச் சரியெனப் பட்டதைச் செய்தான். தவறென்று உணர்ந்ததை எதிர்த்தான். நிர்த்தாட்சண்யமாக எதிர்த்தான். அவன் சார்ந்திருக்கும் தொழிற்சங்கம் அவனை ஆதரித்து நின்றது.

அதன் பயனாக, அடேயப்பா! என்னென்னவெல்லாம் நடந்து முடிந்துவிட்டிருக்கின்றன.

தேயிலைத் தோட்டத்து ஸ்டோரிலே தொழில் செய்கிற சாதாரண தொழிலாளிகளில் அவனும் ஒருவன். முறையான வேலை நேரம். நியாயமான ‘‘மணிக்காசு’’ அளவான வேலை தங்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை என்ற குறைபாடு அவர்களுக்கு நெடுநாட்களாகவே உண்டு.

என்றாலும் அது முக்கலாய், முனகலாய் வெளிப்படுவ தோடு சரி. வாழ்க்கைச் செலவு கட்டிவராத அளவுக்குப் பெருகிவிட்ட போதிலும், வயிற்றைக்கட்டி, வாயைக் கட்டி வாழும் மனிதராசிகளாற் சுமக்க முடியாத வேலைப்பளு அதி

கரித்தபோதும், அது வெடித்துக் கிளம்பியது. அவர்களது ஒருநாள் அடையாள வேலை நிறுத்தத்தால் வேலைத்தலமே குழம்பிப் போயிற்று.

தோட்டத்தின் நிலைக்களனே தொழிற்சாலைதான். அது இயங்காது போய்விட்டால், தோட்டமெங்கணும் பூத்துக் குலுங்குகிற பசுமையும், பொங்கி வழிகிற ரம்மியமும் காட்டில் எறித்த நிலவுதான்.

விஜயதுங்கவால் இதை சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. எண்ணி இரண்டே ஆண்டுகள்—இந்தத் தோட்டத்துச் “சுப்பிரண்டன்” தொழிலில் இழுபறியாவதிலும் பார்க்க கம்பெனி டைரக்டராகிக் கொழும்பில் உல்லாசமான வாழ்க்கை வாழவேண்டும் என்ற ஆசைக்கு மண் தூவிவிட்டது அந்த “ஸ்ட்ரைக்”

“என் பதவிதான் பறிபோயிற்று. குழந்தை அழுவதைக் கேட்க அவர்களின் வாழ்க்கையையே பழி வாங்கிவிடுகிறேன்.” விஜயதுங்கவின் நெஞ்சில் வன்மம் குடி புகுந்தது.

பழனிமுத்துவின் மீது பழி விழுந்தது. தொழிற்சாலையைத் தாக்கித் தகர்த்துவிடத் திட்டமிட்டிருந்ததாக. அவன் தானே “ஸ்ட்ரைக்” கை முன் நின்று நடத்தியவன். பழி சுமத்தியவர் தோட்டத்து நிர்வாகிதான் என்றாலும் நீதியும் நியாயமும் வளைகிற வரைக்கு தாமே வளையலாம். ஏழு நாள் தடுப்புக் காவலில் எதுவும் ருசுவாகவில்லை என்று அவனை வெளியே அனுப்பிவிட்டார்கள்.

பொசுக்கும் தணலாய்ப் பொங்கி வருகிற உணர்ச்சி பழனிமுத்துவுக்கு.

பட்டுத் தெளிந்தவுடன் பழக்கமாகிவிடும் மனித உணர்ச்சி. பழிக்கும் பாவத்துக்கும் ஆளாகும்போது, பீறிட்டு எழும் வேகம் அலாதியானதுதான்.

நியாயத்தைக் கேட்டதற்காக இப்படி ஓர் அபாண்டமான பழியா? உழைத்து உருத்தெரியாமற் போகின்ற சமுதாய

யத்தில் உரிமை கேட்டாலும் ஒழிந்து போகவேண்டியது தானா?

அவனால் தாள முடியவில்லை.

மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் வழக்குப் பதிவானது.

“விஸ்கி” போதை ஊட்டுவதாக இல்லை. கையிலிருந்த சிகரெட்டை அலட்சியமாக வீசி எறிந்துவிட்டு இன்னொரு கிளாஸை நிரப்பினார் விஜயதுங்க. நினைத்ததைச் செய்து காட்டிவிட்ட எக்களிப்பு அவருக்கு. தரையில் கிடந்து புகைந்து கொண்டிருந்தது சிகரெட்.

தனது சப்பாத்துக் காலால் அதை அழுத்தி நசுக்கித் திருகினார் புகைவதும் நின்று போனது. வெள்ளைக்கு மேலாக, ஒரு பக்க நுனியில் மங்கலாய் நசுங்கி தெரிந்த கறுப்பால், பொசுங்கிக் கிடப்பது சிகரெட் என்று தெரியுமளவுக்கு சிதைந்து போன சிகரெட்டைப் போலத்தான் பழனி முத்துவும்.

அவனது நினைவே அவருக்கு வேம்பாய்க் கசந்தது.

“ஆகக்கூடினா, ஒரு கூலிக்காரப் பயல் என்னை எதிர்த்துக் கோர்ட்டில் மான நஷ்ட வழக்குப் போடுற அளவுக்குத் துணிச்சல் வந்திருக்குன்னால் அன்னைக்கே அவனை வெட்டிப் பொதைச்சிருக்கணும் ஓ... இப்ப மட்டும் என்ன? நாளைக்கே அவனுக்கு “நோட்டீஸ்” கொடுக்க வேண்டியது தான்.” டிஸ்ட்ரிக் கோர்ட்டில் வழக்குத் தங்களுக்குச் சாதகமாக முடிந்திருப்பதாக கேள்விப்பட்டதுமே “எல்லாரோ” தனக்கு டெலிபோன் பண்ணி இருந்தது அவருக்கு அத்தனைப் போதையிலும் நினைவீருந்தது.

இந்த நினைப்பே போதையுட்டியது பழனிமுத்துவுக்கு. ஓயாது உடலால் உழைத்தே பழகிப்போன அவனுக்கு. ஒன்றரை வருடங்களாக மனதாலும் மூளையாலும் உழைத்துச் சலித்துப் போய்விட்டது.

இவன் தொய்ந்தும் போனான். தோல்விக்குமேல் தோல்வி. விழிகள் நிலைகுத்தி நிற்குமளவுக்கு அவனுக்கு

வெறுப்பு மேலிட்டது. மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் ஒன்றரை வருடங்களுக்கு முன்பாக துரைக்கு எதிராக அவன் தாக்கல் செய்திருந்த வழக்கில் — தன் மீது பொய்க் குற்றம் சாட்டிய விஜயதுங்க துரைக்கு எதிராகப் போட்டிருந்த மானநஷ்ட வழக்கில் அவனுக்கு வெற்றி கிடைக்கவில்லை.

அதையே குற்றமாக்கொண்டு அவனை வேலையிலிருந்து “தோட்டிஸ்” கொடுத்திருந்தார்கள். அதை எதிர்த்து தொழில் கோர்ட்டில் செல்திருந்த வழக்கிலும் இன்று அவனுக்குக் கிடைத்தது தோல்வி.

அவனால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. ஒன்றரை வருடங்களாக பட்ட பாடெல்லாம் இதற்குத்தானா?

“தோட்ட நிர்வாகி என்ற முறையிலும், தொழில் தருகின்றவர் என்ற விதத்திலும் தொழில் செய்யும் தளத்தில் அமைதி நிலவுவதற்கு ஏற்ப பழனிமுத்து வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டது சரி” என்று தொழில் நீதிமன்ற தலைவர் தீர்ப்பு கூறி இருந்ததும், “தோட்ட நிர்வாகி தனக்கெதிராக பொலீஸில் முறையிட்டதால் தன்னுடைய மானம் பறிக்கப் பட்டதாகக் கூறுவது ஒத்துக்கொள்ள முடியாதது” என்று மாவட்ட நீதிபதி அளித்த தீர்ப்பும், சிலந்திக் கால்களாக்கிச் சிந்தனை வலை பின்னினை.

“தொரையோட எங்க நாம் மோதிக்கனும். நாமுண்டு— நம்ம பாடுண்டுன்னு இருந்திட்டு போவோம்” என்று நகையும் நட்டுமாய் இருந்து சொன்னவன் இன்று மஞ்சள் கயிற்றோடும், கண்ணாடி வளையலோடும், “நமக்கு ஏன் இந்த வம்பெல்லாம், நான் அப்பவே சொன்னேன். கேட்டீங்களா?” என்று புலம்பி நிற்கிறான்.

பழனிமுத்துவுக்குத் தன் மனைவியின் நிலைமை புரியாமலில்லை. சங்கம் என்றும் வழக்கு என்றும் நாள் தோறும் டவுனுக்குப் போய் வருவது அவனுக்கு இரண்டு குழந்தைகளோடும், அக்கம் பக்கம் ஆளுக்கொன்றாய் பழனிமுத்துவின்

சுவடாலை பரிகசித்துத் தள்ளும் சனங்களோடும் “நம் முடைய வாழ்க்கை இப்படி ஆகிவிட்டதே” என்ற கவலை.

“தொழிலுக்குத் தொழிலும்போய் இப்போது இருக்கவே இடம் இல்லாமலும் போய்விட்டதே” என்ற நியாயமான பயத்தில் லயத்து காம்பராவுக்குள்ளேயே உலகை அமைத்துக் கொள்ளத் துடிக்கும் ஏழைப் பெண்ணான தன் மனைவியின் தவிப்பு—சில சமயங்களில் அவனுக்குத் தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதுமுண்டு.

உண்மையில் நான் தவறுதான் செய்து விட்டேனா?

ஆத்திர உணர்ச்சியிலும், ஆவேசத் துடிப்பிலும் செயலாற்றத் துணிந்த தன் காரியத்தால், அமைதியும் லயமும் மிகுந்த குடும்ப வாழ்க்கையே அழிந்துவிடப் போகிறதோ?

தன்னைத் தேற்றி, தன் மனைவியையும் தேற்றிக் கொள்வதற்கு அவனுக்கு நாளா வட்டத்தில் பழகிப் போயிருந்தது.

“நமது நாளாந்த வாழ்க்கையே பிரச்சினைகள் நிறைந்ததுதான். அவைகளைத்தான் மாற்றிக்கொள்ள மார்க்கம் கிடைக்கவில்லை. எனினும் புதிது புதிதாக உருவாக்கப்படுகிற பிரச்சினைகளையாவது தீர்த்துக் கொள்வதன் மூலம்—தீர்த்துக்கொள்ள முயற்சி செய்வதன் மூலமாவது—தங்கள் வாழ்க்கைப் பாதையில் அள்ளித் தெளிக்கப்பட்டிருக்கும் விஷ முட்களை அப்புறப்படுத்த முடியும்” என்று அவன் திடமாக நம்பினான்.

“அந்த விஷ முட்கள் நம்மை தைக்க நேர்ந்து, புரையோடி நாம் சாக நேர்ந்தாலும் நம்மைச் சுற்றியிருக்கிற மற்றவர்களையாவது அவைகளினின்றும் காப்பாற்ற நேரலாம்” என்று அவன் தன் மனைவிக்கு ஆறுதல் சொல்வதுண்டு.

முழு மனதோடு அவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும், தங்கள் குடும்பம் நிர்க்கதியாகிவிடக்கூடாதே என்ற

அச்சத்தில் அவனுக்கு நம்பிக்கையூட்ட அவன் தவறு வதில்லை.

அவனோடு ‘ஸ்டிரைக்’ கில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள், இன்று விஜயதுங்க துரைக்கு வேண்டியவர்களாகிவிட்டார்கள்.

‘பழனிமுத்துவைப்போல் நாமும் போயிருந்தால் நமக்கும் இந்தக் கதிதான்’ என்று அவர்கள் கூட்டு மொத்த மாய்ப் பேசித் திரிவதைக் கேட்கையில் அவர்களைக் காறித்துப்பவேண்டும் போலிருக்கும். வக்கற்றவர்கள், வலிக்கிறது என்பதற்காக வலிந்து வருகிற அநீதிகளுக்கெல்லாம் வளைந்து கொடுக்க வேண்டுமா?

டிஸ்ட்ரிக் கோர்ட்டிலும் தொழில் கோர்ட்டிலும் கிடைத்த தோல்வியால் துவண்டுபோன தனது கணவனுக்கு தூண்டும் விளக்கானாள் அவள்.

‘‘நம்ம பொழுப்பு சந்தி சிரிக்கிறப்படி ஆவப்புடாதுங்க. இன்னைக்கி நம்பளைப் பார்த்துச் சிரிக்கிற இந்த திராணியற்ற ஜன்மங்களுக்கு மத்தியில் நாம மானமும் ரோஷமும் உள்ளவுங்கன்னு எப்படியும் காட்டிபுடனுங்க.’’

மிரட்சி நிறைந்த பார்வையும், பயம் கலந்த பேச்சும், கலக்கம் மிகுந்த பாவனையுமாக தான் இதுவரை கண்டுவந்த மனைவியா இவள்?

துரையை மாத்திரமல்ல, தொழில் நீதிமன்ற தீர்ப்பையே எதிர்த்து வழக்காடுவதென்று பழனிமுத்து உறுதி செய்துவிட்டான்.

ஓடும் ஆறாக ஒரு வழி சமைத்துக்கொண்ட பின்னர் மேடு பள்ளங்களையும், வளைவு சுளிவுகளையும் கண்டு

மலைத்து நிற்பதில் அர்த்தமில்லை. சுப்ரீம் கோர்ட்டில் வழக்கு பதிவானது.

“பட்டது போதாதுபோல இருக்கிது. பூண்டோடு அழிய போறான்”னு தொழிலாளர்கள் பேசத் தலைப்பட்டாலும் விஜயதுங்க மலைத்துப் போனார், பயல் எத்தனை பிடிவாதமாக இருக்கான் என்று!

“இவன் ஒருவனை வளைத்தெடுத்திருந்தால் போதும். தோட்டத்து சனங்களையே நிர்மூலமாக்கிவிட்டிருக்கலாம்! நங் இட் இஸ் டீ லேட்.” அவர் தனக்குத்தானே சமாதானம் செய்துகொண்டார்.

அவர், காலங்கடந்த சிந்தனையாக தனக்குப் பட்டதை கடைசி நேரத்திலாவது செய்து பார்த்திருக்கலாம் என்று கவலைப்பட வேண்டியவரானார், சுப்ரீம் கோர்ட்டு தீர்ப்பு வெளியானபோது.

“பழனிமுத்துவை வேலை நீக்கம் செய்தது தவறு. மீண்டும் வேலை கொடுக்க வேண்டும். நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையுடன். தோட்டத்தில் குழப்பம் ஏற்பட்டது தனது தொழிலாளியால் என்று சந்தேகிக்க துரைக்கு எவ்வளவு உரிமை உண்டோ, அவ்வளவு உரிமை தனக்கு ஏற்பட்டதொல்லை, தன்னுடைய துரையால் வந்தது என்று சந்தேகிக்க பழனிமுத்துவுக்கும் உண்டு!” என்று தீர்ப்பில் கூறப்பட்டது.

பழனிமுத்து நம்பிக்கையோடு மூச்சுவிட்டான்.

அன்றுதான் கரம் பிடித்தது போன்ற மகிழ்ச்சியில் தன் மனைவியை அள்ளி அணைத்துக் கொண்டான்.

அந்த அணைப்புச் சுகத்தில் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் மட்டும்தானா? புதிய நம்பிக்கையும் அல்லவா இழைந்தோடு கிறது.

அவள் சொன்னாள்: “நாளையிலே இருந்தே வேலைக்குப் போகப் போறீங்களா? ரெண்டு மூணு நாளைக்கி விட்டுல இருந்து உடம்ப முதலில் தேத்திக்குங்க.”

அவன் பதில் பேசவில்லை.

விஷ முட்கள் நிறைந்த பாதையில் நாளை முதல் நடக்க மீண்டும் தயாராக வேண்டும்.

பழனிமுத்துவின் சிந்தனை கவலைப் பின்னலாய்த் தொடர்ந்தது.

[1973]

8. அடிச்சுவடு

“நீ யுமா சுந்தரேசன்?” அவர் ஆங்கிலத்தில் தான் கேட்டார் என்றாலும், ஆணி அறைந்தாற்போல அது அவனது உள்ளத்தை ஊடுருவத் தவறவில்லை.

அவனுக்கும் அவருக்குமுள்ள பரிச்சயம், அதற்கும் மேலாக அவர் அவன்மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கை, அந்த நம்பிக்கையை பெறுவதற்காக இந்த நிமிஷம்வரை அவருக்கு விசுவாசமாக உழைத்த அவன் என்று எவ்விதம் ஒன்றின் விளைவில் உருவான ஒன்று பொய்யாகி, போலித் தோற்றமாகி, அடித்தளத்தை ஆட்டுவிக்கும் அவநம்பிக்கையுமாகி விட்டதால், ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியின் விளைவாக அவர் அப்படிக்கேட்பதை அவனால் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

அவர் ஓர் அதிகாரி, ஆயிரம் ஏக்கர் கொண்ட தேயிலைத் தோட்டத்தினை நிர்வகிக்கும் பெரியதுரை, அவருக்குக் கீழ், ஆரம்பத்தில் அவரது அனுதாபத்தையும் அதன் பின் அவரது அன்பையும் அதற்குப் பிறகு அவரது நம்பிக்கையும் சுவை ரித்து அதே தோட்டத்தில் பெரிய கிளாக்கராக கடமையாற்றி பவன் அவன்.

அந்தக் கடமையின் பளு மகத்தானது, மகோன்னதமானது.

அந்த மதிப்பையும் மகோன்னதத்தையும் அவன் பாழ் படுத்தி விட்டதாக பாவித்துக் கொண்டுதான் ஹட்சன் அவனிடம் அப்படி ஒரு கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டார்.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்பு, இருபதுவயதே நிறைந்த இளைஞனாக, எதிலும் ஒரு தீர்க்கமான சிந்தை இல்லாத வாலிபனாக, அவருக்குக் கீழ் குமாஸ்தாவாக பணியாற்ற ஆரம்பித்த காலத்துக்கு அவரது கேள்வி அவனை நினைவு இழுத்துச் சென்றது.

அந்த ஆரம்ப காலத்தில் அவருக்கு அவன் பயந்ததை விட அப்போதிருந்த பெரிய கிளாக்கருக்கு பயந்துதான் அதிகம். ஆர்தர் என்றால் அந்த தோட்ட உத்தியோகத்தார்களே நடுநடுங்கினர்.

பெரிய கிளாக்கர் ஐயா வீட்டுப் படியை விட்டு இறங்கி வெளியே கிளம்புகிறாரென்றால் எதிரே நடந்து வர யாருக்கும் துணிவு பிறப்பதில்லை.

ஆங்கிலத் துரைமார்களின் அந்தரங்க காரியதரிசியாக விளங்கிய அவர்கள் தோட்டத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களின் ஏக பிரதிநிதியாக அதிகாரம் பண்ணினர்.

அவர்களின் ஆற்றலும் திறமையும் ஆங்கிலத் துரைமாரின் ஆடம்பர பிரியத்தை ஊக்குவித்தன. அந்த ஊக்குவிப்பில் தோட்ட நிர்வாகி என்ற பெயரில் கையெழுத்திடுவதோடு தங்களின் கடமையைச் சுருக்கிக் கொள்ள அவர்கள் பழகிப் போனார்கள். அவர்களின் அந்தப் பழக்கமே பெரிய உத்தியோகத்தார்களின் மூலதனமாயிற்று.

ஆர்தர் என்ற ஒரு தனிமனிதரால் தோட்டத்திலுள்ள ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட அத்தனை மனிதர்களும் ஆடினார்கள்.

அவர் குரலிம் கோபம் ஏறினால் அவர்கள் வாழ்வில் துன்பம் ஏறும், துயரம் சேரும்.

அவர் முகம் சுளிக்கத் தொடங்கினால் அவர்கள் வாழ்வே சுருங்கத் தொடங்கும்.

அவர் மனம் வைத்தால் அவர்கள் வாழ்க்கையே மாய்ந்து போகும்.

அந்த ஒரு தனி மனிதனின் திருப்தியில், தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளும் போலி முயற்சியில் அத்தனை பேரும் விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஈடுபடலானார்கள்.

இளம் கன்றின் துள்ளலோடும், ஆரவாரம் மிகுந்த வெளி உலகின் அனுபவம் மிகாடதால் ஏற்படுகிற மிரட்சியோடும் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்திருந்த அவனுக்கு அவரது போக்கு பயத்தை அளித்தது.

அவரது செல்வாக்கும், அச்செல்வாக்கின் தாக்குதலுக் காட்பட்ட பாமரத் தொழிலாளர்களும், அந்தரங்கத்தில் அவரை வெறுத்தாலும் அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளத் தயங்கும் படித்த உத்தியோகத்தர்களும் அவனுக்குப் புரியாத புதிராக விளங்கினர்.

அந்த புதிர் நிறைந்த வாழ்க்கையை, விளங்கிக் கொள்ளவும், அதற்கேற்ப அவனது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளவும் அவனுக்குப் பல மாதங்கள் பிடித்தன.

காட்டாறாக, ஓடிய கால வெள்ளத்தில், ஆங்காங்கே பொங்கிப் பிரவகிக்கும் நுரை கூட்டமாய் அவன் உள்ளத்தில் பல உணர்ச்சிகள் பொங்கிப் பிரவகித்தன.

அவர் வீவில் இருந்து வந்ததும் யாருக்குச் சீட்டுக் கிழிக்கிறாரோ என்ற அச்சத்தில், முன்னிலும் பவ்வியமாக நடக்க ஆரம்பிக்கும் பிரயத்தனம் செய்யும் மனிதர்களின் அசாத்திய முயற்சி தொடங்கும். அப்படி நடக்கத் தெரியாத அப்பாவிகள் அகப்பட்டுக் கொண்டு விழிக்கவேண்டியதுதான்.

கணேசனுக்கும் அப்படித்தான் நடந்தது.

பயமும் மிரட்சியும் நிறைந்த உள்ளத்தோடும், எண்ணுவதை தவறாகவும். எழுதுவதை பிழையாகவும், பேசுவதை தப்பாகவும் பண்ணி சுற்றி அமர்ந்திருக்கும் சக குமாஸ்தாக்களின் கேலிப் பொருளாக அவன் தனித்து நிற்கையிலும், ஆர்தர் என்ற பெரிய கிளாக்கரின் மிடுக்கான ஏவலுக்கு அஞ்சி நடுங்குகையிலும், அனுதாபத்தோடும் ஆதரவோடும் அவனை நோக்கி, கனிவான சொற்களால் அவனுக்குத் தைரியம் ஊட்டுபவர் அந்த கணேசன்தான்.

தனது வேலையில் அசாதாரணமான பாண்டித்தியம் அவருக்கிருந்தது. வேகமும் சுறுசுறுப்பும் அவருக்கு இலாவண்யத்தோடு கைவந்திருந்தன. அவைகளின் கூட்டுச் சேர்க்கையாக அவரிடம் நம்பிக்கையும் துணிச்சலும் துளிர் விட்டிருந்தன.

ஆர்தர் என்ற வார்ப்பிக்கும் பின் மிருக தாக்குதலை அவர் ஒருவரால்தான் ஆபிஸில் தாக்குப்பிடிக்க முடிந்தது.

அந்த ஒன்றினாலேயே, அவரோடு நெருங்கிப் பழக அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

ஆபீஸ் முடிந்த கையோடு அவருடனேயே சென்று அந்தி கருக்கல் வரை அவர் வீட்டிலேயே பேசிக் கொண்டிருப்பது அவனுக்குப் பழக்கமாகி விட்டது.

“சுந்தரம் நீங்கள் வயதில் மிகவும் இளைஞர், உங்களை விட எனக்குப் பதினெட்டு வயது அதிகம். இந்த ஒரு தகுதியே உங்களுக்குப் புத்தி சொல்ல எனக்குப் போதுமானது” என்று சொல்லி அவர் இலேசாக சிரிப்பார். அவனும் பதிலுக்கு ஒரு புன்முறுவலை உதிர்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பான்.

“சுந்தரம், உங்களை எனக்குமிகவும் பிடித்திருக்கிறதின்ற காரணம் தெரியுமா உங்களுக்கு?”

ஒரு நாள் திடீரென்று அவர் அவனிடம் இப்படி கேட்டார். அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவன் விழித்தான்.

“நீங்களும் தொழிலாளர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் என்பதால் தான்” அவராகவே தொடர்ந்தார்.

“என்னுடைய எண்ணங்கள் உங்களைக் காணுகையில் மேலும் மேலும் வலுப்பெறுகின்றன. புதியதோர் உத்வேகம் என்னிடம் எழுவதற்கு நீங்கள் தான் காரணகர்த்தா,” அவர் உணர்ச்சிவசப்பட்டார்.

“என்னில் வளர்ந்திருக்கின்ற சிந்தனைகளின் உயிர் பெற்ற உருவமாக நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். என் அலுதாபத்தைக் கவிகரித்து, ஆவேசக் கனலை என் உள்ளத்தில் எழுப்பிவிட்ட பரிதாபத்துக்குரிய சமுதாயத்தில் ஊறித்திளைத்தவர் நீங்கள்.

“பயந்து, பயந்து, பாழாய்ப் போனவர்கள் அவர்கள். பயப்படுவதையே பாரம்பரியச் சொத்தாக்கிக் கொண்டு அதனாலேயே, தங்கள் பாமரத் தன்மையினின்றும் விடுபடாது முடங்கிப் போனவர்கள் அவர்கள்” அவர் மேலும், இவ்விதம் கூறினார்.

அவரது சொற்கள் தெரிந்து தொடுத்த அம்பாக அவனில் பாய்ந்தன. அவைகளுக்கு அவன் உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் உறங்கிக் கிடந்த உணர்ச்சிகளைத் தட்டி எழுப்பும் மாயசக்தி இருந்ததை அவன் உணர்ந்தான்.

நாளாக ஆக அந்த உணர்ச்சிகள் அவனில் ஊற்றெடுத்துப் பிரவகித்து உருவெடுத்து நடமாடத் தொடங்கின.

ஆர்தர் அவனை நன்றாக விளங்கிக் கொண்டார். அவன் நடவடிக்கைகளை ஊன்றிக் கவனிக்கத் தொடங்கினார். அவனைத் தூண்டும் சக்தியாக கணேசன் இருப்பதை அவர் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு கொக்காகக் காத்து நின்றார், அவர்கள் இருவரையும் கொத்தித் தீர்ப்பதற்கு.

ஆபீசில் அவர்கள் விடும் ஒவ்வொரு சிறிய தவறையும் பூதக் கண்ணாடி போட்டுத் தேடிப் பிடித்து பெரிதாக்கி அமார்க்களப்படுத்த ஆரம்பித்தார்.

கணேசன் மீது புகார்கள் நிறைந்தன, ஆபீசில் அவர் வேலையில் கவனம் செலுத்துவதில்லை என்று. தொழிலாளர்களிடம் பணம் வாங்குவதாக பிராதுகள் வேறு வந்து குவிந்தன.

பொய்யாய்ப் புனைந்த புகார்கள் சோடனைத் திறமையாலும் அவற்றைச் சோடிந்தவர்களின் திறமையாலும் மெய்யாய் உருவெடுத்து கணேசனை வேலையினின்றும் நீக்கும் முடிவுக்கு ஹட்சனை வரவழைத்தன.

கணேசனுக்கு நோட்டீஸ் வழங்கப்பட்ட அந்த அநீதிச் செயலுக்காக ஆபீசில் கவலைப்படாதவர்கள் ஒருவருமில்லை என்றாலும் அவனுக்காக பரிந்து பேசும் தைரியம் யாருக்கும் வரவில்லை.

தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதற்காக திறமைசாலியான குமாஸ்தாவையே வெளியேற்ற ஆர்தர் முடிவு எடுக்கிறாரென்றால் அவனைப் போன்றவர்கள், எத்தனை விழிப்போடு இருக்க வேண்டும் என்பதை அவன் உணர்ந்தான்.

இப்படி நடக்கிற செயல்களை இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு அனுமதிப்பது?

குமையும் உள்ளத்தோடும், கொதித்தெழும் உணர்வோடும் அவன் போராடினான்.

செயல்களின் விளைவுகளை எண்ணிப் பார்க்கத் தெரியாத காரணத்தால்—அவ்விதம் எண்ணிப் பார்க்கத் தெரியாத காரணத்தால் மட்டுமே, இருப்பதை இல்லாததாகவும் இல்லாததை இருப்பதாகவும் அல்லது இரண்டையுமே அலட்சியப் படுத்திவிடும் துணிச்சல் படித்தறியாத பாமரத் தொழிலாளர்களிடம் குவிந்திருப்பதை அவன் உணர்ந்தான்.

அவர்களின் முரட்டு துணிச்சலை, தங்களுக்குக் சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரிந்தவர்கள்—அசைக்க முடியாத பலத்தோடு மேலும் புதிய சக்தி பெறுவது நடைமுறை சாத்தியமாகி விடுகிறது.

தீடர் தீடர்ரென்று தோன்றுகிற இயக்கங்கள் அபரிமிதமான வளர்ச்சியும் அந்த மக்களின் சக்தியால் விளைந்தவை தாமே.

ஆர்தர் என்ற அந்த தனி மனிதன் ஆலமரம் போல அகன்று நின்று அதிகாரம் காட்டுவதும் அந்த சக்தியின் பகைப்புலத்தால் தான்.

அறியாமையின் பாற்பட்ட தொழிலாளர்களின் மனக்கண்கள் திறக்கப்பட வேண்டும். அநீதியும், அறியாயமும் தங்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்படுகிறதென்ற உண்மையை அவர்கள் உணர்ந்தே ஆக வேண்டும். தூங்கி கிடக்கும் அவர்களின் அசுர சக்தியைத் தட்டி எழுப்பி விடுவதன் மூலமே, தூங்கத் தொடங்கும் மத்தியதர வகுப்பினரைத் துயிலெழுப்ப முடியும்.

இந்த முடிவுக்கு வந்த நாள் தொட்டு இரவு பகலாக அவன் கண் விழித்து உழைக்கத் தொடங்கினான்.

தோட்டத்து ஆபீஸ் என்பது ஓர் இரகசிய சங்கம் போன்றது. ஆபீஸில் பணியாற்றும் உத்தியோகத்தார்கள், தொழிற்சாலைகளிலும், மலைகளிலும் பணியாற்றுகின்ற சக உத்தியோகத்தர்களோடு நெருங்கி பழகாமைக்குக் காரணமே இந்த இரகசியத்தைக் காப்பாற்றத்தான். போனஸ், சேமலாபநிதி, பென்ஷன், நஷ்டஈடு, பேறுகால மருத்துவப்பணம், அட்வான்ஸ் என்று கூறப்படுகின்றவைகளெல்லாம் எப்படி வருகின்றன என்பதை தொழிலாளர்கள் அறிந்து கொள்ளாத வரைக்கும் ஆபீஸ் இரகசியத்தைக் கட்டிக் காக்கும் ‘ஆர்தர்’ போன்றவர்கள் ஆலம் விருட்சமாக என்ன, ஆலம் தோப்பாகவே, வளருவார்கள்.

அவன் துணிந்து செயற்பட்டான்.

ஆர்தர் திகைத்துப் போனார்; ஹட்சன் துரை மலைத்துப் போனார் — அறுபதாயிரம் ரூபாய்க்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கான பென்ஷன் பணம் மோசடி செய்யப் பட்டிருந்தது.

மலைப்புக்குக் காரணம் எப்படி நடந்ததென்று.

திகைப்புக்குக் காரணம் எப்படி தெரிந்ததென்று.

இரண்டுக்கும் காரணம் ஒன்றுதான்.

ஒடிச் செல்கிற ஆறு ஒரே அடியாக திசை திரும்பி விடுவ தில்லை.

ஆனால், மனித வாழ்க்கையில் இதற்கு மாறாக எல்லாமே நடக்கின்றன. ஆர்தர் அசந்து போனார்.

ஐம்பத்தைந்து வயது வரையிலும் தாங்கள் உழைத்ததின் ஒரு பயனாக, தங்களுக்குக் கிடைக்க விருந்த பணத்தைச் சுருட்டிக் கொண்டவனையும் தாம் இதுவரை கையெடுத்துக் கும்பிட்டோம் என்று அவர்கள் தங்கள் மீதே ஆத்திரப்பட்டார்கள்.

ஆர்தர் நிலைமையை விளங்கிக் கொண்டார். தொடர்ந்து பணமும் புகழும் கிடைக்காவிட்டால் பரவா மில்லை. இருக்கும் பணமே எஞ்சியிருக்கும் வாழ்க்கையை ஓட்ட போதும் என்று அவர் ஒய்வெடுத்துக் கொண்டு போயே விட்டார்.

பாவம், எப்படி இருந்தவர், இப்படி ஆகிவிட்டார் என்று பச்சாத்தாப்பப்பட யாருமில்லை.

அவர் செய்த தில்லுமுல்லுகளுக்கு உடந்தையாக இருப்ப தன் மூலம் தங்கள் திறமையின்மையை மூடிமறைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அவரே போன பின்னர் நம்மால் ஆவ தென்ன என்று ஒவ்வொருவராக போக ஆரம்பித்துவிட்டனர். அப்போதுதான் “ஹட்சன்” அவனுக்குப் பதவி உயர்வு கொடுத்தார்.

“இத்தனை இளவயதில் இப்படி ஒரு திறமைசாலியை நான் கண்டதில்லை” என்று முதல்நாளே அவர் அவனிடம் ஆங்கிலத்தில் புகழ்ந்தார்.

“தாங் யூ சேர்” என்று அவருக்கு அவன் பதிலளித்தான். அதற்காகவே காத்திருந்ததைப் போல அவர் தொடர்ந்தார்.

“பெரிய கிளாக்கர் என்பவன் தோட்டத்தில் “கிங் மேக்கர். புத்தியாயிருந்து பிழைத்துக் கொள்” என்று அவர் சொன்னதன் அர்த்தம் அவனுக்கு நன்றாக விளங்கியது.

சட்ட பூர்வமாக கிடைக்கிற சம்பளத்தோடு, சட்டம் இரகசியமாக வழி வகுத்துக் கொடுத்த கிம்பளமுமாகச் சேர்ந்துதான் பெரிய கிளாக்கர் பதவிக்கு வரும் எவரையும்— அவர் எத்தனை பெரிய பிள்ளை குட்டிக்காரராக இருந்தாலும், கார் வாங்கவும் பங்களா கட்டவும் செய்து விடுகிறது.

ஒரு தனி மனிதனுக்குக் கிடைக்கிற அளப்பரிய இத்தனை வழிகளும் வசதிகளும் அனுபவங்களும் தான் அந்த மனிதனின் அழிவுக்குக் காரணமாயமைந்து விடுகின்றன.

ஆர்தரின் வாழ்க்கை அவன் கண் முன்னே தோன்றி நிழலாட்டம் போட, ஹட்சனின் வார்த்தைகளை நினைத்து அவன் சிரித்துக் கொண்டான்.

தொழிலாளர்கள் ‘ஸ்ட்ரைக்’ பண்ணி விட்டார்கள், தங்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியை எதிர்த்து,

அவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய தொழிற் சங்கங்கள் பெரிய மகஜர் ஒன்றையே தயாரித்து அனுப்பி இருந்தன. இது போன்ற சம்பவம் கிடைக்கும் போதுதானே, தன் பலத்தை வளர்த்துக் கொள்ள அதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது.

ஹட்சன் அவனிடம் வந்தார்.

சுந்தரேசன் கையை விரித்து விட்டான். அவனது பலம் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

ஹட்சன் கொழுந்துவிடும் தீ ஜுவாலையைப்போலானார். வயோதிபத்தால் வெளுத்திருந்த அவரது முகம் இரத்தச் சிவப்பேறி கனன்றது.

அவனை வேலையிலிருந்தே விலக்கிவிடுவதாக அவர் பயமுறுத்தினார். அதற்காக அவன் கொஞ்சங்கூட கவலைப்படவில்லை.

உண்மையில், அவர் அந்த முடிவுக்கு வருவார் என்பதை அவன் எதிர்பார்த்தான்.

ஆர்தரின் அட்டுழியத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக அவன் எத்தனை சிரமப்பட்டிருக்கிறான்? துரையின் அச்சுறுத்தலுக்குப் பயந்து அந்தச் சிரமத்தின் பயனை அவனே அழித்து விடுவதா?

“நீங்களும் தொழிலாளர் வகுப்பைச் சார்ந்தவர். பயந்து பயந்து பாழாகி போனவர்கள் அவர்கள். பயப்படுவதையே தங்களின் பாரம்பரியச் சொத்தாக்கிக் கொண்டு தங்கள் பாமரத் தன்மையினின்றும் விடுபடாது முடங்கி போனவர்கள் அவர்கள்” என்ற ஆர்தரின் குரல் அவனது செனியில் உரத்து ஒலித்தது. அவன் நெஞ்சு விம்மிப் புடைத்தது.

அவன் நிதானமாகச் சிந்தித்து ஐதரியமாகச் சிரித்துக் கொண்டான்.

அடுத்தநாட் காலை ஹட்சன் தன்னுடைய ஆபீஸ் அறைக்குள் நுழைந்து ஐந்து நிமிடங்கள் கழித்து, அவனது மேசையிலிருந்த டெலிபோன் மணி ஒலித்தது.

முதல் நாள் தான் கூறியது தவறு என்பதை ஹட்சன் சுந்தரேசனுக்குத் தெரிவித்து அதற்காகப் பச்சாத்தாபப் படுகிறார்.

பத்தடி இடை வெளிதானிருக்கும், சுந்தரேசனது ஆபீஸுக்கும் பெரிய துரையின் ஆபீஸ் அறைக்கும். இரண்டையும் இடைமறிக்க. ஒரு கண்ணாடிச் சுவரென்றால் இருவரும் பேசிக் கொள்ள டெலிபோன் வசதி.

இந்த ஏற்பாட்டின் அர்த்தம் இன்றுதான் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது.

எதிரே, நேரில் நின்று முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லத் தயங்குகிற ஒன்றை எத்தனை சுலபமாக்கி விடுகிறது இத்தகைய தொடர்பு.

சுந்தரேசன் மனதிற்குள்ளாகவோ சிரித்துக் கொண்டாலும் அவனது முகத்தில் பொங்கிவிடிகிற புன்சிரிப்பால் இதழ் விரித்துச் சிரிக்கிற இதய மகிழ்ச்சி வெளிப்படவே செய்கிறது. அதில்தான் எத்தனை கம்பீரம்!

(1970)

9. கலங்கிய கண்கள்

ஐயோ கணேசா!

உதவி மமேக்கர் முத்துநாயகம் தன்னை மறந்து பாய்ந்தோடினார். நாளாந்தம் கேட்டுப் பழகிய இயந்திர இரைச்சலுக் கூடாகச் சன்னமாய் ஒலித்தாலும், அவர் போட்ட சத்தத்தை இனம் கண்டு 'ரோதை காம்பரா'வில் இயந்திரங்களை இயக்குகின்ற இயந்திரமாய் நின்றிருந்த தொழிலாளர்கள் பதறி ஓடினர், அரவம் கேட்ட ஆட்டு மந்தைகளாய்.

வேர் வெட்டிய மரமாய், சின்னவரின் மார்பில் வீழ்ந்து கிடந்தான் நினைவிழந்த கணேசன்.

“கணேசா...! கணேசா...” முதுகைத் தன் இடக்கை தாங்க வலக்கையால் அவனது முகத்தைத் தூக்கி அசைத்துப் பார்த்தார் முத்துநாயகம்.

கண்ணாடியில் ஒட்டிய மழைத்துளிகளாய் அவன் முகமெங்கும் வேர்வைத் திவலைகள் அரும்பி நின்றன.

முத்தாகத் திரண்ட வேர்வைத் துளிகளுக்கடியில் எதிர் பாரா அதிர்ச்சியால் வெளுத்துக்கிடந்த அவனது முகத்தை, ததும்பிய கண்ணீர் பார்க்க விடாது தடுத்தது அவரை.

அவனுடைய வலக்கையின் மணிக்கட்டுப்பகுதி, நாரில் தொங்கும் வாழைத்தண்டாக, ஒடிந்து கிடந்தது. குங்குமச் சிவப்பாய் அதினின்று கொட்டி வழிகிற குருதியைத் தடுக்க அடுத்து நின்றவன் தலை லேஞ்சியை அவிழ்த்து, சின்னவரிடம் கொடுத்தான்.

உணர்ச்சி வயப்பட்ட அளவுக்கு, ஒன்றும் செய்யத் தெரியாத மக்கள் சுற்றிவரக் காற்றிலாடும் மரங்களாய்க் கலங்கி நிற்க, அவனை அலாக்காய்த் தூக்கிச் சென்று, வெளியே நின்றிருந்த கொழுந்து லொறியில் கிடத்தினார் முத்து நாயகம்.

தாரை தாரையாய் அவர் கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. ஒழித்துக் கட்டிய உள்ள மாசை உணர்த்தி நிற்கவோ அவர் கண்ணீர் வடிகிறார்?

“ஐயோ கணேசா!”

முட்டமாய்த் தெரிந்த நினைவின் எல்லையில் இறுதியாய்க் கேட்ட குரலை ஊகிப்பால் ஒருத்தருக்கு உரித்தாக்கி, அதனாலேற்படுகிற மகிழ்ச்சியில், அசைத்தாலேபடுகிற கைவலியை மறக்கமுயன்றான் கணேசன். உதட்டைப் பற்களால் கவ்வி, உபத்திரவத்தைக் குறைத்து வைத்து, முழங்கையை வயிற்றில் நிறுத்திக் கையை நிமிர்த்தி வைப்பதற்குள் அவன் பட்ட பாடு...!

மணிக்கட்டைச் சுற்றி ‘பாண்டேஜ்’ போட்டிருந்தார்கள். இறுக்கக் கட்டிய துணியை அவிழ்த்தால் மூளியாய்த் தெரிகிற...

“ஓ!...” அவனால் அழாமலிருக்க முடியவில்லை. அப்படி கண்ணீர் சிந்தி அழுவதற்கும் அந்த ஆண்பிள்ளையால் முடியாது.

இழந்ததை வைத்து, இருந்ததை நினைத்தால், எழுகின்ற உணர்வை இல்லாது செய்வதோ?

ஓடிவழிந்து, காட்டிக் கொடுக்கும் முன்னரே, கசிந்து வருகிற கண்ணீரைத் துடைக்க எண்ணி அவன் கையைத் தூக்குகையில்...

“ஐயோ அம்மா!...” முழங்கையில் யாரோ ஒங்கிச் சுண்டினாற்போல் வெட்டி இழுக்கிற நரம்பால், சுற்றிவிட்ட பம்பரமாய் அவன் சுழன்று விழுகின்றான் படுக்கையில். அவனுக்கு மீண்டும் நினைவு தப்புகிறது.

நினைவு மீண்டு அவன் கண் விழித்தபோது மாலை நேரமாயிற்று. சுழிநீராய் நினைவுத் தொடர் சுழன்று நீள் கிறுது. பெரிய வேலைக்குப் போகிறார் என்பதறிந்து மகிழ்ந்தாலும் அவரைப் பிரிவது அவனுக்கு வருத்தமாயிருந்தது. அவனது வருத்தம் நியாயமானது.

கல்லூரியில் எட்டாவது வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம். இயல்பாய் எழுகிற முரட்டுச் சுபாவத்தால் ஆசிரியர்களிடமும் மாணவர்களிடமும் ஓயாது சண்டை பிடித்துக்கொண்டு, அப்படிச் சண்டை பிடிப்பதனாலே, தன் திறமையைப் பிறர் குறைத்து மதிக்க வழிபண்ணி, அப்படிப் பிறர் தன்னைக்குறைத்து மதிப்பதையே சண்டைக்குக்காரணமாக்கி, அதனாலேயே கல்லூரியைவிட்டு விலகியவன் தான் இந்தக் கணேசன்.

கல்லூரி உதைபந்தாட்டக் குழுவினருந்து வேண்டுமென்றே தன் பெயர் ஒதுக்கப்பட்டிருந்ததாக அவன் நினைத்தான்.

உண்மையில் அவனது காலத்தில் துவளாத மனசோடு அவ்வளவு தீர்க்கமாக விளையாட, அந்தக் கல்லூரியில் அவனைப்போல வேறு யாருமில்லைதான். அடுக்கடுக்காய் ஐந்தாறு கோல்களை எதிர்க்குழுவினர் போட்டாலும், அடுத்த கோல் நாம்தான் போடப்போகிறோமென்ற நினைப்பில் உற்சாகம் மேலிட, ஓடி விளையாடி, இறுதியில் தோற்க நேர்ந்தாலும், தோல்வியின் நினைப்பே எழாதவாறு தனித்து நின்ற அவனது விளையாட்டே, பார்ப்பவர் மனசில் தங்கும்.

அவனுக்குத்தான் கல்லூரி உதைபந்தாட்டக் குழுவில் இடமில்லை! இடமில்லாதது மாத்திரமல்ல, 'கணேசனுக்கு இடமில்லாமல் செய்வேன்' என்று சபதம் போட்ட ஒருவ

னையே குழுவிற் குத் தலைவனாகவும் போட்டிருக்
கிறார்கள்.

அணைக்கட்டை உடைத்தெறிந்த ஆற்று நீராய், ஆத்தி
ரம் பீறிட்டது கணேசனுக்கு. குழுவில் இடம்பெறாத வேறு
பத்து மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு கல்லூரிக்குமுனை
எதிர்த்து விளையாட அவன் முனைந்தபோது, உள்ளூர
அவன் திறமையை உணர்ந்த ஒவ்வொருவரின் மனசும்
அவனைப் பாராட்டியது.

விளையாட்டு மைதானத்தில் முன்பு ஒரு நாளாயில்லாத
அசாத்திய வெறியோடு அவன் அன்று விளையாடினான்.
அதுவே, தோற்றுவிடுவோம் என்று தீர்க்கமாகத் தெரிந்த
கடைசி நிமிடத்தில் கல்லூரிக் குழுவின் தலைவனது கன்னத்
தில் கைநீட்டி அடிக்க வைத்தது. 'ஸ்போர்ட்ஸ்மன்ஷிப்'
இல்லாத அந்தச் செய்கையினால் அவன் கல்லூரியிலிருந்து
விலக்கப்பட்டான்.

அரைகுறைப் படிப்போடு, கல்லூரியை விட்டுவந்த
தொழிலாளியின் மகனான அவனுக்குத் தொழில் பெறுவது
முடியாததாகிவிடவே, தோட்டத் தொழிலாளியாகவே அவ
னும் மாறினான். அங்கேயும் அவனது சுபாவம் இலகுவில்
மாறியதா?

கங்காணி, கணக்கப்பிள்ளை, கண்டக்டர் என்று ஒவ்
வொருத்தரிடமும் முட்டி மோதி இனிப் 'பற்றுச்சீட்டை'
இழக்க நேரிடும் என்ற எல்லைக்கு வந்த பின்னர், நிரந்தர
மாகத் தொழிற்சாலையில் தொழில் புரியும் ஒருத்தனானான்.
தொழிற்சாலைக்கு வந்ததன் பின்னர்தான், அவனுடைய
முரட்டுக் சுபாவம் அடங்க ஆரம்பித்தது. அதை அடக்குவதற்
கென்றே அவனோடு சற்று நெருங்கிப் பழகினார் உதவி
மேகக்ர் பொன்னுத்துரை. குறையில் விட்டாலும் படித்த
இடைக்காலத்தில் பழகியிருந்த பழக்கங்கள், சக பாயரத்
தொழிலாளர்களிடமிருந்தும் அவனைப் பிரித்துக் காட்டின.

அவர் சொல்லாமலே அவன் வேலைகளை விளக்கிச் செய்வான். அப்படி அவன் விளங்கிச் செய்வதாலேயே, அவர் மற்றவர்களிலிருந்தும் அவனை விலக்கி, மதித்தார். அவர் விலகிப் போவது அவனுக்கு வருத்தமாகத்தானே யிருக்கும்? வரப்போகிறவர் எப்படியோஎன்ற நினைப்பைவிட வரப்போகிறவரிடம், விலகிச் செல்லும் சின்னவர் பொன்னுத் துரை தன்னை நடத்திய முறையால் பொறாமை கொண் டிருக்கும் தொழிலாளர்கள் 'இட்டுக்கட்ட' இருப்பது எத்த னையோ என்பதை நினைத்து ஆயாசப்பட்டான் கணேசன்.

அவன் பட்ட ஆயாசம் அர்த்தமற்றதாகிவிட்டது. புதி தாக வந்த முத்துநாயகத்தை அவனுக்கு முன்னரே தெரியும்! அவர்தான் அவனிடம் அறை வாங்கினவர், கல்லூரி உதை பந்தாட்டக் குழுத்தலைவனாய்விருந்த போது.

அவரைக் கண்ட முதற்கணம், அவன் முகம் வியர்த்துக் கொட்டியது. தலைப்பாகையை அவிழ்த்துத் துடைத்துக் கொண்டான்.

அவனை அங்கு கண்ட அவருக்கு முகம் கறுத்து வியர்த்தது. கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டார்.

இராட்சத இயந்திரங்களெல்லாம் திடுமென நின்றாற் போன்றதோர் அந்தகாரத்தைக் கணேசன் உணர்ந்தான்.

தன்னைக் கண்டவுடன் அவருக்கு எப்படி இருந்திருக் கும்? அடிப்பட்ட புலியைப்போல் அவருணர்ச்சிகள் ஆவேசிந் தெழுந்தனவோ? உறங்கிய உணர்வலைகள் தன்னைக் கண்டதால் உசும்பித் துடித்தனவோ? வேலை முடிந்தி லீட்டுக்குப் போகுமுன்னர், அவரைத் தனியே சந்தித்து, பள்ளி வாழ்க்கையின் இளம்பிராயத்துச் செய்கையை மறந்து விடும்படி கேட்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

அவன் தீர்மானம் தீர்மான அளவிலே நின்றுபோக ஒரு கிழமை ஓடிக்கடந்தது. இன்று மாலை, இன்று மாலை யென்று ஏழு மாலைகளை ஓடவிட்டு, எட்டாம் நாள் காலை

“இன்று சாயந்திரம் எப்படியும் அவர் பங்களாவுக்குச் சென்றேனும் கதைத்தே விடுவது” என்று உறுதிகூட்டி, உறுதிக்கு உரம்சேர்க்க, ‘அவர் அதை இன்னும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரென்பது என்ன நிச்சயம்? அப்படி மறந்திருந்து, நாம் போய்க் கேட்கப் போக, மறந்திருந்தது நினைப்பாகி, மனசிலே பகை வளர்ந்தால்... வீண் வம்பாகி விடுமே...”

“அடேய் கணேசா! பாரம் தூக்கிப் போட்டாயாடா? உன் ரோதையில் பார் சூடேறி ஆவி பறப்பதை.”

அவன் உடல் முழுக்க ஒரு சேர அதிர்ந்து நின்றது. அவனுக்கு வெகு அருகில் இருப்பில் கைவைத்து, அதிகார தோரணையில் அட்டகாசமாய் நின்றார் முத்துநாயகம்.

அவர் நின்ற தோரணை, அவனை விளித்தமுறை, அந்த இரண்டுமே கணேசனுக்கு வெறுப்பை யூட்டின.

ஆனால், வெறுப்புப் பாராட்டுகிற இடமா அது? வேலைத் தளத்தில் அவன்தானே பணிந்து போக வேண்டும்—பணிந்து போனான். கல்லூரியில் நடந்ததை முத்துநாயகம் இன்னும் மறந்துவிடவில்லை என்பது கணேசனுக்கு அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. அவர் இந்தத் தொழிற்சாலைக்கு வந்து பதவியேற்று, ஒரு வாரமாகிறது. இதுவரை அப்படி வேறு யாரிடமும் பேசியதில்லை. அடுத்த ஒரு மாத காலமாய் ‘ரோதை காம்பரா’வுக்குள் நுழைந்ததும் நுழையாததுமாக, முத்துநாயகம் கணேசனிடம் போய்த்தான் நிற்பார். அவன் வேலையில் வேண்டுமென்றே குறை கண்டுபிடித்து விட்டுத் தான் மறுவேலை!

தனக்கு வேலை பார்த்துத் தரும் உத்தியோகத்தராய் அவரைக் கண்ட முதற்கணமே. கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்த நினைவின் உறுத்தலால், அவரிடம் போய் எதை மறந்துவிடும்படி கேட்க வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தானோ, அந்த நினைப்பே அவனிடம் விசுவ ரூபம் எடுத்தது.

அடங்கியிருந்த அவனது முரட்டுச் சுபாவம் வெடித்து எழுந்தது. சுற்றிநிற்கும் அறுபது தொழிலாளர்களும் ஏளன மாய்ப் பார்த்து நிற்க, அந்தப் பார்வையின் முழுத் தாக்குதலையும் வார்த்தாற்போல் முத்துநாயகம் உதிர்த்து விடும் வார்த்தை ஊசிகளை, அவனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடிவதில்லை.

வாட்டக் கொழுந்து, 'ரோதை'க்குள் வந்து வீழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படி விழுகிற ஆயிரம் இறாத்தல் வாட்ட இலையையும் 'ரோதை'க்குள்ளாகவே தன் பலமெல்லாம் சேர்த்துத் தள்ளிப் பாரமான கட்டையைப் போடுவதற்காகச் சங்கிலியைச் சுழற்றினான்.

அவனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. ஆறு நிமிட வேலையை அன்று அவன் இரண்டு நிமிடங்களில் செய்திருக்கிறானே!

'கணேசா!... இலை பிடிக்க உனக்கு எவ்வளவு நேரம்டா வேணும்? வேலை செய்யமுடியாத சோம்பேறிகளெல்லாம் வீட்டோட இருக்க வேண்டியது தான்....' கணேசன் தன்னை மறந்தான். அவன் நரம்புகள் புடைத்தெழுந்தன. அடிவயிற்றில் கனன்றெழுந்த பெருமூச்சு பாம்பின் சீறலாய் வெளிப்பட்டது. இளம்பருவத்துப் பள்ளி நிகழ்ச்சியை இங்கேயும் காட்டத் துணிந்து விட்டானா அவன்?

ஐந்து விரல்களின் அச்சப் பதிவை அவர் கன்னத்தில் மறுமுறையுமிட முனைந்து விட்டானா அவன்?

அறுபது தொழிலாளர்களின் முன் வைத்து, அவரது கொட்டத்தை அடக்கியே தீர்வது. அவன் தீர்மானித்து விட்டான்.

"முத்துநாயகம்!..." இரைந்து வீழ்கிற நீரருவியாய் எழும்பி நிற்கிற இயந்திர சப்தங்களையும் மீற, இரைந்து கொண்டே வலக்கையை வேகமாகச் சுழற்றிக்கொண்டு திரும்பியவன்...

“ஐயோ அம்மா!” திரும்பிய வேகத்திலேயே திசை மாறிச் சுழன்றான். அவனது வலக்கையின் முன்பகுதி ‘ரோதை’யின் அடியில் சிக்கித் துண்டாகி வாட்டக் கொழுந்தோடு கலந்து இரத்தம் பீறிட்டு வடிந்தது...

ஒடுகிற எண்ணங்களை ஊடறுத்து நிறுத்துகிறது, எதிரே வந்து நின்ற மனித உருவம் முத்துநாயகம் நின்று கொண்டிருக்கிறார். ஆரஞ்சுப் பழங்களும் ஆப்பிள் பழங்களும் அவர் கையில் நிறைந்திருக்கின்றன. மற்றொரு கையில் ஃபிளாஸ்கை இறுகப் பற்றியிருக்கிறார். கண்களைத் திருப்பிக் கொள்கிறான் கணேசன்.

ஒடிந்த கரத்தில் உயிர்த்து எழுகிற ஓராயிரம் எண்ணங்கள் அவனை உழற்றுவிக்கின்றன.

‘கணேசா...!’

கேட்கும் சக்தி தன் செவிகளுக்கில்லையென்பதுபோல, அசையாது படுத்துக் கிடக்கிறான் அவன்.

‘கணேசா! என்னால் தானடா உனக்கு இந்தக் கதி!’ வலக்கையை மூளியாக்கி, வாழ்க்கையின் முடிவையே தந்து விட்டு, எதிரே வந்து நிற்கிற அந்த மனிதனை அப்படியே நெரித்துக் கொன்றுவிட்டால்...!

இடக்கையோடு இணையமுடியாத வலக்கை வெறுமனே ஆடி விழுகிறது, செயலுருக் காணாத ஆத்திரம் வெறும் விம்மலாய்க் காற்றில் கலக்கிறது.

அவன் கண்கள் சிவந்து கலங்குகின்றன.

அவர் கண்கள் கலங்கிச் சிவக்கின்றன. ஒன்றிணையப் போகும் உள்ளங்களின் அறிகுறியாமோ அது?

[1965]

10. வைராக்கியம்

அவன் மேனியெங்கும் வெடவெடத்தது.

உடம்பு பதறவும், உணர்ச்சி தகிக்கவும் அவன் நிலை தடுமாறிப் போனான். நிலையிலிருந்தும் அவன் தடுமாறிப் போனவன் தான்.

அந்த இடத்தைப் பார்க்கும்போதெல்லாம், பார்க்க கூடாதென்று நினைத்துக் கொண்டாலும் தொழில் புரிகிற வேலைத் தளமாக அமைந்து விட்ட காரணத்தால், போகும் போதும் வரும்போதும் கண்ணில் பட்டுப் பட்டு அவன் மனச் சாட்சியைக் குத்திக் கிளறி சித்திரவதை பண்ணுகிறதை அவனால் தடுக்க முடியவில்லை.

மூன்று அடுக்கு மாடியுடன் அந்த தொழிற்சாலைதான் எத்தனை கம்பீரமாக எழுந்து நிற்கிறது.

தேயிலைக் கொழுந்தை உலர்த்தி பக்குவப்படுத்த வாகு வாய் நீண்டு படுத்த குன்றின் மீது உயரமாக எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது அத்தொழிற்சாலை. வீசும் காற்றின் வேகத்திலேயே உலர்த்தும் வேலையைச் சுளுவாக்க வேண்டி ஐந்தடி உயரத்திற்கு அமைக்கப்பட்ட கண்ணாடியன்னல்கள் அதன் அழகை அதிகப்படுத்துகின்றன.

அதன் அழகும் கம்பீரமும் எவரது இரசனையையும் தட்டி எழுப்பிவிடும் சக்தி வாய்ந்தன. ஆனால், அவனைப்

பொறுத்தமட்டில் அந்த அழகும் கம்பீரமும் அவன் அடிமனதில் சலனத்தை ஏற்படுத்தும் சக்தியை இழந்து விட்டிருந்தன.

அவன் மேனி கூனிக் குறுகியது. அவன் மனம் பயத்தால் நடுங்கியது. அவன் எத்தனை அற்பமானவனாகி விட்டான்? அவன் நண்பர்கள் அவனை எப்படி வழிதவறச் செய்து விட்டனர்?

மீண்டும் அதே தவறை செய்வதா? மருதமுத்து மனம் குழம்பிப் போனான்.

அவன் பெண்ணாகப் பிறந்திருக்க வேண்டியவன். அவன் சமையலை சாப்பிடுவதற்கென்றே அவனை மணம் முடித்துப் போயிருப்பார்கள். அவன் கை வண்ணம் அவ்வளவு நேர்த்தியானது.

அவன் சமைப்பதை சாப்பிட பழகிப் போனவர்களுக்கு பிரமச்சாரிய வாழ்க்கையில் பிடிப்புத் தோன்றத்தான் செய்யும்.

அவனொருவன் இருந்ததும் நல்லதாய்ப் போய்விட்டது. அல்லாவிட்டால் நகரிலிருந்து ஆறு மைல்களுக்கு அப்பால் அமைந்துவிட்ட நாகரீகம் பரவாத அந்த நாட்டு மூலையில், நகர்ப்புற வாழ்க்கையில் ஊறித் திளைத்து மயங்கிய இளைஞர்கள் யாரேனும் தொழில் செய்ய வருவார்களா? வந்தாலும் தொடர்ந்து இருப்பார்களா?

பொன்னுத்துரையும் சொல்லாமல் போயிருப்பார். நல்ல வேளையாய் மருதமுத்து இருந்து காப்பாற்றினான்.

வேளாவேளைக்குச் சாப்பாடு இல்லை. நேரகாலத்தோடு நித்திரையில்லை. அயர்ந்து தூங்கும் அர்த்த ராத்திரியில் இரண்டு மணியோ மூன்று மணியோ “அயிரிச்சி, வேலையை தொடங்கலாங்கைய்யா” என்று குரலெழுப்பும் வாட்ட காரன் என்ற இத்தனை இன்னல்களையும் எண்ணி மலைக்க

பொன்னுத்துரை மறந்து போனதற்கு காரணமே மருதமுத்தூதான்.

நாகரீக சமுதாயத்தின் காற்றுவீசாத அந்த முடங்கிப் போன மூலையிலும் கூட, தொழிலாளர்களை வயப்படுத்தி வேலை வாங்க அவருக்குச் சிரமமாயிருந்தது. அதுதான் அவருக்கு மலைப்பைத் தந்தது.

எட்டி நடந்தால் பட்டணம் என்று நகருக்கருகே அமைந்து விட்ட பகுதிகளில் வாழுகிற தொழிலாளர்கள் நகரில் நடக்கும் எந்த ஒரு பொதுக் கூட்டமானாலும் போய்க் கலந்து கொண்டு, தோட்டத்திற்கு திரும்பி வந்தவுடன் கூட்டத்தில் சொன்ன எதையோ ஒன்றை ஏதோ ஒன்றாக விளங்கிக் கொண்டு தாங்களும் குழம்பி சக தொழிலாளர்களையும் குழப்பி தங்கள் சமூகத்தையே கேலிக் கூத்தாக்கிக் கொண்டிருப்பதை அவர் வருத்தத்தோடு கவனித்து வைத்திருக்கின்றார்.

வர்க்கம் என்றும் வகுப்பு என்றும் பாகுபடுத்தி அந்த உழைக்கும் உயிர்களைப் பிரித்து வைக்கும் எந்த சக்தியையுமே அவருக்கு பிடித்திருக்காது.

தார்மீக சிந்தனையும், மனிதாபிமானமும் வேரோடாத வரை, அந்த மக்களுடைய வாழ்வில் விடிவு வரப் போவதில்லை. விடியாவிட்டால் வெளிச்சம் எது?

இருட்டில் என்ன செய்கிறோம் என்ற அறிவும் எப்படிச் செய்கிறோம் என்ற நிதானமும் இல்லாமல் தட்டுத்தடுமாறி, முட்டிமோதி விழுந்து கொண்டும் - விழித்துக் கொண்டும் தவிக்கிற அந்த மக்களின் உணர்ச்சிகளில் தாம் எப்படி விஷம் கலக்கப்பட்டிருக்கிறது?

அவர் பயந்தே போனார்.

அவர் அங்கு வந்த ஆறு மாதங்களுக்கும் மேலாகி விட்டது. அவருக்கு முன்பு அங்கு உதவி டிமேக்கராக இருந்த

சில்வா, இரவு நேரத்தில் தொழிலாளர்கள் இலை தட்டுவதை மேற்பார்வை செய்யப் போனபோது தொழிற்சாலையின் மேல் மாடியிலிருந்து யன்னல் வழியாக தவறி தலைகுப்புற கீழே விழுந்து இறந்து போனதால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தை அவர் அடைத்துக் கொண்டார்.

அங்கு வந்த நாள்முதலாக அவரும் அந்தச் சம்பவங்குறித்து யார்யாரோ எப்படியெல்லாமோ கதைத்திருக்கிறதை கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். ஆத்திரம் மேலிடும்போது “போன அய்யா பேரனப் பாதையிலத்தான் நீங்களும் போகப் போறீங்க” என்று எத்தனையோ தொழிலாளர்கள் அவர் களிமே பொரிந்து விழுந்திருக்கின்றனர்.

புலியை நினைத்துக் கொண்டு பூனைக்கு பயப்படும் மனித சபாவத்தை எண்ணிச் சிரித்துக் கொள்ளும் அவர், அதையெல்லாம் பெரிதுபடுத்திக் கொள்வதில்லை. ஆனால், நேற்று—

ஆள்விட்டனுப்பியும் அவன் வர மறுத்துவிட்டான். அவனை நம்பியிருந்திருந்தால் அவர் அவனை அடித்தே கொன்று இருப்பான்.

அவருக்கு அப்படி ஆத்திரம் பிறப்பது எதனால்?

அவர் அவனிடம் வைத்திருந்த நம்பிக்கையினாலா? அந்த நம்பிக்கை இன்று பொய்யாகிவிட்டதே என்ற ஏமாற்றத்தினாலா? ஆத்திரம் என்பது பொய்யாகிவிட்ட நம்பிக்கை தானா?

அவரை தொழிலாளர்களுக்குப் பிடிப்பதில்லை. காருண்ய மற்ற அவரது அதிகாரமும், தாட்சண்யமற்ற அவரது பரிகாரங்களும் அவரிடம் அவர்களுக்கு வெறுப்பையே தந்தன.

“மனுஷன் பிசுநாறி, போயி தொலைஞ்சாத்தான் நமக்கு விமோசனம்” என்று அவர்கள் பேசிக் கொள்வதை அவரே கேட்டிருக்கிறார்.

கண்டும் காணாமலும் கதைத்தவர்கள் தன்னெதிரிலேயே கண்ணைக் காட்டவும் காதை கடிக்கவும் ஆரம்பித்தபோது, தன்னில் பொறிக்கனலாக புறப்பட்டிருக்கிற உணர்வை புதைத்து வைக்க அவருக்கே சிரமமாயிருந்தது.

அவருக்கு அப்படியென்றால் அவனுக்கு...!

மருதமுத்துவின் நிலைமை தர்மசங்கடமாகி விட்டது. இரு தலைக்கொள்ளி எறும்பு போலானது அவனது நிலைமை.

ஒருசேர உடல் வருத்தி பாடுபடும் பட்டாளி வார்க்கத்தைச் சார்ந்தவன் அவன். முரட்டுத் துணிச்சலும் முறுக்கேறிய பிடிவாதமும் அவனுக்கு இயல்பாயமைந்திருந்தன. என்றாலும், அவருக்கு வீட்டில் உதவியாய் சமையல் வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டு, அந்த பழக்கத்தாலேயே அவரது மனிதாபிமானத்தையும், மனிதர்களிடம் வைத்திருக்கும் பரிவையையும் புரிந்துகொள்ளவும், புரிந்து பலன் பெறவும் அவனுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தது.

சில்வாவைவிட இவரை அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. அந்தப் பிடிப்பே அவனை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கி விட்டிருந்தது.

அவரிடம் நெஞ்சைத் தொடுகிற அன்பு இருந்தது. அவன் இமையோரத்தில் விழிநீரைத் திரட்டுவிக்கும் தாட்சண்யம் நிறைந்த செயல்களை அவர் செய்திருக்கின்றார்; அவனை கேட்காமலேயே அவனது நிலைதெரிந்து உணவென்றும் உடையென்றும் காசென்றும் அவர் அள்ளித் தருகின்றார்.

அவரிடம் சுரந்து வழிகிற மனிதாபிமானத்தைக் காட்ட அவை போதாதா?

ஆனால், வேலைத்தளத்தில் தொழிலாளர்களை கசக்கி, அவர்கள் சக்தியின் முழுப்பயனையும் வெளிப்படுத்தாமல்

விடமாட்டார். இரண்டையும் ஒருசேர அனுபவித்து, தொழிற்சாலையில் கண்டிப்பான டிமேக்கர் சுந்தரேசனாகவும், வெளி இடங்களில் இலக்கிய மனம் படைத்த சாதாரண மனிதராகவும் அவரைப் புரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு மருதமுத்து ஒருவனுக்குத்தானே கிடைத்தது?

அவனே இன்று அவருக்கு மாறாக நடக்கத் துணிகையில் அவரது ஆத்திரத்தையும் — கண்டிப்பையும் — கட்டளையையும் மாத்திரமே கண்டு பழகியவர்களுக்கு அவரை என்ன செய்யத் தோன்றாது?

அவரது உயிரை முடித்துவிடத் தீர்மானித்தனர். அந்த முடிவு ஒன்றும் அவர்களுக்குப் புதியதல்ல. அவருக்கு முன்பே, சில்வா டிமேக்கரை தொழிற்சாலையின் உச்சியிலிருந்து யன்னல் வழியாக வெளியே தள்ளி, யாருக்கும் எளிதில் சந்தேகம் எழாதவாறு தங்கள் எண்ணத்தைச் செயல்படுத்தியது. அவர்களுக்கு பழக்கமாயிருக்கிறது உண்மையில் ஆரம்பத்தில் அந்த பழக்கத்தை அவர்களுக்கு கற்றுக் கொடுத்ததே மருதமுத்துதான். அதே மருதமுத்துதான் இப்போது அது தவறானது என்று அடித்துப் பேசுகிறான்.

“நமக்குப் பிடிக்காம போற ஒவ்வொருத்தரையும் நாம் இப்படி கொன்றுகிட்டுத்தானிருக்கணுமா?”

“இப்படி கொல்ல பிடிக்கலேனா, சோத்தில நஞ்சை போட்டு கொன்னுடு. அது இதைவிட லேசுதான்” அவனிடம் தர்க்கித்து சினம்மிருந்த ஒருவன் குறுக்கிட்டான்.

“நம்மை அறியாமலேயே முதல் ஒரு தரம் குற்றம் செஞ்சிருக்கிறோம். எங்கே வெளிபட்டுவிடுமோ என்று பயந்து செத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே இன்னொருக்காகவும் அதே குற்றத்தைச் செய்ய பிடிவாதம் பிடிக்கிறீங்க. எனக்கென்னவோ சரியென்று படவில்லை.” — மருதமுத்து விளக்கினான்.

“அப்படினா என்னத்தான் செய்யனுங்கிற நீ.”

“ஓங்க பேச்சுக்கு கட்டுபட்டு என்னை அறியாமலே எங்கே நாம் பேசுவதை அவரிடம் வாய்தவறி சொல்லி விடுவேனோ என்று பயந்து இரண்டு நாட்களாக அவர் வீட்டுப் பக்கமே போகல. தொழில் விஷயத்தில் ஆயிரம் குறைகளிலிருந்தாலும் அவர் நல்ல மனுஷர். என்மேல் இப்போது எத்தனை ஆத்திரமாக இருப்பார்னு எனக்குத் தெரியுது.”

“இருந்துட்டு போகட்டுமே, நல்லதுதான். நாம் நெனச்சதைச் செய்ய அது மிச்சம் சுளுவாயிடும்!”

மருதமுத்துவுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரிய வில்லை. அவனுக்குத் தெரிந்த நியாயமெல்லாம் சொல்லிப் பார்த்துவிட்டான். “அவனுக்கு அவர் உதவியிருக்கிறார். அதனால், அவன் அவருக்குச் சார்பாக பேசுகிறான்” என்று அவர்கள் அத்தனை பேருமே அவனைக் குற்றம் சாட்டினார்கள். அவர்கள் செய்வது சரியாயிருக்குமோ என்று அவனுக்கே ஐயம் ஏற்பட்டது, அவன் வாயை மூடிக்கொண்டான்.

இரவு நேரத்தில் வேலையைத் தொடங்க சுந்தரேசன் வருவார், மேல்மெத்தையிலிருந்து, சில்வா டீமேக்கரைத் தள்ளிவிட்டதைப் போல அவரையும் தள்ளி ஆளைத் தீர்த்து விட தீர்மானித்து விட்டனர்.

மருதமுத்துவால் இருப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. என்ன செய்யவென்று அவனால் முடிவெடுக்க முடியவில்லை.

அவர்களோடு சேர்ந்து அவரைத் தீர்த்துக்கட்டுவதா? அவர்கள் செய்ய நினைப்பதை அவரிடம் கூறி எச்சரிப்பதா?

அவன் குழம்பிப் போனான்.

கையால் எட்டித் தொடும் அளவுக்கு, அருகில் யாரும் நின்றால் மாத்திரமே அடையாளம் காணக்கூடிய அளவுக்கு இருள் திரை விரித்திருந்தது.

கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டு சுந்தரேசன் வெளியே வந்தார். மருதமுத்து நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் உடம்பு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நிலையில் அவனை அதற்குமுன் பார்த்ததில்லை — அவனை நினைக்கையில் அவருக்குப் பாவமாயிருந்தது.

அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளறைக்குச் சென்றவர், நாற்காலியில் அமர்ந்து சிகரெட்டை வாயில் வைத்துக்கொண்டே அவனைப் பார்த்தார். ‘அவன் உணர்ச்சிகளை இழுத்தெடுக்கும் பாவனையில்.

அவன் அவரை பார்த்தால்தானே!

“மருதமுத்து நேற்று ஏன் வரவில்லை?”

அவன் மௌனம் கலையவில்லை.

“இப்ப ஏன் வந்திருக்கிறன்னாவது சொல்லேன்” சற்றுத்தாமதித்து மீண்டும் அவரே பேசினார். அவனோ இன்னும் வாய் திறக்கவில்லை.

“சரி, சில்வா டீமேக்கர் எப்படிச் செத்தாருன்னாவது சொல்லேன்.”

அவனுக்குச் ‘சொரேர்’ என்றது. அவன் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். அவரது கேள்வியின் அர்த்தம் என்ன? அவருக்கு விஷயம் தெரிந்துவிட்டதா?

சுந்தரேசன் புன்னகைத்தார்.

“மருதமுத்து நேற்று நீ ஏன் வராமலிருந்த, இன்னைக்கு இரவு என்ன செய்யனும்னு உங்க கூட்டாளிகள் நினைச்சிக் கிட்டிருக்காங்க என்று எனக்கு நல்லாத் தெரியும். உன்மேல் எனக்கு ஒன்னும் கோபமில்லை. இப்பகூட இதுவரைக்கும் எதுவும் வெளிப்படுத்தாம நின்னியே அதில எனக்கு ஒரு விஷயத்தில் சந்தோஷம்தான்” அவர் சற்றே நிறுத்தினார்.

“ஐயா”. அவன் அலறினான் அந்த அறையே அதிருமாப்போல!

“பதறாத. உன்வரைக்கும் நீ சரியாகத்தான் நடந்திருக்க. உண்மையில் அப்படி நடந்து கொண்டதற்காக உன்னைப் பாராட்டினும்னு கூடத் தோனுது! வகுப்பு, வர்க்கம் என்று சொல்லி அணிவகிக்க இப்படி உறுதி தேவைதான். ஆனா, மனுஷ உணர்ச்சிகளை மதிக்காம துரோகம் செஞ்சு புட்டோம்னு நீ உனக்குள்ளாகவே தவித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே எனக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரியவந்தது...”

அவன் அவரை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், இவ்வளவு தெரிந்த மனிதரா இத்தனை அமைதியாக இருக்கிறாரென்று!

“ஒரு அரைமணி நேரத்துக்கு முன்பு நீ இங்கு வந்திருந்தா இதெல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த உன் கூட்டாளியை நேரிலேயே பார்த்திருக்கலாம்”

மருதமுத்துவின் கண்கள் வெறிக்கத் தொடங்கின: அவன் முகம் கறுக்கத் தொடங்கிற்று.

“மருதமுத்து... இதெல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டு அவன் என்ன கேட்டான் தெரியுமா? ‘ஐயா சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யுறீங்க—மருதமுத்து வரலிங்களா?’ என்று. அது வரைக்கும் உறங்கிக் கொண்டிருந்த என் அறிவு அப்போது தான் விழிக்கத் தொடங்கிற்று. அவன் எதை எதிர்பார்த்து வந்தான் என்பதைக் காணமுடிந்தது. “நான் சமைக்கட்டுங்களா” என்று கேட்டவனை “வேண்டாம் போ என்று அனுப்பிவிட்டேன். ஏன் தெரியுமா?”

மருதமுத்து விழித்தான். அவனுக்கு எதுவுமே சொல்லத் தோன்றவில்லை.

“நீ வந்து சமைக்கணும்னு நான் வைராக்கியமாயிருந்தேன். ஏன் என்றால் என்னிடம் இருக்குமாப்போல ஒரு

வைராக்கியம்— விஷயம் நல்லதோ கெட்டதோ இறங்கிய பிறகு குரங்குப் பிடியா பிடிக்கனும்கிற நினைப்பு உன்கிட்டத் தான் இருக்கு, அதனால்தான்”

“அந்த வைராக்கியம் எங்கே சிதைந்து போயிருக்கு மோன்னு பயந்து, என்கிட்ட உனக்கு இருக்கிற அன்பின் காரணமாக உன்னுடைய நண்பர்கள் பேசியதையெல்லாம் என்னிடம் வாய்தவறி சொல்லிவிடுவோமோ என்று பயந்து தான் நீ இரண்டு நாளாக இங்கு வராமலிருந்தேன்னு எனக்குத் தெரியும்”

“இப்பவும் இவ்வளவு நேரம் வரையிலும் உன் வாயி லிருந்து அவைகளைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட வெளிவராம இருக்கிற அந்த வைராக்கியம் இருக்கிறதே... அதைத்தான் நான் விரும்புகிறேன். வர்க்கம், வகுப்பு என்ற ரீதியில் உருவாகிற அணிக்கு அதுதான் தேவை” ஆற்றொழுக்காய் பேசிய அவர் அமைதியானார்.

அவன் அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவனுக்கு அவரைப் பூரணமாக விளங்கிக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும், இத்தனை நாளும் விளங்கிக்கொள்ளாத ஒன்றை விளங்கிக் கொண்ட திருப்தி ஏற்பட்டது.

[1971]

11. மலைக் கொழுந்தி

மலைக்கொழுந்தி!

எவ்வளவு மதுரமான பெயர். உறங்குகிற நினைவுகளை உசுப்பிவிட்டுக் கனவுகள் காணவைக்கும் அந்தப் பெயருக்குரியவளை நான் முதன் முதலாகக் கண்டது மனசில் பசுமையாய்ப் பதிந்து நிழலாட்டம் போடுகிறது.

மீண்டும் மீண்டும் தோன்றித் தொல்லை தருகிற அந்த நினைவை எழுப்பிவிடுகிற நிகழ்ச்சி!...

நினைவைச் சிலுப்பிவிட்டு நெஞ்சை நிறைவு பண்ணும் இயற்கையின் செளந்தர்யம் இருக்கிறதே, அது ஊட்டுகிற போதை அதி பயங்கரமானது...

உழைப்பவன் கையொன்று ஒடிய நேர்ந்து உதிரம் பீறிட்டால் அதில் அழகைக் காணுமளவுக்குப் பயங்கர ரசனை என்னுடையது...

இத்தனைக்கும் என்னுடைய இதயம் மிகப் பலவீனமானது. அது எனக்கே தெரியும் என் பலவீனத்தை மறைத்து அந்த மறைப்பிலேயே ஒரு பயங்கரத்தை உண்டு பண்ணுகிற ரசனைக்கு நான் வசப்பட்டிருந்தேன்.

பூத்துக்கிடக்கிற மரகதப் பச்சையைப் பார்த்து ரசிப்பதற்கென்றே ஆண்டுக்கு ஒருமுறை நான் மலைநாட்டுக்குப் போவது வழக்கம்.

இலங்கையின் மலைப்பகுதிகள் எங்கும் அழகு பொங்கி வழிகிறதே!

நீராடிய மங்கையின் ஈர உடம்பின் நீர்த் துளிகளாய் தேயிலைச் செடிகளின் பசுந்தளிர்களில் உறங்குகிற பனித் திவலைகள்;

மங்கையின் பொங்கிப் பூரித்த மார்பாய் எழும்பிய மலைகளில், பாம்பாய் நெளிந்தோடும் ஆறுகள், பால் வண்ணச் சேலையாய் விரிகின்ற அருவிகள்;

கட்டி அணைக்க வரும் காதலன் முன், நிலத்தில் கால் பதித்து உடல் வளைக்கும் காரிகையாய், காற்றடிக்கும் திக்கில் வளைந்து கொடுக்கும் நீண்டு வளர்ந்த மரங்கள்;

வானமழுததால் வடிந்து வார்த்த வெள்ளியாய் விரைந்தோடுகிற ஆற்று நீரில் விழுந்து, துள்ளும் மீனாகத் தெறித்து விழுகிற மழைத் துளிகள்;

பாறையாய் இறுகிய நிலத்தை ஆழத்தோண்டுகையில் எதிர்ப்படுகிற செம் மஞ்சளாய் வண்ணம் கொட்டிய அந்திவானம்.

பார்வை படுகிற இடமெல்லாம் மனித சாதியில் கரம் பட்டதால் இயற்கை அழகு புதியதோர் பொலிவு பெற்றுப் பொங்கி வழிகிற காட்சி காலையும் மாலையும் வெய்யிலிலும் மழையிலும் நிமிடத்துக்கொன்றாய் நிறம் மாறி எழில் காட்டும் இயற்கையின் வனப்பு!

மலைநாட்டுத் தேயிலைத் தோட்டமொன்றில் கணக்கப் பிள்ளையாகத் தொழில் பார்க்கிற என் மைத்துனனின் பங்களா ஒரு குன்றின் உச்சியில் அமைந்திருக்கின்றது, அழகின் பார்வைத் தளமாய். அங்கிருந்து பார்த்தால் எதிரே சற்றுத் தூரத்தில் கண்டிபெரஹராவில் அணி வகுக்கிற யானைக் கூட்டங்களாய் இருமருங்கும் தொடருகின்ற மலைகளுக்கு நடுவே உயர்ந்து நிற்கிற சிவனொளிபாத மலையின் அழகு தெரியும்.

சென்ற வருடத்தில் அதி காலையில் ஒருநாள் இப்படித் தான், வீட்டுக்கு வெளியே நின்று மேகந்தவழ்கின்ற சிவ னொளிபாத மலையின் அழகில் மனம் பறி கொடுத்து நின்றேன். ஊடுருவும் கதிரொளி பணிப் படலத்தின் உருவழித் திருக்க, சவாக்கார நுரையில் வடிந்த இரத்தச் சொட்டாய் வானத்தில் வர்ணம் இழைந்து கிடக்கிறது. மலைச்சரிவில் மதர்த்து வளர்ந்த மட்டக் கொழுந்தின் இளம் மஞ்சள் தளிரில் உறங்குகிற பணித் திவலைகள் கதிரொளி பட்ட கண்ணாடியாக எதிர் நிழலாடுகின்றன. பார்வையை வலப் பக்கம் திருப்பியபோது வெகு அருகில், பத்தடிக்கும் குறைந்த தூரத்தில், பார்வையை நிலத்தில், பதித்து ஒருத்தி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். கொழுந்து கொய்யச் சென்று கொண்டிருக்கும் பெண்களில் ஒருத்தி! தலையை மறைத்து, முழங்கால் வரை இறுக்கிப் போர்த்திய கம்பளியால் குளிரின் தாக்குதலைக் குறைத்து தேயிலைச் செடிகளின் பக்க வாதுகளிலிருந்து உடையையும் உடலையும் காக்க இடையைச் சுற்றிப் படங்கை இழுத்துக் கட்டியிருந்தாள் வெகு நேர்த்தி யாக. முதுகில் தொங்கிய கூடை அவள் குனிந்து நடப்பதால் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வோரடிக்கும் முதுகின் இடமும் வலமும் தொட்டில் தூளியாய் ஆடி அசைந்தது. தலையில் மாட்டி இருந்த கூடை கயிற்றின் அழுத்தச் சுமை தெரியாதிருக்க, மார்பை மறைத்தாற் போல் முன்புறம் மடக்கி தோள் பட்டைக்கு மேலாகக் கழுத்தின் இடைவெளியில் விட்டு இரண்டு கைகளாலும் கயிற்றைத் தூக்கி விட்டுக்கொண்டே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தவள் பார்வையை நிமிர்த்திய போது, என் ஊடுருவுகிற பார்வை தன்மீது படிந்திருப்பதைக் கவனித்து மருட்சியால், ஒன்றோடொன்று கால்கள் பின்ன விட்டு நிலத்தில் சாய்ந்தாள். ஒருக்கணித்து விழுந்த கூடையின் மேல் முதுகைப்படுத்தி, விலகிக் கிடந்த படங்குக்கும் சேலைக்குமுடாக முழங்கால் பாகம் வெளிபட்டுக் கொண்டிருக்க, வலக்கையை நிலத்திலூன்றி அவள் விழுந்து கிடப்பது ஒயிலாக உட்கார்ந்திருப்பதாகவே தோன்றியது. உழைக்கும் ஆண் பிள்ளைக்குப் போல அவளது முழங்காலின்

பின்புறம் தசை திரண்டு மலைகளின் நாளாந்தம் ஏறி இறங்கு கிற அவளின் வாழ்க்கைச் சிரமத்தைக் காட்டி நின்றது.

“சே... உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லை... விழுந்து கிடக்கிற பெண்பிள்ளையைத் தூக்கிவிட்டு உதவி செய்கிற நினைப்பு கொஞ்சமும் இல்லாமல், வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது ஆண் பிள்ளைக்கு அழகாகவா இருக்கிறது...”

வார்த்தைகளைக் கொட்டிய வேகத்திலேயே எழுந்து கையில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த மண்ணைத் தட்டி விட்டுக் கொண்டு என்னைப் பார்த்தாள்.

கொட்டி விட்ட வார்த்தைகள் போலவே அவளது குத்தி நிற்கும் பார்வையும் நிர்மலமாய், கட்டில்லாத அவள் உள்ளத்தைக் காட்டுவதாயிருந்தது. அறிமுகமில்லாத ஆடவ னொருவனிடம் அத்தனை அருகில் நின்று அதுவும் அப்படிக்கதைப்பதற்கு அவளது உள்ளம் எவ்வளவு பரிசுத்தமானதா யிருக்க வேண்டும்? மானிட சாதியின் பார்வை ஒடுக்கத்தை வெளிப்படுத்த அழுத்தமாகவே பதில் சொன்னேன்.

“ஆமா, நீ என்ன சின்னப் பொண்ணா? நானுன்னைத் தொட்டுத் தூக்கி விட...” “ஐய... பிள்ளை குட்டி பெத் தெடுத்த கிழவியாட்டமா இந்த மலைக்கொழுந்தி உங்க கண்ணுக்குப் படுறன்” என்று கேட்டு ருங்கும்ச் சிவப்பாய் நிறமேறிய கன்னத்தில் குமிழ் விழச் சிரித்தவாறே, பின்னால் திரும்பி அருகில் மற்றப் பெண்கள் யாரும் வராததை அறிந்து அமைதியடைந்தவளாய் “நான் வர்றேங்கய்யா... நேரமா கிறது. இங்க உள்ள பொம்பளைங்க பார்வை பொல்லா தது...” என்று எச்சரித்தவளாய் நாலைந்து அடிகள் தள்ளிச் சென்று நிரையில் நின்று கொழுந்து பறிக்க ஆரம்பித்தாள்.

நான் கேளாமலேயே தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்ட அந்தப் பெண்ணின் சாதுர்யமான பேச்சை மனதிற் குள்ளாகவே பாராட்டி, கட்டை விரல் நுனியையும் சுட்டு விரல் நுனியையுமிணைத்து நீண்டு மெலிந்த விரல்களை

இலாவகமாக உட்புறமாக வளைத்து தளிரைப் பற்றி ஒடித்து உள்ளங்கை இரண்டினும் நிறைந்த கொழுந்தை ஒரு கூடையில் போடுகிற அழகையே, மெய்மறந்து வெகுநேரம் ரசித்து நின்றேன்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை பதினொரு மணியாக்கிவிட்ட வேளை ஓய்வு நாளென்ற சாக்கில் என் மைத்துனர் கடைத் தெருவுக்குப் போய்விட்டார். வெப்பம் தாள முடியாததாகி விட்டுக் குள் அடங்கி இருக்க விடாது செய்கிறது. நடுப்பகலின் கடும் வெய்யிலிலும் தண்மை மாறாது, குன்றின் அடிவாரத்தில் ஒடி வருகிற ஆற்றில் குளித்துவரப் புறப்படுகிறேன். அக்கா தடுக்கிறாள். “அங்கெல்லாம் லயத்துக் காட்டுச் சனங்கள் வருவார்கள். நீ வீட்டிலேயே பைப் தண்ணீரில் குளி” என்று.

காட்டிலூற்றெடுக்கும் “மஸ்கெலியூயா”வின் சீதளிப்பை நினைவுபடுத்தி அவளைச் சமாதானம் செய்து விட்டு ஆற்றுக்குச் செல்கிறேன்.

அக்கா சொன்னாற்போல அப்படி யாரும் வரக் காணோம்... ஆனால், வரமாட்டார்கள் என்று உறுதி இல்லை. ஆகவே, போன கையோடு அவசரமவசரமாக நீரில் குதிக்கிறேன்.

குளித்துவிட்டுக் கரைக்கு வந்ததும் ஒரு கணம் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றேன். எதிரே அந்தப் பெண் வந்து கொண்டிருந்தாள்; இரண்டு பெண்கள் சுற்றிவர செடிகளுக்கு நடுவே மலராய்.

வந்த மூவரும் ஒரே வயதினர்தாம். “ஏண்டி வள்ளி இந்தக் காலத்து ஐயாமாருக்கு நீச்சலடிக்கக் கூடத் தெரியுமா?”

மலைக்கொழுந்திதான் பேசுகிறாள். அவளது பார்வை என்னை நோக்கியிருந்தது.

“ஐய வெட்கமாக இல்ல.... ஆண்பிள்ளை குளிக்கிற இடத்தில் வந்து நின்று அப்படிக்கண்களை விரித்து வைத்துக் கொண்டிருக்க” என்று கேட்க எண்ணுவதை நெஞ்சுக்குள்ளாகவே மூடி மறைத்துக் கொள்கிறேன், அவளருகே நின்ற மற்றப் பெண்களை நினைத்து.

“நல்லாப் பாரடி... மொண்டு ஊற்றிக்கொள்ளக் கொண்டுவந்த வாளியை எங்காவது ஒளித்து வைத்திருப்பாரு...” கூட வந்தவர்களில் ஒருத்தி பேசினாள். கலகல வென்றெழும்பிய அம்முவரின் சிரிப்பும், ஆற்றின் சலசலப்பில் கலந்து மறைகிறது!

நினைவின் நிழலாட்டம் நித்திரையை விரட்டி அடிக்க, எழுந்து சென்று வீசி நிற்கிற மென்காற்று உடல் தழுவிச் செல்ல திறந்த கதவோரத்தில் நின்றேன். கீழே பள்ளத்தில் தொழிலாளர்கள் குடியிருக்கும் லயத்தில் ஒரு வீட்டின் முன்னர் இருளை விரட்டியடிக்க எழுப்பிவிட்ட ஒளி உமிழ்ந்து கிடக்கிறது. வெட்டிய மரத்தில் எஞ்சிநிற்கும் அடித்தறியாய்த் தெரிகிற மனித உருவங்களின் நடமாட்டம்.

நாதஸ்வர இசையும், தப்படிக்கும் ஒலியும் எழுப்பி விடுகிற ஓசைமயம் சடங்கோ திருமணமோ இரண்டிலொன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை என்னாலுக்கிக் முடிகிறது.

மங்கள நாளின் பொங்கிய நினைப்பால் பூரிக்கும் பெண் ஒருத்தியினுள்ளத்தை, இருளும் தொலைவும் ஏற்படுத்தும் தடை கடந்து காண முடிகிறது. அந்தரத்தே வெகு தொலைவில், வீட்டுக்கு முன்னால் வைத்த விளக்கு, வீசும் காற்றில் சுழன்று எரிவதுபோல் கண்ணாமூஞ்சி காட்டுகிற நட்சத் திரக் குவியல்... நினைவுகளுமப்படித்தான் கண்ணாமூஞ்சி காட்டுகின்றனவா?

இரவின் நெடுநேரக் கண்விழிப்பில் அசதி மேலிட்டு, காலந்தாழ்த்தி எழுந்திருந்தேன், விடிந்து வெகு நேரமாகி விட்டிருந்தது. மைத்துனர் வேலைக்குச் சென்றுவிட்டார்.

அக்கா சமையலறையில் வேலையாயிருந்தாள். அவசரமவசரமாக முகம் கழுவி காலைப் போசனத்தை முடித்துக் கொண்டேன். அக்கா பின்புறம் தோட்டத்துக்குள் ஏதோ வேலையாகச் சென்றாள். கையில் “நித்திய அழகு” எனும் நூலை எடுத்துக் கொண்டு போய் நாற்காலியில் அமர்ந்தேன்.

“அம்மா!... அம்மா!...” முன்புற வாசல் பக்கமிருந்து அழைக்கும் குரல்கேட்டு “யாரது” என்று பார்க்க எழுந்து சென்றதும் அப்படியே திகைத்து நின்றேன். என் கண்கள் மலர்ந்தன. “ஓ நீயா!” என்று என் வியப்பை வெளிப்படுத்தினேன் எதிரே நின்று கொண்டிருந்த மலைக்கொழுந்தியிடம்.

அவள் கைப்பிடித்தவன், அவளருகே நின்று கொண்டிருந்தான் சிரித்த முகத்தோடு. நேற்றைய இரவில் நினைவைத்தட்டி விட்ட நிகழ்ச்சியில் மலர்ந்தது இவர்களின் வாழ்க்கைதானோ! மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குப் போவதற்கு முன்னால் என் அக்காவிடம் சொல்லிக் கொள்வதற்காக வந்திருக்கிறார்கள். சேலையொன்றை அவளுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்து “ஐயா மலைக்குப் போய் விட்டார்” என்று அக்கா சொன்னாள்.

“ஏங்கம்மா, இந்த ஐயாவுக்கு என்னங்கம்மா” என்று என்னைக் காட்டிக் கேட்டாள் மலைக்கொழுந்தி.

குறும்புக்காரி! உள்ளத்தாய்மையைக் காட்டவென்றே உருவெடுப்பனவோ அவளின் ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும் விடைபெறக் கரம் கூப்பிய அவளை “நல்லபடியா வாழு” என்று அக்கா வாழ்த்தினாள். “அழகாய் வாழு” என்று என் மனம் கூறிற்று. கொண்டவனை முன்விட்டு ஓரடி பின்னால் அவனைத் தொடர்ந்து நடக்கிறாள்; வாழ்க்கை முழுவதும் கணவன் வழியில் நடக்கத் தயாராகிவிட்ட அவ் வனிதை.

ஒருத்தனின் உறங்குகிற நினைவுகளை உசுப்பிவிட்டு அவன் காணும் கனவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள அழகின் பூரணத்துவத்தை நாடிச் செல்கின்ற அவளின் பெயரை என் வாய் மீண்டுமொருதரம் உச்சரிக்கிறது. “மலைக் கொழுந்தி!”

(1966)

கண்ணீரில் கரைந்த இரவு

ஊர் சொல்லுகிறது; உலகம் சொல்லுகிறது; என்னை நடத்தை கெட்டவள் என்று. அந்த ஒரு சொல்லைக்கேட்கும் போது உண்டாகிற அருவருப்பும், நினைக்கும்போது எழுகிற அசிங்கமும் உருவும் நிழலுமாக ஒருங்கிணைவதால் எழுகிற வெறுப்பும் என்னை ஏளனத்தோடும் எரிச்சலோடும் பார்க்க வைக்கிறது அவர்களை.

அந்த ஒரு சொல்லின் முழு அர்த்தத்தையும் மனதில் வாங்கி அந்தச் சொல்லால் குறிக்கப்படுகிற பெண்ணையும் அந்தப் பெண்ணின் பலவீனத்தையும் பயன்படுத்தி கொண்ட ஓர் ஆடவனை அல்லது அவளது பலத்துக்காட்பட்டுவிட்ட ஓர் ஆடவனை உடன் சேர்த்து நினைத்துப், பார்க்க முடியாததால் வெறுப்பை மாத்திரமே வெளிப்படுத்த முடிகிற அவர்களைப் பற்றி நான் கவலை கொள்ளப் போவதில்லை. ஆனால், அதே உணர்ச்சிகளோடு என் கணவரே என்னைப் பார்க்கும்போது...

யாரையும் எளிதில் மயக்கிவிட முடியாதானாலும், பிறரின் கவனத்தைக் கவர்ந்துஇழுக்கக்கூடியது என்னுடைய அழகு.

கண்ணாமூச்சி விளையாடிய காலத்திலும் தோட்டப் பாடசாலையிலே ஐந்தாம் வகுப்புவரை படிக்கும்போதும் பின் கொழுந்து கிள்ள ஆரம்பித்த காலத்திலும் என்னைச் சுற்றித் திரிந்த ஆண் பிள்ளைகளை எளிதில்மறந்துவிடுவதற்கில்லை.

அப்போதெல்லாம் எப்படி நெருப்பாக இருந்து அவர்கள் என்னை நெருங்கவிடாது செய்திருக்கிறேன் என்பதை நினைக்கும்போது என்மீது எனக்கே பெருமையாக இருக்கிறது.

கல்யாணமாகிக் குடும்ப வாழ்க்கை தொடங்கி ஆறு ஆண்டுகள் நினைக்கவே முடியாத வேகத்தில் ஓடி மறைந்து விட்டன.

நினைவில் பதித்து மீட்டு மகிழ்வதற்குகந்த எத்தனிதமான நிகழ்ச்சிகளும் எங்கள் வாழ்க்கையில் இடம்பெற்றவில்லை. என்றாலும், திரும்ப நினைவில் எழும்போது உணர்ச்சிப் புயலை எழுப்பி என்னை அழவைத்த இரவுகளும் அமைதியை இழக்க வைத்த நாட்களும் சில இருக்கத்தான் செய்தன. ஒருநாள் நடந்துவிட்ட நிகழ்ச்சிதானென்றாலும், அந்த ஒரு நாளை நிகழ்ச்சியின் நினைவுகள் திரும்பத்திரும்ப உயிர்பெற்று நாளாக ஆக முன்னிலும் வலுவோடு என்னை வாட்டி வதைத்தன.

மணமான பெண்கள் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையிலும் இதுபோன்ற அபாக்கியமான இரவுகளும் நாட்களும் இல்லாமலிருக்காது. என்னைப்போல வெளியில் சொல்லிக் கொள்ளத் தைரியமில்லாததால் அழுது கழித்த இரவுகளும், நாட்களும் அவர்கள் வாழ்க்கையில் இல்லை என்றாகி விடுமா?

“இத்தனை லட்சணமா ஒண்ணு எனக்கு வந்து பொறக்கலேண்ணுதான் குறைச்சலாயிருந்தது” என்று என் தாயே எத்தனை தரம் முணுமுணுத்திருக்கிறாள். என்னைப் பெண் கேட்க யாரும் வராத காலத்தில் பதினெட்டு வயது வரை யாரும் பெண் கேட்க வராத என்னைப் போன்ற கண்ணுக்கு லட்சணமான பெண் ஒருத்தி இருந்துவிட்டால் போதும். தங்கள் பலவீனத்தை மறைத்துக் கொள்ள முடியாத ஆண்கள் பரிதாபத்திற்குரிய ஜீவன்கள் என்று தங்களுக்குள்ளாகவே அவனைப் பற்றி ஒரு நினைப்பை

எழுப்பிக் கொண்டு தங்கள் புரிதாப நிலையை வெளிக்காட்டிக் கொள்கிறார்கள். கையோடு அவளைப் பற்றி இல்லாததையும் பொல்லாததையும் வெளியில் பரவவிடாது தங்கள் பலவீனத்தை மறைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

கைநீட்டி அடித்தார்; முகத்தில் காறி உமிழ்ந்தார். அத்தனை காலமும் என்னை அதட்டிக்கூட கூப்பிடாத என்னுடைய புருஷன் அன்று அப்படி நடந்துகொள்ள அப்படி என்னதான் நடந்துவிட்டது?

கொஞ்ச நாட்களாக கொழுந்து ராத்தல் எனக்கு கூடுதலாக இருந்ததுவும், இரண்டு மாதங்களாக எனக்கு சம்பளம் சற்றுக்கூட இருந்ததுவும் இதைக் குறித்து இட்டுக்கட்டிய கதைகளும் அவருக்குத்தெரியவந்திருந்தன, அவ்வளவுதான்.

கொழுந்து குறைவாக பறிக்கிறேன் என்று கோபித்துக் கொண்டிருந்தால் அதில் நியாயமிருந்திருக்கும்; சம்பளம் குறைவாக இருக்கிறதென்று ஆத்திரப்பட்டிருந்தால் அதில் அர்த்தமிருந்திருக்கும்.

ஆனால், திறமையினாலென்று நினைத்து நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தவையையே சிறுமையினாலென்று எண்ணி அவர் ஆத்திரப்படுகிறார்.

எங்கள் சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை அமைப்பில் இப்படி ஒன்றோடொன்று சிறுமையையும், பெருமையையும் பின்னிப் பிணைத்து எந்த ஒன்றுக்கும் தீர்வுகாண முனையும்போது தனி மனித உணர்ச்சியை மதிக்காமலே முடிவு செய்வது ஒன்றும் புதிதல்ல.

முப்பது வருட காலமாக இந்த வாழ்க்கை முறையிலேயே ஊறிப்போன என் கணவர் அன்று அப்படி நடந்து கொண்டது தவிர்க்க முடியாததுதான். ஆனால், அப்படி நடக்கும் என்பதை எதிர்பார்த்து முன்கூட்டியே விழிப்பாயிருந்திருக்க வேண்டியவள் நான்தான். பார்க்கப்போனால், அப்படி ஒரேயடியாகப் பழியை நானே ஏற்றுக்கொள்ளத் தேவை இல்லை.

திருமணமாகி அவரோடு குடித்தனம் தொடங்க வந்த ஆரம்பத்திலேயே கொழுந்து கணக்கப்பிள்ளையைப் பற்றி சாடைமாதையாகக் கேள்விப்பட்டேன். என்றாலும் சமுதாயத்தில் இல்லாத ஒன்றாக எண்ணி அதை நான் பெரிது படுத்திக் கொள்ளவில்லை.

மனிதனுடைய பலவீனங்கள் சில சமயங்களில் மிக வலிவோடு தலைவிரித்தாடுகின்றன. வாய்ப்பும் சூழ்நிலையும், வகையாயிருந்துவிட்டால் மனிதன் அதற்குட்பட்டு விடுகிறான். மனித சமுதாயத்தில் புரையோடிப்போயிருக்கிற விபரீதங்களுக்கெல்லாம் காரணமிதுதான்.

மலைநாட்டுச் சமுதாயத்திலும் அதிகாரத்தையேற்றி ரூப்பதால் வெறித்தாண்டவம் போட நினைப்பவர்களுக்கு சூழ்நிலை வகையாயமைந்து விடுகிறது.

நினைத்தாலும் மாற்ற முடியாத விதத்தில், மாற்ற முனைந்தால் நீண்ட எதிர்ப்பையும் நெடிய பகையையும் சமாளித்தாக வேண்டிய வகையில் வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொண்ட சமுதாயத்தில், மானத்தையும் கற்பையும் காத்துக் கொள்வதற்கென்று போராடியாக வேண்டுமென்ற நினைப்பே எழாதவாறு வாழ்க்கைப் போராட்டம் அவர்களை ஊமையாக்கி விட்டது.

இளம் பருவத்து சிறுபிள்ளைத்தனமான கேளிக்கைகளில் சிரிக்கவும் பழகவும் தெரிந்துவிட்ட பெண்ணொருத்தி, ஒருத்தனுக்கென்று தன்னை உரித்தாக்கிக் கொண்ட பிறகு உள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்தக் கொள்ளவும், உரியவனைப் பற்றிய நினைப்பின் பலத்திலேயே, ஓடி முடித்த வாழ்க்கை எழுப்பிவிட்ட நினைப்பை அழித்து, ஏற்றுக்கொண்ட வாழ்க்கைக்குத் தன்னை தயார் செய்து கொள்ளவும் முடியாது போனால், முடிந்தும் அவள் முயலாதுபோனால் குத்தலான பேச்சுக்கும், குறும்பு நிறைந்த பார்வைக்கும் ஆளாகித் தீர வேண்டியவளாகிறாள். தன் கரம் பிடித்தவனையும் அதன் விளைவில் பங்கேற்க வைத்து விடுகிறாள். தாங்கள் இருவரு

மாகத் தொடங்கி வைத்த குடும்ப வாழ்க்கையின் அமைதியைக் குலைத்து விடுகிறாள்.

ஆனால், நான் எத்தனை பவுத்திரமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறேன். எவ்வளவு நிதானமாக காரியமாற்றி எங்கள் வாழ்க்கையில் அப்படி ஒரு சூழ்நிலை வந்துவிடாதிருக்கச் செய்திருக்கிறேன்.

ஆறு வருடங்கள், அவர் குணத்துக்கேற்ப நடந்து, அவர் கண் சிவக்காதவாறு நடந்து வந்திருக்கிறேன் அவர் பங்குக்கும் என்னைக் கண்கலங்க விட வில்லைத்தான்.

அண்டை அயலாரோடு பழகும்போது அடுத்தவர்களோடு பேசும்போது இயல்பான முரட்டுச் சுபாவத்தால் எப்படியெல்லாமோ நடந்து கொள்ளும் அவர் வீட்டுக்கு வந்தால் கொஞ்சம் குழந்தையாகவும், கொஞ்சம் பிள்ளையாகவும் மாறிவிடுவார்... அவர் மாறிவிடுவதை விரும்பி வரவேற்று, உண்மை தெரிய வந்தால் எப்படி மாறிவிடுவாரோ என்று பயந்து எத்தனையோவற்றை அவரிடமிருந்து மறைத்து, அப்படி மறைக்க நேர்ந்தமைக்காகப் பல இரவுகளைத் தனித்து அழுது கழித்திருக்கிறேன்.

உழைப்பின் அலுப்பில் அவர் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில் எங்கே கேட்டுவிடப் போகிறதோ என்று பயந்து இருதயத்துக்குள்ளாகவே நான் அழுதுகொண்டிருந்திருக்கிறேன். துடைக்க முனைந்தால் எழும் அசைவில் எங்கே கண்விழித்து விடுவாரோ என்று பயந்து கண்ணில் வழியும் நீருடனேயே நான் கண்ணயர்ந்திருக்கிறேன்.

அங்கு வந்த ஆறேழு மாதங்கள் கழித்த ஒருநாளில் தராசு நாற்பது றாத்தலைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும்போதே தட்டுக்கூடையை கையால் ஒரு தட்டுதட்டி அறுபது றாத்தல் என்று கூறி ஆச்சரியத்தோடு நிமிர்ந்த என்னை ஆசையோடு பார்த்ததையும், அடுத்த சில நாட்கள் புதிதாக வந்த அந்த கணக்கப்பிள்ளை என்னைத் தனித்துச் சந்திக்க முயற்சித்த போது அவரைத் தடுத்து நிறுத்தும் வகையில் முகத்தில்

உமிழ்ந்தாற்போல வார்த்தைகளை விட்டெறிந்ததையும் நானவரிடம் கூறியதேயில்லை.

அரும்பி வருகிற எண்ணங்களை அவ்வப்போதே செயல் படுத்தி பார்க்கத் துடிக்கிற பருவத்தில் நடந்து விடுபவை களைப் பழக்கமாக ஏற்படுத்திக்கொள்வதிலும் படிப்பிணையாக ஏற்றுக் கொள்வதிலும்தான் வாழ்க்கை திசை திருப்புகிறதா?

விபரம் தெரியாத விளையாட்டுப் பருவத்தில் நடந்த முறையிலேயே, விளைவை எதிர்பார்க்கத் தெரிந்து, விவாகம் முடிந்த பின்னரும் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்றெதிர் பார்க்கிற அறியாமையின்பாற்பட்ட அவரது செய்கையை எப்படி என் கணவரிடம் சொல்வது எந்த விதத்தில் நியாய மானது?

பிறத்தியாரென்றால் நம்மிடையே இல்லாத ஒன்றா என்று கேட்டுச் சமாதானம் செய்து கொள்ளும் மனம், அப்படிச் சமாதானம் செய்தே சமுதாயத்தை நாறவைப் பதற்கு இடமளித்த மனம், தன்னுடையதென்றாகிவிட்ட போது, அதெப்படி நியாயமாகும் என்று கிளர்ந்தெழுகிற ஆவேசத்தோடு தான் உடந்தையாயிருந்ததால் சமுதாயத்தி லூறிப்போன பழக்கத்தின் சிறுமையையே அருமையோடு நோக்கிறது.

சிறு பிராயத்தில் நடந்து போனதை மனதில் வைத்துக் கொண்டோ, மனைவி இறந்து போன நேரத்தில் ஆதரவோடு நெடுநேரம் துயர் விசாரித்ததை நினைவில் வைத்துக் கொண்டோ, இந்த இரண்டினாலுமோ மனசில் நிறைந்து வரும் ஆசைகளுக்கும், ஏக்கங்களுக்கும் உருவம் கொடுத்து அதனை என்னுருவத்தோடு ஒட்டி வைக்க அவர் முனைந்த போது,

“நீங்க செய்வது உங்களுக்கே நல்லா இருக்கிதுங்களா ஐயா, தோட்டம் முழுக்க உங்களைப் பற்றி மோசமான கதைகள் அடிபடுது, உங்க சம்சாரம் இருந்தபோதே

அப்படின்னா, இனி கேட்கவா யோசிச்ச நிதானமாக நடக்க வேணாமா?" என்று நான் கேட்டேன்.

அடர்ந்து வருகிற கருமை, இருவரும் தனித்து நிற்கிற சூழ்நிலை, பாதுகாப்பான அவர் பங்களா, அவருக்குப் போதையூட்டியிருக்க வேண்டும். அந்த போதையிலும் அவர் நிதானம் தவறவில்லை. விருப்பத்தை வெளியிட்டார், சம்மதத்தை எதிர் பார்த்து.

“ரஞ்சிதம் உனக்கு முடியாதுன்னா வேண்டாம். நான் உன்னைக் கஷ்டப்படுத்தல” அவர் சொற்களை வெளியில் விட்டும் விடாமலும் கேட்டார். சிறு பிள்ளைகள் தயக்கத்தில் வார்த்தைகளை மென்று விழுங்குவதைப் போல.

பெண்ணொருத்தி இருளில் தனித்து ஓராடவனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவளது சம்மதத்தை எதிர் பார்த்து அவன் காத்திருப்பது அந்தப் பெண்ணின் வியாபித்துப்போன பலவீனத்தைப் புரிந்து கொண்டதாலா?

நான் எவ்வளவு அற்பமானவன்? நானங்கு வந்த ஐந்தரை ஆண்டுகளுக்கு மேலாக என்னிடம் நின்று பேசவும் முனையாத கணக்கப் பிள்ளையையும், அவரிடத்துக்கு வந்த ஆறுமாதங்களுக்குள்ளாகவே மனைவியை பறிகொடுத்து விட்டு மாற்றாள் மனைவி, அதுவும் தனக்குக் கீழ்வேலை செய்கிற தொழிலாளி ஒருத்தனின் மனைவி என்று தெரிந்தும் முன்னைய அறிமுகத்தால் முகிழ்த்து வருகிற ஆசையை வளர்த்து வருகிற இந்தப் புது கணக்கப்பிள்ளையும் நினைத்துப் பார்த்து என் நிலைக்கு நானே இரக்கப்படுகிறேன்.

இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இப்படியான நிலைமையை வளர்த்து வருவது? பலவீனமே பலமான ஒர் எதிர் விளைவை ஏற்படுத்தியிருக்கிறதென்பதை நான் வெளிப்படுத்த வேண்டாமா?

அவர் பேசத் தொடங்குகிறார். அபயமளித்த நிகழ்ச்சியைத் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு, நெடுநாளைய நிகழ்ச்சியையும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டு போராடும்.

“ரஞ்சிதம் நீ உன் அம்மாவோடு இருந்த காலத்தில் அந்த தோட்டத்தில் நான் வேலை பழகும்போது நடந்ததை மறந்திடலியே” அவர் கேட்டே விட்டார்.

அள்ளித் தெளித்த அனல் பட்டாற்போல என் உணர்ச்சிகள் சிலும்பி விழிக்கின்றன. ஒருமுறை நான் வாழ்க்கையில் தவறு செய்திருக்கிறேன் அவருடைய போதையில், இளம் பருவத்து ஆசைக் கனவுகளை நிறைவேற்றி பார்க்கிற சிறு பிள்ளைத்தனமான ஆசைக்கு இரையாகிவிட்டேன். அவரிடம் இல்லாவிட்டாலும் யாரோ ஒருவரிடம் அந்த ஆசையை நான் பூர்த்தியாக்கி கொண்டுதான் இருந்திருப்பேன்.

அந்த ஒருவர் அவராக இருந்து, அவரும் தோட்டத்தில் உத்தியோகம் பார்ப்பவராய் இருந்து, அதனால் அடங்கி விட்ட அந்த ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக நான் எத்தனை நாள் அழுது புலம்பியிருக்கிறேன்; அந்த ஒரு நிகழ்ச்சியே என்னில் எப்படி ஒரு புது வைராக்கியத்தைப் பிறகு தோற்றுவித்திருக்கிறது. ஆனால் அவரோ;

படிப்பிணையாக நான் ஏற்றுக் கொண்டதையே பழக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டு தடுமாறுகிறாரா?

“ஐயா, புருஷனுக்குத் துரோகம் செய்யிறவளில்லை நான். நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” நான் அமைதியாக ஆனால் வெகு உறுதியாகப் பேசுகிறேன்.

என்னிடமிருந்து இப்படி ஒரு பதிலை, அதுவும் அவர் செய்ய நினைக்கிற பாவச் செயலைக் குத்திக் காட்டுகிற ஒன்றை எதிர்பார்க்காத அவர் ஒரு கணம் வெலவெலத்துப் போனார். சில நிமிட மௌனத்தின் பின் அவரே பேசுகிறார்.

“இந்த நேரத்தில் நீ இங்கிருந்து போவதை யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள், எப்படிச் சொல்வார்கள் தெரியுந்தானே ரஞ்சிதம்” அவர் சொன்னார்.

அவர் சொன்னது நடந்தது. தங்களோடு ஒட்டிவிட்டாள் என்று நினைத்துக் கொண்ட சிலர் என்னோடு நெருங்கிப் பழக ஆரம்பித்தனர். நானிறங்கிவிட்டதாக நினைத்துக் கொண்ட அந்த பெண்கள் தங்களிறக்கத்தை நியாயமாக்கிக் கொண்டு பேசவும் செய்தனர். அவர்கள் முகத்திலடித்தாற் போல நான் பேசினேன்.

“பொண்ணுன்னா அதற்கேற்ற நடத்தையிருக்கணும், புருஷனுக்குத் துரோகம் செய்யாத மனசிருக்கணும். நீங்களும் இருக்கிறீங்களே, தானும் கெட்டு, தன்னோடு இருக்கிறவங்களையும் கெடுக்க,”

“பெரிய யோக்கியக்காரி பேசறா கேளுங்கடி” எதிர் பார்த்து வந்து ஏமாந்த எரிச்சலில் சீறினார்.

படமெடுத்த பாம்பின் சீறல் வெறுமனே அடங்கிவிடக் கூடியதா? சினம் தணிவதற்கு அதற்கு கொத்தித் தீர வேண்டும். மனிதர், மரம், மண் என்று ஒன்று இல்லாமலா போய்விடும்:

“ரஞ்சிதம் நீ என்ன பொம்பளதானா?” எந்தக் கேள்வியை மற்ற பெண்களைப் பார்த்து நான் கேட்டேனா-அதே கேள்வியை அதே அர்த்தத்தில் அவர் என்னிடம் கேட்கிறார்.

ஆறு வருடங்களாக அப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி எங்கள் வாழ்க்கையிலிடம் பெறவில்லை எனவே அதை எப்படிச் சமாளிப்பதென்றறியாது விழித்தேன்! அவர் மட்டுமென்ன? அடுப்படியில கட்டுக்கட்டாக பீடியை ஊதி தள்ளிக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தார்.

கதவருகில் லாம்பு வெளிச்சம் பட்டுவிடாத இருளில் அழுது கொண்டிருக்கிறேன் நான். எத்தனை நேரம்

இப்படியே இருப்பது? இரவு முழுவதையும் இப்படியே கழித்து விட முடியுமா?

தனிமையில் பல இரவுகளை நான் அழுது கழித்திருக்கிறேன் அப்படி கழித்த இரவுகளில் மனப் பாரம் தணிந்திருப்பதாக நான் கூறமாட்டேன். நடந்துபோன செயலைக் குறித்து ஒருத்தருடைய பிரலாபம் என்பதால் அது இயல்பானதாயிருக்கலாம்.

ஆனால், இரவின் நிசப்தத்தில் இரண்டு உள்ளங்கள் அமைதியிழந்து தவித்தும் மனச்சுமை இறங்கவில்லையென்றால் பின் அந்த இரவின் அமைதி குலைவிற்கு என்ன அர்த்தமிருக்க முடியும்?

ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி என்னை உந்தித் தள்ள விரைந்து சென்று கோப்பையை எடுத்துச் சோற்றைப் போட்டு அவரிடம் நீட்டுகிறேன். ஆனால் வாய்திறந்து எதுவும் பேசவில்லை, பேசத் தோன்றவில்லை. அவரும் வாயைத் திறக்கவில்லை. சாப்பிட்டு முடித்த கையோடு பாயை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டு என்னையே வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பாத்திரங்களை கழுவி வைத்துவிட்டு என்ன செய்வதென அறியாது விழிக்கத் தொடங்குகிறேன். தூரத்தே தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் காவற்காரன் பன்னிரண்டு முறை மணியை அடித்து வைக்கிறான்.

“என்ன இன்னும் எத்தனை நேரம் அப்படியே நிற்கப் போற, வந்துபடு. மணி பன்னிரண்டாச்சு தெரியல” அவர் அழைப்பில் இழைந்தோடுவது ஆத்திரமா? ஆதங்கமா? என்னால் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

லாம்பு வெளிச்சத்தைக் குறைத்து வைத்துவிட்டு நானும் பாயில் சாய்கிறேன். ஒட்டிக்கொண்டு படுத்திருக்கும் அந்த நேரத்திலும் எங்கே உள்ளமும் உறவும் எட்டாததாகிவிடுமோ என்ற அச்சம் இருவரையுமே ஆட்டி வைக்கிறது.

“இத்தனை நாளும் இல்லாம இன்னைக்கு மட்டும் ஏன் நீங்க இப்படி நடந்துகிட்டிங்க.” நானே ஆரம்பிக்கிறேன்.

“நானும் அதையேதான் உன்னிடம் கேட்கிறேன் ரஞ்சிதம்” அவர் பதிலுக்கு கேட்கிறார்.

“நீங்க என்மேல சந்தேகப்படுறீங்களா...” நான் தயங்குகிறேன்.

“சேச்சே... ஆனா, ஊரும் உலகமும் அப்படி ஒரு சந்தேகத்தை என் மனசில் வளர்க்க ஏன் நீ இடம் கொடுக்கிற” சிறு குழந்தையைப்போல கேட்கிறார்.

எத்தனை நியாயமான கேள்வி? தன்னுடையவள் என்றாகிவிட்ட ஒருத்தியிடமிருந்து அவளது கணவனுக்கு வேறென்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது?

எத்தனை நாள் தனித்து அமைதியிழந்து நான் தவித்திருக்கிறேன் என்று எனக்கே தெரியாது

ஆனால் அத்தனை நாளும் காணாத அமைதியை அந்த ஓரிரளில் கண்டுவிடுமாப் போல அழுகிறேன்,

அத்தனை நாளும் என் மனதிற்குள்ளாகவே மூடி மறைந்து கிடந்த உண்மைகளைத் தெரிந்து கொண்ட அவரும் அழுகிறார். இருவரும் சேர்ந்தே அழுகிறோம். மறந்துவிட நினைக்கிற மறைத்து வைத்த உண்மைகள் மனசில் தயங்கிக்கொண்டு அகலமாட்டேன் என்கிறபோது, மனதுக்கு விருப்பமான ஒருவரிடம் அந்த உண்மைகளை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதில் ஏற்படுகிற அமைதி ஆச்சரியமானது.

இரவின் நிசப்தத்தில் ஏங்கித் தவிக்கிற இரண்டு உள்ளங்கள் இணைந்து அழுவதால் ஏற்படுகிற அமைதிக்கு இணையாக உலகில் வேறென்ன இருக்க முடியும்?

அந்த இரவை அழுதே கழித்தோம். அப்படி ஓர் இரவு எங்கள் வாழ்க்கையில் இனி வரவே வராது. அந்த நினைவில் அந்த இரவு கழிந்தது; அழுதுகொண்டே கழிந்தது.

(1966)

13. சாளரம்

உதட்டைச் சுடுமளவுக்கு ஒட்ட உறிஞ்சிய சுருட்டை விட்டெறிந்து விட்டு எழுந்து நின்றான் வாட்சர் ஜேமி ஸிங்கோ.

நினைவுகளையும் வேண்டும் போது அப்படி விட்டெறிந்துவிட முடியுமானால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்?

இரவு நேரங்களில், 'டியூட்டியி'லிருக்கும் பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்களும், வேண்டாமென்றாலும் விரட்டியடிக்க முடியாத நினைவுகளை போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டு விழித் திருப்பது அவனுக்குப் பழக்கமாகி போய்விட்ட ஒன்று.

ஒரு தலைமுறைக்கும் மேலாக, தோட்டத்து மக்களிடையே வாழ்ந்து அவர்களின் ஏமாளித்தனமானதும், இலட்சியமற்றதுமான பிடிப்பற்ற வாழ்க்கை முறைக்காக இரக்கப்படுவதற்கும் அவன் பழகிப் போனான்.

அவர்களுடையதுதான் எத்தனை அவலமான வாழ்வு? அந்த வாழ்விலும் எத்தனை அர்த்தமற்ற சச்சரவுகள்?

வேலைத்தளத்தில்தான் நியாயமற்ற சச்சரவுகளென்றால் வீடுகளிலும் பண்பாடற்ற சண்டைகள்; காரணமற்ற கூப்பாடுகள்.

இரண்டு மாதங்களுக்கும் மேலாகி விட்டதென்றாலும் இன்றுதான் நடந்ததைப் போல அவனது நினைவை முழுவதாக ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருக்கிறான் வீரமுத்து.

வீரமுத்துவுக்கு வாய் துடுக்கு அதிகம். சரியோ, பிழையோ இரைந்து பேசியே பழக்கம். இயற்கையாகவே முரட்டுச் சுபாவமும், எடுத்தெறிந்து பேசுகிற இயல்பும் கொண்ட வம்சத்தில் பிறந்த ஜேமிஸிங்கோவுக்கே வீரமுத்து வின் போக்கு வெறுப்பைத் தந்ததென்றால், தொழிலாளர்கள் குனிந்து நிமிர்வதிலேயே குற்றம் காணுகிற தோட்ட நிர்வாகத்துக்கு அவனைப் பிடிக்கவா செய்யும்?

தொழிலாளர்களுக்குள்ளாகவே அவனைப் பிடிக்காத வர்கள் இருந்தனர்.

இனி எந்த ஒரு குற்றம் சாட்டப்படுமானாலும் தோட்டத்தை விட்டுப்போக நேரிடும் என்று துரையிடமிருந்த எச்சரிக்கை வந்தபோது, அப்படி வகையாக அவனைப்பற்றி துரையிடம் புகார் செய்தது ஜேமிஸிங்கோதான் என்று யாரோ கூறியதைக்கேட்டு நம்பி 'பூந்தகாரபயலுக், வாழ்வா செய்வாங்க' என்று வசைமாரி பொழிந்துகொண்டு வாசலுக்கே வந்துவிட்டான் வீரமுத்து.

தனது மகள் மரகதத்துக்கு ஜேமிஸிங்கோவிடமிருக்கும் ஆசையைப்பற்றிய செய்தியை வீரமுத்து அறிவான். போதாதற்கு அவனுடைய வேலைக்கே எமனாக வந்தவன் ஜேமிஸிங்கோதான். ஒரு காலத்தில் வீரமுத்து தான் பெக்டறி வாட்சர். இரவு முழுவதும் தொழிற்சாலையில் காவல்காத்து விட்டு, பகற்பொழுதில் அரைநாளாவது மலையில் புல்லு வெட்டுவதற்கு அவனுக்கு வசதியாயிருந்தது. அவன் பெயரில் பத்து ஏக்கர் கொந்தரப்பிருந்தது. கைநிறைய காசு குதித்த நாட்கள் அவை.

இவையெல்லாம் கூட்டு மொத்தமாய் வீரமுத்துவை வெறியாட்டம் போடவைத்தன. ஆனால், ஜேமிஸிங்கோ இதற்கெல்லாம் சளைத்தவனா?

கை கோடரியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, அவனை அங்கேயே வெட்டி வீழ்த்தி விடுகிற கோபத்தோடு வந்த

ஜேமிஸிங்கோவை சமாதானப்படுத்துவதற்குள் போதும் போதுமென்றாகி விட்டது சுற்றி நின்றவர்களுக்கு.

வீரமுத்து வேலை முடித்து வீட்டுக்கு வரும்போது, ஜேமிஸிங்கோ வீட்டிலிருந்து தொழிற்சாலைக்கு வந்துவிடுவான். அப்படி ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டது. இரண்டு பேருக்குமே நல்லதாய் போய்விட்டது. அல்லாவிட்டால், வீரமுத்துவின் மூர்க்கத்தனமான பேச்சுக்கும், ஜேமிஸிங்கோவின் மூரட்டுத்தனமான நடத்தைக்கும் தோட்டத்தில் எப்போதோ ஒரு கொலை விழுந்திருக்கும்.

தான் அப்படி நடந்து கொண்டிருக்க கூடாதென்ற சிந்தனை இந்த இரண்டு மாத காலமாக அவனில் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது.

மரகதம் அது குறித்து அவனிடம் பேசும்போது அழுது தீர்த்துவிட்டான். அசம்பாவிதமாக ஏதும் நடந்து அப்பனை இழக்க நேர்ந்திருந்தால் அவன் கதி என்னாவது? அவளுக்கு வேறு யார் துணையிருக்கிறார்கள்?

ஜேமிஸிங்கோ தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொண்டான் வீரமுத்துவை எதிர்த்து அழித்துவிடுகிற அளவுக்கு ஆத்திரம் தனக்கேற்பட்டது நியாயமானது தானா?

இரவும் பகலுமாக இந்த ஒரு கேள்விக்கான அர்த்த வலுவள்ள பதிலைத்தேடி அலுத்துப்போய் விட்டான். இன்றும் அவனால் எந்தவிதமான முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை.

இன்று மட்டுந்தானா? இரண்டுமாத காலமாக ஒவ்வொரு இரவும் உறங்காத விழிகளும், ஓயாத சிந்தனையுமாக அவன் போராடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

வெளியே நகர்ப்புறத்திலிருந்து வருகிற பாதையின் தலைவாசலில் அமைந்திருப்பதுதான் பசுமலைத் தோட்டம்.

மக்களின் நினைவுகளில் காணக்கிடைக்காத பசுமையும் செழிப்பும், மலைநாட்டில் ஆறுகளாய், அருவிகளாய், பசுந்தளர்களாய் உருவெடுத்திருக்கின்றன.

தங்கள் வாழ்க்கையில் கிட்டாத அழகும் அமைதியும் தாங்கள் வாழுகிற நிலத்தில் உழைக்கிற தளத்தில், உறவாடுகிற ஆற்றோரங்களில் செறிந்துகிடக்கிற உண்மையை உணர்ந்துகொள்ள அந்த மக்களுக்குச் சக்தியில்லை. தங்களுக்கிருக்கும் சக்தியை அந்த மக்கள் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. ஓயாத உழைப்பு, அவர்களின் உணர்வையும், சக்தியையும் உறங்கடித்து விட்டன.

ஆங்காங்கே, தோட்டங்களில் நடக்கிற சில சம்பவங்கள்; துரைமார்களின் அட்டகாசமான நடத்தை, உத்தியோகத்தர்களின் காருண்யமற்ற செயல்கள் தொழிற்சங்கங்களின் அலங்காரமான கோரிக்கைகள் அந்த மக்களை இடையிடையே தட்டிவிடுவதைத் தவிர அதனால் ஏற்படுகிற சிறு சலசலப்பைத் தவிர— அந்த சமூகத்தின் இயக்கத்தைப் பறைசாற்ற வேறெதுவுமே இல்லை!

பசுமலைத் தோட்ட தொழிற்சாலையின் இரவு நேர காவற்காரனாக பொறுப்பேற்ற ஆரம்ப காலத்தில் ஜேமிஸிங்கோ தன் நண்பர்களிடம் இப்படிச் சொல்லியதுண்டு. இன்னும் அந்த நிலைமை முற்றாக மாறிவிடவில்லை.

அன்று அவனுக்கும் வீரமுத்துவுக்குமிடையே ஏற்பட விருந்த மோதல் இன்னும் சற்று நீடித்திருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும்?

ஜேமிஸிங்கோவின் உடம்பு ஒருகணம் அப்படியே ஆடி நின்றது.

தன் வாழ்நாளில் இனி ஒருநாளும் அப்படி நடந்து கொள்வதே இல்லை. யாருக்காக இல்லாவிட்டாலும், தன் மரகதத்துக்காகவது; அவன் தீர்மானித்துவிட்டான்.

கடைத் தெருவுக்குப் போன தன் தகப்பன் வீடு திரும்ப நேரமாகும் என்பதை தெரிந்து கொண்டிருந்த மரகதம் ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டுக்கு விரைந்து கொண்டிருந்தாள். ஜேமிஸிங்கோவை, தொழிற்சாலைக்குப் புறப்படுவதற்கு முன், வீட்டிலேயே சந்தித்து விடவேண்டுமென்ற அவசரத்தில்.

புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஜேமிஸிங்கோவின் முகம் மரகதத்தைக் கண்டதும் மலர்ந்தது.

‘என்ன மரகதம் இத்தனை விரைவாக ஓடி வருகிறாய்’ அவன் கேட்டான் ஆர்வம் மேலிட.

‘புறப்பட்டு விட்டீர்களா? எங்கே போய்விட்டிருப்பீர்களோ என்று பயந்துதான் கொழுந்தை நிறுத்த கையோடு கூடையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓட்டமாய் வந்துசேர்ந்தேன்.’ ஓடிவந்த வேகத்திலேயே, அவள் வாயிலிருந்து சொற்கள் உதிர்ந்து வந்தன.

அதில்தான் எத்தனை படபடப்பு! அப்பப்பா... அவனே அதிர்ந்து போனான். ‘உண்மைதான் மரகதம். இன்னும் கொஞ்சம் பிந்தி வந்திருந்தா, நான் புறப்பட்டு போயேயிருப்பேன்.’

‘ஸ்டோருக்கு போகத்தான் இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துக்குமேலே இருக்குதே அதுக்குள்ளாகவே போகவேணுமா’ அவள் கேட்டாள். அவனோடு ஆசைதீர பேசவேண்டுமென்ற அக்கறை அவளுக்கு. அவனுக்கு மட்டும் அந்த ஆசை இல்லாமலா போய்விட்டது? ஆற்றங்கரை அமர்ந்து அந்தி வானில் செக்கர் வர்ணத்தில் அழகை இரசிக்கும் அவன் நினைவெல்லாம் அவனைச் சுற்றித்தானே?

‘‘மரகதம் நீ ஆற்றுப்பக்கம் போவதில்லையா’ அவன் கேட்டான்.

‘போகாமலென்ன, குளிப்பதற்கும் அங்குதானே போக வேண்டியிருக்கிறது.’

‘நானதைக் கேட்கவில்லை. அந்த ஆற்று நீருக்குள்ளாக துள்ளி விழுகிற மீன்களை நீ பார்த்ததில்லையா என்று கேட்கிறேன்’ என்றானவன்.

‘பார்க்காமலென்ன, எத்தனைப் பெரிதாக வளர்ந்து விட்டிருக்கின்றன’ அவள் வியப்போடு கேட்டாள்.

அவள் வியப்படைய நியாயமுண்டு. அத்தனைப் பெரியதாக அவள் எங்கே மீனைப் பார்த்திருக்கிறாள்? இப்போது தானே புதிதாக வந்த துரை மீன் வளர்க்க ஆரம்பித்த பிறகு தானே ஓடும் நீரில் துள்ளி விழும் மீன்களைப் பார்க்க அவளுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

அவன் ஆண்பிள்ளை. அதுவும் நகர்ப்புற பாடசாலை ஒன்றில் படித்தவன். இருந்தாலும், தனிமை மாறாது சலசலத்து ஓடுகிற ஆற்று நீரில், இருமருங்கும் எழும்பி நிற்கும் சிறுசிறு குன்றுகளுக்கூடாக தெளிந்தோடுகிற அந்த அமைதியான இடத்தில், வண்ணக் குழம்பாய் வானம் பூத்துக்கிடக்கும் அந்திநேரத்தில் அந்த மீன்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் அவனுக்கு அலாதி விருப்பம்.

பசுமலைத் தோட்டத்தை அளந்து பிரித்தாற்போல, அலட்டுத்தி ஓடுகிற ஆற்று நீரின் அழகை இரசித்த வெள்ளைக்காரத் துரைக்கு ஆதாயம் தேடும் ஆசை வந்தது. இங்கிலாந்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் பிறந்து இங்கே வந்து இத்தனைப் பெரிய தோட்டத்தின் நிர்வாகத்தை ஏற்றுக்கொள்ளத் தெரிந்த மனிதனுக்கு அப்படி ஓர் ஆசை பிறந்ததில் ஆச்சரியப்பட என்ன இருக்கிறது?

தன் பங்களாவைச் சுற்றி ‘அலவன்ஸில்’ கிடைக்கும் ஆட்களை போட்டு காய்கறிகளை உண்டாக்கி காசுதேடிக் கொள்ளும் அவருக்கு, ஒரு மைல் நீளத்துக்கு ஒரே சீராய் ஓடுகிற அந்த ஆற்று நீரில் ஆசை பிறந்துவிட்டது. ஆயிரக்கணக்கில் ‘ஸ்டவுட்’ வர்க்க மீன்குஞ்சுகளாக கொண்டுவந்து கொட்டி வைத்தார். மூன்றே மாதங்கள், மூன்று ராத்தல் பருமனுக்கு அவை பெருந்து விட்டன. செய்யவேண்டியது

தான். இல்லாவிட்டால், தன் பிறந்த நாடான இங்கிலாந்துக்குச் செல்லும்போது என்னத்தை கட்டிக் கொண்டு செல்வது?

நிலமாவது, நீராவது அவருக்கு வேண்டியது அக்கரை போகையில் ஆசைக்கதிகமான செல்வம்.

வெள்ளைக்காரத் துரை வேலை மினக்கெட்டு வளர்க்கும் மீன்கள் என்றோ ஒருநாள் அவருடைய தூண்டிலுக்கு இரையாகும் வரையில். இப்படி துள்ளிக்குதித்துக் கொண்டு தானிருக்கும். துள்ளிக் குதித்து தூண்டிலுக்கிரையாவதோடு அதன் வாழ்க்கை முடிந்துவிடுகிறது.

நீரில் வசிக்கிற அந்தப் பிராணிக்கும், மலை நிலத்தில் உழைத்து வாழும் இந்த மக்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவன் நினைத்துப் பார்த்தான்.

இரை என்று நினைத்து இழுத்து விழுங்கிய வேகத்தை தூண்டில் முள் தொண்டையைக் கிழிக்கும் போதுதானே துடிதுடித்து அறிகிறது மீன். அறிந்து என்ன செய்ய-துடிதுடித்துச் சாவதைத் தவிர.

இந்த பரிதாபத்துக்குரிய மக்களின் நிலைமையும் அதுதானா? மரமழித்து, நிலம் புதுக்கி, பயிர் வளர்ப்பது தான் வாழ்க்கையென்று எண்ணி இருந்துவிட்ட மூன்று தலைமுறையினரின் மனோபாவம், இளைய சந்ததியினரை என்னமாய் பாதித்துவிட்டது.

மீன் என்றும் மான் என்றும் பெண்களை வர்ணிக்கும் இலக்கியங்களை அவன் படித்திருக்கிறான். பெண்களை வர்ணிக்க இலக்கியத்தைப் படிக்கவேண்டுமென்ற கட்டாய மில்லை. இளமைத் துடிப்பின் யௌவனத் தோற்றம் இயல்பாகவே அந்த உணர்வைத் தூண்டிவிட்டு அழகு பார்க்க ஆரம்பிக்கிறது.

தன் சிந்தனைக்கினியவளின் துள்ளலை அவன் நினைத்து மகிழ்ந்திருக்கிறான்; அவளின் கயல்விழியின் காந்தம் குறித்து களித்துச் சிரித்திருக்கிறான். என்றாலும், அவனையும் மீறிய அவன் நினைவால் பிறக்கிற பரவசத்தையும் மீறிய, உணர்வு ஒன்று அவனைத் தீண்டும் சமயங்களே அதிகம்.

இந்த ஏழைத் தொழிலாளர்களின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு திரிகிற தொழிற் சங்கங்கள் எத்தனை? அவர்களுக்காக பாடுபடுகின்ற அரசியல் இயக்கங்கள்தாம் எத்தனை? ஆனால், இன்னும் இந்த மக்கள் அரசியலில் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள்தாம் - தொழில் பாதுகாப்பு இல்லாதவர்கள் தாம்.

ஒடும்மீன் ஓடி உறுமீன் வந்தாற்போல அந்த மக்களின் வாழ்க்கையை ஆட்டிப் படைத்த அத்தனைப் பிரச்சனைகளினதும் கூட்டு மொத்தமாய் வந்தது சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம்.

அந்த மக்களின் வாழ்க்கையையே திசை திருப்பி விட்டது அது. இந்தியாவுக்குச் செல்ல நினைத்து இத்தனை காலமாக ஏங்கித் தவித்த மக்களுக்கு அந்த ஒப்பந்தம் திருப்தி அளித்தது.

ஆனால், நூற்றாண்டு காலமாக மண்தோய வாழ்ந்த பெருந்தொகையான மக்களின் வாழ்க்கையை அந்த ஒப்பந்தம் அர்த்தமற்றதாக்கி விட்டது.

குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் அரசியல் தலைமையிலிருக்கும் இரு தலைவர்கள் கூடி கதைத்து முடித்து விடக்கூடியது தானா அந்த மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சனை?

ஜேமிஸிங்கோ ஆவேசப்பட்டுப் போனான்.

அனுதாபப்பட தெரிந்தவனை ஆத்திரமுள்ளவனாக்கி ஆவேசம் கொள்ளச் செய்யும் சக்தியாக விளங்கினாள் மரகதம்.

வெள்ளைக்காரத் துரைமார்களால் தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபடுத்த கொண்டு வரப்பட்ட இந்திய தொழிலாளர்களின் உழைப்புத் திறனைக் கண்டு அவன் வியப்படைந்திருக்கிறான். அவனிடம் அவனது தந்தை அவர்களைப்பற்றி கதை கதையாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆங்கிலேயர் கண்டியைக் கைப்பற்றிய காலத்தில் கரையோர பகுதிகளிலிருந்து உள்ளூருக்கு வந்து வாழ ஆரம்பித்த சிங்கள வம்சத்தில் வந்தவன் இந்த ஜேமிஸிங்கோ.

ஆங்கிலேயர் வருகையால் இலங்கை சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட சமூக பொருளாதார மாற்றத்தில், பரம்பரைத் தொழிலாள மாட்டு வண்டி ஒட்டுதலை மறந்துவிட்ட குடும்பங்களில் ஜேமிஸிங்கோவின் தந்தையின் குடும்பமும் ஒன்று. அவரும் தோட்டத் தொழிலாளியாக மாறிவிட்டிருந்தார்.

தோட்டத் தொழிலாளியாக வாழ்ந்தாலும் தன் மகனை நகர்ப்புற கல்லூரி ஒன்றில் சேர்ந்து படிக்கச் செய்தார் ஜேமிஸிங்கோவின் தந்தை.

தந்தையின் திடீர் மரணம் ஜேமிஸிங்கோவின் கல்வியை இடையில் தடைசெய்தது. அவன் வாழ்க்கையைத் தடம்புரட்டியது. அவனும் தோட்டத்திலேயே வாழவேண்டிவனானான். அவனது கம்பீரமான உடற்கட்டும், கடுரமான குரலும் துரைக்குபிடித்துவிட்டது. தொழிற்சாலைக்கு 'நைட்வாட்சர்' ஆகிவிட்டார்.

பெரிய டிமேக்கர் பிச்சை மூர்த்தியிடம் அவருக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அதனால்தான் அத்தனை காலமும் இரண்டு பேருக்கு கொடுத்த சம்பளத்தையும் அவன் ஒருத்தனுக்கே கொடுத்து அந்த வேலையில் அவனை அமர்த்தினார். அவனுக்கு முன்னதாக அந்த வேலையிலிருந்தவர்களில் வீரமுத்துவும் ஒருவன்.

அத்தனை பிரமாண்டமான தொழிற்சாலையில், கொட்டும் மழையிலும் அடர்ந்த இருளிலும் தன்னத் தனியனாக

காவல்காத்துக் கொண்டிருக்கும் ஜேமிஸிங்கோ, தன் பணியின் சிரமத்தை எண்ணிப் பார்ப்பதுண்டு.

இலட்சணக்கணக்கான பெறுமதியுள்ள பொருட்கள் தன்னொருத்தன் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருப்பதை நினைக்கையில், தன்மீது துரைக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நம்பிக்கையை அறிந்து அவன் வியப்பதுண்டு.

அவனுக்கு வேலை கொடுத்த முதல்நாள் துரை அவனிடம் சொன்னார். 'ஜேமிஸிங்கோ, உனக்குநான் இந்த வேலையை ஏன் கொடுக்கிறேன் தெரியுமா? உன்மேல் உள்ள நம்பிக்கையால் தமிழ் ஆட்களோடு சேர்ந்து நீ ஒண்ணும் மோசத்துக்குப் போகமாட்டேங்கிற நம்பிக்கையில்.

அந்த நம்பிக்கை வீண்போக விடமாட்டேன். அவன் தனக்குத்தானே தைரியம் கூறிக்கொண்டான். உண்மையில், அந்த தைரியத்தை அவனுக்கு கொடுத்து அவனது நம்பிக்கையால் வாழ்க்கைப் பிடிப்பாய் உயிர்த்துடிப்பாய் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவன் மரகதம்தான்.

இந்திய வம்சாவழியில் வந்தவன். இலங்கை மண்ணில் பிறந்தவன். அவளைப் போல எத்தனை ஆயிரம் உயிர்கள் இந்த மண்ணிலேயே பிறந்து வளர்ந்திருக்கின்றன!

பிறந்து, தவழ்ந்து, ஓடி, ஆடி, உழைத்து அலுத்து ஓய்ந்துபோகும் வரை அவர்கள் அறிந்தவை—அரணாக எழும்பி நிற்கும் அந்த அழகு மலைகளைத்தாம்.

அவர்களை வலுக்கட்டாயமாக நாடுகடத்த முயற்சிக்கும் எந்த பிரயாசையும் தோற்றுபோகும். அவன் திடமாக நம்பினான்.

ஆனால்—மரகதம்?

அவளது தந்தை இந்தியாவுக்குப் போகவேண்டும் என்று ஒற்றைக்காலில் நிற்கிறான். இத்தனைக்கும் எதிர் கொண்டழைக்க அங்கே அவனுக்கு யாருமில்லை. ஆனாலும், ஓர் ஆசை!

நிறைவேறாத எந்த ஆசையும், ஆசையாக இருக்கும் வரையிலும் விளைவு தெரியாத காரணத்தால் இனிமையாகத் தானே இருக்கும் அவனுக்கும் அப்படிதான். அப்பன் விட்டு வந்த ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தை அவரது அண்ணன் தம்பிகள் கவனித்து வருகிறார்கள். அந்த நிலம் தனக்கும், தன் பிள்ளைகளுக்கும் சோறுபோடும் என்று அவன் நம்பினான்.

அப்பன்விட்டு வந்ததும் அவனுக்குத் தெரியாது— சொல்ல கேள்வி. அங்கே வரட்சிபடர்ந்த இராமநாதபுர ஜில்லாவில் ஒரு மூலைக் கிராமத்தில் அந்த நிலத்தை நம்பி எலும்பும் தோலுமாகிவிட்ட உறவினர்களைப் பற்றி இவனுக்கு எங்கே தெரியபோகிறது?

இருந்திருந்து அங்கிருந்து அஞ்சல் வரும். ஆனால், இந்த விபரத்தைத் தவிர வேறெல்லாம் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

அவன் ஒருத்தன் மாத்திரந்தானா? பாட்டனார் கூறிய கதைகளால், பார்த்தே இராத பாரதத்தின் தென்கோடியைப்பற்றிய பசுமையான நினைவுகள் நெஞ்சில் வரித்துக் கொண்டு, இந்தியாவுக்குப் போய்விட வேண்டும். அந்த மண்ணில்தான் தங்கள் சடலம் அடக்கம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று, துடிக்கிற மனிதர்களுக்குக் கணக்கேது?

அந்த மக்களின் உணர்ச்சி பூர்வமான ஆசை நியாயமானதுதானா?

நியாயமோ—அநியாயமோ அவர்களினதும், அவர்களுடைய இளம் சந்ததியினரதும் வாழ்க்கையையே அந்த ஆசை ஆட்டுவித்து விட்டது.

அவர்களது ஜீவாதார உரிமைகளைத் தட்டிக்கழிக்கவும், நாட்டின் விசுவாசமுள்ள பிரஜைகளல்ல அவர்கள் என்று அரசியல் கட்சிகள் கோஷம் போடவும் அந்த ஆசை வழிவகுத்து விட்டது.

அவர்களது வாழ்வை நிர்ணயிக்கும் தொழில்முறை பாதுகாப்பற்றுப் போவதற்கும் அந்த பாதுகாப்பற்ற

பலவீனத்தை தங்கள் வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்த தொழிற் சங்கங்கள் முனைந்ததற்கும் அந்த ஆசைதான் காரணமாகி விட்டது.

அவ்வளவு ஏன்—? சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதுவும் அந்த ஆசையினால் ஏற்பட்ட விளைவுதானே?

மலைகள் பூதாகாரமாய் எழும்பி நின்றன. உழைத்து ஓய்ந்து உயிரிழந்த மக்களின் சமாதி மேடுகள் தாம் இப்படி மலைகளாக உயர்ந்து நிற்கின்றன என்று தன் நண்பர்களிடம் ஜேமிஸிங்கோ சொல்லியிருக்கிறான்.

இன்றைய அமாவாசை இருளில் அவனே அச்சொற் றொடரின் பொருத்தத்தை எண்ணி வியக்கத் தொடங்கி னான்.

மலைகளின் அழகையும், வளப்பையும், கம்பீரத்தையும் அவனால் இரசிக்கத் தெரியாமலில்லை. அவைகளுடன் அதன் பயங்கரத்தையும் அவனால் உணரமுடிந்தது. அது உள்ளடக்கி வைத்திருக்கும் சோகக் கதைகளை அவனால் விளங்கிக்கொள்ள முடிந்தது.

அந்த மலைகளைப்போல, ஒரு சமுதாயமே உள்ளடங்கிப் போன ஆற்றலோடு உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

வெளியில் காற்று சீறிக் சீறி வீசியது. சுற்றிலும் தேயிலை மலைகளில் நீண்டு வளர்ந்திருந்த சவுக்கு மரங்கள் வளைந்து வளைந்து பேயாட்டம் போட்டன. ஜேமிஸிங்கோ தன் சுவெட்டரை, மணிக்கட்டுவரை நன்றாக இழுத்துவிட்டுக் கொண்டான்.

இன்று பரவாயில்லை! அவன் வாய் முணுமுணுத்தது.

இரண்டு நாட்களாக காற்றும் மழையும் கலந்தடித்தன. இன்று மழை ஓய்ந்திருந்தது. அவனுக்கு ஆறுதல் அளித்தது. ஆறுதல் உடலுக்கு மட்டுந்தான்.

உள்ளமோ, மரகதம் தன்லிடம் சொல்லியவற்றை நினைத்து நினைத்து தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவன் சொன்ன செய்தியின் பயங்கரம் அவளுக்கே தெரியுமோ என்னவோ! இரண்டு நாட்களாக அவன் உள்ளம் அவனிடமில்லை.

அயரா விழிகளும் ஆறாத சிந்தையுமாக அவன் இரண்டு நாட்களைக் கடத்தி விட்டான். இன்றும் ஏதும் நடக்காது விட்டால்... ஒரு வேளை மரகதம் சொன்னது தவறானதாயிருக்குமோ...

சுருட்டைப் பற்றி வாயில் இழுத்தான். சுகமாக இருந்தது.

கடிகாரத்தைப் பார்த்தான் மணி பன்னிரண்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. தொழிற்சாலையைச் சுற்றிவர நினைத்து, கைக்கோடரியை ஒரு கையிலும், லாந்தரை மறு கையிலுமாக பிடித்துக்கொண்டு அவன் புறப்படுவதற்கும், தொழிற்சாலையின் மின்விளக்குகள் அனைத்தும் ஒரு சேர அணைவதற்கும் சரியாயிருந்தது.

அப்படி விளக்குத் திடுமென அணைந்துவிடுவது ஒன்றும் இன்று மாத்திரம் புதிதாக நடப்பதல்ல. இரவு நேரங்களில் மழை கனத்துப் பெய்தாலே இந்த தொல்லைதான்.

நீருளைகளை இயக்கும் மின்சார உற்பத்திக்குத் தேவையான நீர் வரும் வழி அடைபட்டுப் போகும்போது, மின்சாரம் இப்படி தடைபட்டுப் போவதுண்டு.

அருகே ஓடுகிற ஆற்றுநீரை வழிமறித்து, அகன்ற வாய்க்கால் வழியாக தொழிற்சாலைக்கு நீரை வருவிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றனர். மழை பெய்து ஆற்றில் வெள்ளம் வரும்போது அடிபட்டு வரும் மரமும், செடிகளும் குறுக்கும் மறுக்குமாய் விழுந்து வழியை மறித்து விடுவதால் மின்சாரத் தடை ஏற்படுவதுண்டு.

ஆனால் இன்று...

பொட்டு மழையைக் கூடக் காணமே! அப்படியென்றால், மரகதம் தந்த செய்தி சரியானதுதானா? அவன் சிந்தனை வேகமாக ஓடியது.

லாந்தரைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, கோடரியைக் கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டு தெப்பக்குளத்துக்குச் செல்லும் குறுக்குப் பாதையில் இரண்டு மூன்று படியாகத் தாண்டித் தாண்டி கொஞ்ச தூரத்துக்கு ஓடினான். அப்படி ஓடியவன், சட்டென்று நின்று, லாந்தரை மாத்திரம் ஒரு கல்லில், அதன் வெளிச்சம் எட்டிநிற்பவர்களுக்குத் தெரியுமாப் போல வைத்துவிட்டு விடுவிடென்று தொழிற்சாலையின் பின்புறமாக ஓடிச்சென்று ஒரு மூலையில் நின்று கொண்டான், சுவரோடு சுவராக.

அவன் நின்ற இடம் சல்லடை காம்பரா அமைந்திருக்கும் மூலையிலாகும். அங்கிருந்து பார்த்தால், சல்லடை காம்பரா விற்குள்ளாக நடக்கும் யாவும் நன்றாகத் தெரியும். பதப் படுத்திச் சுத்தம் பண்ணப்பட்ட தேயிலை, அடைப்புக்குத் தயாராய் பெட்டிகளில் அங்குதான் குவித்துவைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

வகை வகையாகப் பிரித்து வைக்கப்பட்ட, அவைகளிலிருந்து எழுகிற மணத்தைச் சுவாசித்தாலே போதும் சுவைத்த திருப்தி ஏற்படும். உண்மையில் அவைகளைத் தயாரித்து. அதன் மணத்தைச் சுவாசித்துத் திருப்தி படுவதோடு சரி சுவைத்து மகிழ ஒன்று தோட்டத்தில் உத்தியோகத்தராயிருக்க வேண்டும். அல்லது அவர்களின் நண்பர்களாக இருக்க வேண்டும்.

தூளின் நிறம் கறுப்பாயிருக்க வேண்டும் என்பது தொழிலாளர்களுக்குத் தெரியும்! தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு கறுப்பாய் தூளிருக்க கவனமாக வேலை செய்யவேண்டும் என்றும் தெரியும். அவ்வளவு

தான்... அவர்களுக்குக் கிடைப்பதோ வெறும் தூசி... கடைத் தூள்... செம்பட்டை நிறத்தில், தூசும் கழிவும் கலந்த டஸ்ட்.

நாட்டின் தேசிய வருமானத்தில் அறுபது சதவிகிதம் அவர்கள் ஏன் சம்பாதித்துத் தரமாட்டார்கள்?

இந்த உண்மையை, தேசிய வருமானத்தின் முதுகெலும்பு இவர்கள் தாம் என்ற உண்மையை எடுத்துச் சொல்லாதார் யார்? ஆனால், அது எப்படிச் சாத்தியமான தென்று விளக்கி ஏமாந்து போனவர்களின் ஏமானித்தனத்தை போக்கி வைக்கத்தான் யாரையும் காணோம்.

ஏமாற்றி வாழவும், எத்தித் திரியவும் மாத்திரம் பழகிப் போனார்கள். ஒன்று, பகலில் நடக்கிறது- பலரும் அறிய நடக்கிறது. மற்றது, இருளில் நடக்கிறது - யாரும் அறியாமல் நடக்கிறது. வித்தியாசம் இதுதான்.

கும்மிருட்டு... ஜேமிஸிங்கோ கண்களளக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு காத்திருந்தான். அவனுக்கே வியப்பாயிருந்தது. எத்தனை விரைவாக அவர்கள் செயல்படுகிறார்களென்பதை அறிந்தபோது, கண்ணாடியை உடைத்து, யன்னலைத் திறந்து உள்ளே புகுந்திருந்த சிலர், சின்னஞ்சிறு மெழுகு வர்த்தி ஒன்றின் வெளிச்சத்தின் உதவியோடு தங்கள் வேலையில் வெகு மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். ஐந்து பேர்களின் அசைவை ஜேமிஸிங்கோ அவதானித்தான்.

மரகதம் சொன்னது உண்மைதான். தேயிலைத் திருடப் படுகிறது. ஆனால், அவளது அப்பனைக் காணோமே! ஒரு வேளை, இருளில் உருவம் அவனுக்குப் பிடிபடாமல் போயிருக்கலாம்! கைக்கோடரியை அவளது கை அழுத்திப் பிடித்தது.

உயிருக்குப் பயந்தவனில்லை அவன். ஆனால் உயிரை விடத் தோட்டத்து உடைமை அவனுக்கு முக்கியம். அதைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும்.

ஐந்து மூடைகளை கட்டி விட்டார்கள். அரிசி சாக்கில் மூடை மூடையாகத் தூளை அள்ளிப் போட்டுக் கட்டி விடுவதில்தான் அவர்களுக்கு எத்தனை வேகம்.

ஜேமிஸிங்கோ பதுங்கி பதுங்கி மறுகோடிக்கு, அவர்கள் திறந்து வைத்திருக்கும் யன்னலுக்கருகே வந்து, மூலையில் மறைவாக நின்று கொண்டான்.

அதற்குள்ளாக, உள்ளிருந்து தூக்கிவரப்பட்ட மூடையைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு வெளியில் நின்றவன் நடக்கத் தொடங்கினான்.

ஜேமிஸிங்கோ ஓரடிகூட அசையவில்லை. நின்ற இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தான். மூடையோடு முன்னே நடப்பவனை அப்படியே நடக்கவிட்டு, தங்கள் திட்டப்படியே எல்லாம் நடப்பதாக அவர்களை நம்பவைத்து அவர்களைப் பிடித்துவிட அவன் நினைத்தான்.

வெளியில் நின்றவன் தூக்கிச்சென்ற மூடையை, ஆற்றைத் தாண்டி நின்றிருந்த 'வேனி'ல் வைத்துவிட்டுத் திரும்பிவரும் வரைக்கும் உள்ளிருந்தவர்கள் உயிரை பிடித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தனர்.

அவனைக் கண்டதும் அவர்களுக்குத் திருப்தி.

மேலே தெப்பக்குளத்துக்கு நீர் திருப்பச்சென்ற 'வாட்சர் ஜேமிஸிங்கோ' வருவதற்குள்ளாக எல்லாம் முடிந்தாக வேண்டும் என்ற அவசரம் மேலிட்டது அவர்களுக்கு.

போனவன் திரும்பிவரும் வரை பொறுத்திருக்க நேரமில்லை. ஒருவார்பின் ஒருவராக மூடையைத் தூக்கிச்செல்ல ஆரம்பித்தனர்.

ஜேமிஸிங்கோ அடிமேல் அடிவைத்து அவர்களின் பின் சென்றான். அவனுக்கு எப்படி அந்த நிதானம் வந்தது, அந்த நிதானம்தான் அவனுக்கு எத்தனை மகத்தான சக்தியை ஊட்டிவிட்டிருக்கிறது.

வலிமையற்ற நிதானமும், நிதானமற்ற வலிமையும் வாழ்க்கைக்கு உதவாதவை. இந்த இரண்டின் சேர்க்கையுமே, வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய பிடிப்பை உண்டு பண்ணுகிறது; ஒரு புது சாதனையைத் தோற்றுவிக்கிறது.

போன மூவரையும் காணவில்லை என்றதும் உள்ளிருந்த வர்களுக்குத் திக்கென்றது. ஒருவன் குதித்தான் வெளியில். தான் போய் பார்த்து வருகிறேனென்று புறப்பட்டவன் தலையிலும் முடை இருந்தது.

ஆசை பிறக்கும்போது ஆபத்தையும், அவசரத்தையும் பற்றிய அறிவும் மறைந்து விடுகிறது.

ஆவேசத்தோடு பாய்ந்தான் ஜேமிஸிங்கோ, அத்தனை இருளிலும் அவனது குறிதவறவில்லை. அவன் கரங்களுக்குத் தான் ஏத்தனை வெறி? அவனது கண்களுக்குத்தாம் எவ்வளவு ஆவேசம்? நறநறவென்று அவன் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டான்.

அந்த நால்வரையும், அவன் தேயிலைத்தூறில் கட்டிப் போட்டிருந்தான், கையையும் காலையும் பிணைத்து, வாயில் துணியைத் திணித்து அவர்கள் தப்பிவிடாமலிருக்க வேண்டுமே!

அவர்கள் யாரென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், அவர்கள் முணுமுணுத்த மொழி புரிந்தது... மொழி அவனுடையதுதான்!... அருகில் கடைத்தெருவில் இருக்கும் சிங்களவர்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்களுடன் தானே வீரமுத்துவுக்கு சிநேகிதம்.

பெரிய டிமேக்கர் பிச்சைமுர்த்தி அவனை நன்றியோடு பார்த்தார். அவரது தொழிலை அவன் பாதுகாத்து தந்திருக்கிறான்.

பெரியதுரை அவனைப் பெருமையோடு பார்த்தார். அவரது மதிப்பை அவன் உயர்த்தி வைத்திருக்கிறான்.

தோட்டத்து மக்கள் அவனை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தனர். அவன் தனி ஒருத்தனாக அவர்கள் நால்வரை பிடித்திருக்கிறான். தப்பி விட்ட மற்றவர்களையும் அந்த நாலு பேரைக் கொண்டே பிடித்துவிட முடியும்.

ஆனால் அவனோ...

அமைதியிழந்து விட்ட மனதோடு தவித்துக் கொண்டிருந்தான். அவளுந்தான் பரதவிக்கிறாள். அப்பனைப் பறிகொடுத்துவிட்ட அதிர்ச்சியில்.

அவனது சாவு யாரும் எதிர்பாராதது.

நீர் வரும் வழியில் பாறாங்கல் ஒன்றை உருட்டித் தள்ளி விட்டு ஓடிச் செல்லும் அவசரத்தில் காலிடறி விழுந்தவன், சரிவில் உருண்டுவிந்து ஆற்றில் இறந்து கிடந்தான். விடியற்காலையில், திருட்டு நடந்த சேதி பரவிய பரபரப்போடு அவனது மரணச் சேதியும் பரவத் தொடங்கிற்று.

போலீஸ், கொரணல், ஜீப், லொரி என்று தோட்டமே அமர்க்களப்பட்டது.

அவனது மரணம் குறித்து நடந்தது என்னவென்று யாராலும் திட்டமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. தெரிந்த இருவரும் தெரிந்ததாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

ஆனால், அவனோடு அவர்கள் கொண்டிருந்த உணர்வும் உறவும் அறுந்து விட்டதென்ற அர்த்தமா?

மரண பரிசோதனைக்குப் பிறகு ஜேமிஸிங்கோ, வீரமுத்துவின் பிரேதத்தை பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டான், இறுதி மரியாதைகளுடன் அடக்கம் பண்ண.

ஜேமிஸிங்கோ முன்னின்று நடத்துகிறான் என்றதும் தோட்டம் முழுக்க அணிவகுத்து நின்றது; தோட்டத்தில் நடந்த திருட்டு முயற்சியை முறியடித்த அவனது தீவிரம் அவனை அவர்களிடையே தலைவன் அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தியிருந்தது.

வீரமுத்துவோடு வெறுப்பு கொண்டு உயிரோடு இருந்த காலத்தில் அவனுடன் பேசாதிருந்தவர்கள் கூட அவனது மரணச் சடங்கில் கலந்து கொண்டனர்.

வெய்யில் இறங்கத் தொடங்கிற்று. வேலைக்குப் போக தனக்கு நேரமானதை அவன் உணர்ந்தான்.

ஆனால் அவனோ வைத்த கண் மாறாது, ஆற்றையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த மீன்களின் செதில்கள் தாம் எப்படி ஒளி பாய்ந்து கிடக்கின்றன.

அவளும் இப்போது பழகிப் போனாள். அப்பனைப் பறி கொடுத்த பின்னர் அவளது வாழ்க்கையின் பற்றுகோல் அவன் என்பது பிறருக்குத் தெரிய வந்த பின்னர் அவனோடு மாலை நேரங்களில் வாரத்துக்கொரு முறையாவது ஆற்றோரங்களில் நடந்துவர.

அது மாதிரியான நேரங்களில் அவளுக்குப் புதிய புதிய உணர்வுகள் தோன்றும். வாழ்க்கையில் புதியதொரு நம்பிக்கை விழும்.

ஜேமிஸிங்கோ அது மாதிரியான வேளைகளில் வழக்கத்துக்கு அதிகமாகவே கதைப்பான்.

அழகின் லயிப்பில் அவளை சூழ்ந்துவரப் பழக்கிய அவனது பேச்சிலிருந்து அவள் அறிந்து கொண்டது ஏராளம்.

ஆற்றின் வேகத்தில் அடித்து வரப்படுகிற மணல் ஆங்காங்கே தேங்கி, திரண்டு திட்டாய் தெரிவதைப்போல கால வெள்ளத்தில் சிதறுண்டு போன தமிழர் கூட்டம் மலை நாட்டிலும் குடியேறி வாழுகின்றனர். மணல் வீடு கட்டி மகிழும் சிறுவர்கள் போல சிற்றில் சிதைத்து சிந்தை மகிழும் சேடியர் போல-அவர்களது வாழ்க்கையையும் அர்த்தமற்ற தாக்கி விட்டச் சிறுவர்களும், சேடிகளும், அரசியலிலும், தொழிற் சங்கங்களிலும் பெருகி விட்டார்கள் என்று சொல்லி இருக்கிறான்.

‘ஆற்று நீரை தடுத்து அணைக்கட்டு எழுப்பினால் ஆற்றல் பெருக்கும் மார்க்கம் பிறப்பதைப்போல, இந்த மக்களின் சக்தியும்’ என்றும் அவன் கூறி இருக்கிறான்.

‘ஆறும், மலைகளுமாய் இயற்கை அழகு நர்த்தனமாடும் மலைப் பிரதேசத்தில் மக்கள் வாழ்க்கையில் மாத்திரம் அழகைக் காணோம்’ என்று அவன் மனம் நொந்து சொல்லி யிருக்கிறான்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவளுக்கும் இவைகளெல்லாம் விளங்கத் தொடங்கிற்று. அவளும் அவனுக்குச் சமமாக வேண்டாமா?

‘என்ன மரகதம் பொழுது போவது தெரியவில்லையா’ அவன் கேட்டான்.

‘தெரியாமலென்ன, ஏதோ யோசனை’ அவள் சமாளித் தாள். உண்மையில் அவளுக்குப் பொழுது போவதே தெரிய வில்லைதான்.

‘என்ன யோசனை, அந்திவானம் ஆற்று நீரில் படும் போது உன் போன்ற பெண்களின்வண்ணம் காட்டுகிறதாம் நெளிந்தோடும் அதன் விரைவில் உங்கள் மெல்லிடைவின் நளினம் தெரிகிறதாம் ஒரு கவிஞன் சொல்லுகிறான். அதைப் போல உனக்கும்...’

அதைக் கேட்ட அவள் சிரித்தாள்; அவளும் அவளோடு சேர்ந்து சிரித்தாள்.

அந்தச் சிரிப்பில் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொண்ட ரம்மியம் இருந்தது.

[1967]

14. குவாட்டர்ஸ்

மாறிவரும் நாகரிகத்தின் காற்று தோட்டப்புறங்களிலும் வீசத்தான் செய்கின்றது.

வளைந்தோடும் இந்த தேயிலை மலைகளுக்கூடான செங்குத்துப் பாதைகளில் முன்பெல்லாம் கேம்பிரிட்ஸ் காரையும் லேண்ட்ரோவரையும் தோட்டத்து லொறியையும் தவிர வேறு வாகனங்களைக் காண்பதே அரிது.

நிறத்துக்கொன்றாக சிவப்பு, மஞ்சள், பச்சையென்று எத்தனை வாகனங்கள் இன்று இந்தப் பாதையில் ஓடுகின்றன. தோட்டத்துரையின் காரை மட்டுமே கண்டு பழகிய சின்னஞ் சிறுசுகள் கூட இந்த வித்தியாசத்தை உணரத் தலைப்பட்டு விட்டன.

பாதையோரத்தில் மேட்டுப் புறத்தில் அடுத்தடுத்து அமைந்திருக்கும் புதிய மோஸ்தரில் அமைந்த அந்த கொட்டேஜ் டைப் வீடுகள் இந்த மாற்றங்களின் வெளிப்புறச் சின்னங்கள்.

அவளால் அதற்குமேல் சிந்திக்க முடியவில்லை. இந்த மாறுதல்கள் அவள் வாழ்க்கைப் போக்கை எப்படிப் பாதித்து விட்டன.

பழைய லான் காம்ப்ரா வாழ்க்கையில் அவள் சலிப்படைந்திருந்தாள். பக்கத்துவீட்டு அசுத்தமும் சந்தடியிருந்த வாழ்க்கையும் அவளுக்கு வெறுப்பை ஊட்டியிருந்தன.

எலி வளையென்றாலும் தனி வளை வேண்டுமென்பதைப் போல தனக்கென ஒரு வீடிருந்தால் எப்படியெல்லாம் வைத்துப் பேணலாம் என அவள் கனவு கண்டிருக்கிறாள்.

தோட்டத்துப் பாடசாலையில் படிக்கின்ற காலத்தில் டீமேக்கர் ஐயா வீட்டிலும் கிளாக்கர் ஐயா வீட்டிலும் அவள் கண்ட நேர்த்தியும் சுத்தமும் அவளது கனவைப் பெரிதாக்கி வீட்டிருக்கின்றன.

விசாலித்துக் கிடந்த காய்கறித் தோட்டமும் வகைக் கொன்றாக வாசம் வீசி நிற்கும் மலர்ப் பாத்திகளும் அவளது கனவுகளை வான் நோக்கிப் பறக்க விட்டிருந்தன.

இரண்டு குடும்பத்துக்கொன்று என்ற முறையில் காய்கறித்தோட்டம் போடுமளவுக்கு இடம் ஒதுக்கி அமைக்கப் பட்ட இந்த கொட்டேஜ் டைப் குவாட்டஸ், தொழிலாளிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்டபோது அவளது இளமைக்கால கனவுகள் மீண்டும் உயிர் பெற்றன.

தனக்கும் தன்னுடைய தாய்க்குமாக அதில் ஒரு குவாட்டர்ஸ் கிடைத்தால் போதுமென்று ஆசைப்பட்டு பெரிய கணக்கப் பிள்ளையிடம் கதைத்துப் பார்த்தாள்.

பெரிய கணக்கப்பிள்ளை இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்துக் காகத்தானே காத்துக் கிடந்தார். ஆண்டுக் கணக்கில் அதே தோட்டத்தில் வசித்து வரும் தொழிலாளர்கள் அவரது சிபார்சில்தான் புதிய குவாட்டர்சுக்குப் போகலாம்.

புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் பன்னிரண்டு குவார்ட்ஸிலும் ஆகமொத்தம் இருபத்து நான்கு குடும்பத்துக்கு மட்டுமே இடம் இருக்கையில் அந்த தோட்டத்திலிருக்கும் இருநூறு குடும்பத்தாரும் எனக்கு உனக்கு என்று முண்டியடித்து முட்டிக் கொள்கையில் பெரிய கணக்கப் பிள்ளையின் கை ஆளுவரத்துக்கு எழும்பி நிற்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

முன்கை நீண்டால்தான் முழங்கை நீளும் என்று சொல்லியே கிடைத்த சந்தர்ப்பங்கள் அத்தனையும் பயன்

படுத்தி வேண்டிய சுய வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொண்ட பெரிய கணக்கப்பிள்ளை இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போது முன் கையை என்ன முழு உடலையுமே நீட்டுவிக்கப் போதுமே.

அவள் அவரை கிறங்கடித்திருக்கிறாள். நேர் நின்று நிமிர்ந்து பேசுகிற அவளது அலட்சியப் போக்கு அவரை வெகுவாக ஆட்டுவித்திருக்கின்றது. அவளது செம்பொத்த மார்பும், கொம்பொத்த உடலும், அம்பொத்த விழியும் அவரது கண்களுக்கு விருந்தாக மட்டுமே அமைந்தன.

தோட்டத்தில் பெரிய கணக்கப்பிள்ளையென்றால் அதிகாரம் செலுத்தும் தோட்டத்துரைக்கு அடுத்தவர் என்றர்த்தம். தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் அனைத்துமே அவரது அதிகாரத்துக்குட்பட்டதுதான்.

குடியிருக்கும் லயன் காம்பரா ஒழுகினால், குடித்துவிட்டு வீடுவரும் கணவன் குழப்பம் விளைவித்தால், வயது வந்த பிள்ளைகளுக்குப் பேர் பண்ண வேண்டி வந்தால், பிந்தி நேரங்கடந்து வேலைத் தளத்துக்கு போக நேர்ந்தால் அத்தனைக்கும் அவரது தாட்சண்யம்தான் தேவை.

தனியாய், தாயோடு மாத்திரமே வாழ்ந்த காரணத்தால் இதுநாள் வரை அவளுக்கு இந்த தாட்சண்யம் தேவைப்படாமலே இருந்தது.

பெரிய கணக்கப்பிள்ளையின் நினைவுகள் சுடு மணலின் சுகந்த ஆவியாய் கமழத் தொடங்கின.

திளைப்பதற்கென்றே அமைந்த வாழ்க்கை தன்னுடைய தென்ற நினைப்பு அவருக்கு.

எட்டாம் வகுப்போடு முடிந்துபோன சுயமொழிக் கல்வி எழுத்துப் பிழையில்லாமல் ஆட்களின் பெயர்களை எழுதுவிக் ழும் அளவுக்கு ஆங்கிலப் புலமை, கூட்டல், கழித்தலில் பரிச்சயப் பட்டுப்போன நிதானம், இவை எல்லாவற்றுக்கும்

மேலாக தோட்டத்துரையும் அவரும் மாத்தறையில் ஒரே கிராமத்திலிருந்து வந்தவர்கள்.

பெரிய கணக்கப்பிள்ளையின் அடிப்படைத் திறமைகள் இவைகள் தாம்.

நாளுக்கொரு ஜேக்கின் நேரத்துக்கொரு குடை, மாதத்துக்கொரு சப்பாத்து என்று புதிது புதிதாய் அணிந்து தனக்கென்றோர் இமேஜைத் தொழிலாளர்களிடையே அவர் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

அவர் புகைப்பதெல்லாம் 'டன்ஹில்' வெளிநாட்டு சிகரெட். குடிப்பதெல்லாம் 'டபன் டிஸ்ரில் தென்னஞ் சாராயம்'.

அந்திக் கருக்கலில் வீடு திரும்பியவுடனேயே உச்சஸ் தானியில் அவர் வீட்டில் கெசட் அலறும். ஒரு போத்தலை உடைத்து மேசையில் வைத்து விட்டு உட்கார்ந்தாரென்றால் ஒன்பது மணிக்குச் சாப்பிட எழும்பும்போது வெத்துப் போத்தலை சுத்தம் பண்ணும் விரையாவுக்கு எனக் கொஞ்சம் விட்டு வைத்திருப்பார். விரையா அவரது வீட்டுவேலையாள். சமைப்பதிலிருந்து தோட்ட வேலை செய்வதுவரை எல்லாமே அவன்தான். தினந்தோறும் அவனுக்குப் பெயர் விழுவது தோட்டக் கணக்கில்தான்.

அவர் என்ன தோட்டத் துரையா அலவன்சில் ஆள் வைத்துக் கொள்ள?

அவருக்கு அவனை நன்றாகப் பிடிக்கும்.

அவரிடமிருந்து அவன் கதைக்கத் தெரிந்து கொண்டது சில சிங்களச் சொற்களைத்தாம்.

அவர் தெரிந்து கொண்டதோ ஏராளம். அவரது அனுபவங்கள் பெருகியதற்குக் கூட அவனது ஒத்துழைப்புத் தான் காரணம். அவரது ஆசைகள் அளவு கடந்துபோனதற்கும் அவனது உதவிகள் தாம் காரணம்.

பெரிய கணக்கப்பிள்ளை வீரையாவை விசாரிக்கத் தொடங்கினார். 'என் வீரையா, புது குவாட்டர்ஸ் கட்டிக் கிடக்குதாமே யாரும் வேணும்னு கேட்கலையா'

வீரையாவுக்குச் சட்டென்று புரிந்தது, ஐயா எதற்குக் கேட்கிறாரென்று.

இருநூறு குடும்பத்தில் இருபத்துநான்கு குடும்பத்தைத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டுமே.

தகுதி இருப்பவர்கள் எல்லாருக்கும் வீடு கிடைக்கப் போவதில்லை. எனவே, தகுதியில்லாத யாருக்கும் வீடு கிடைப்பதும் தடைப்படப் போவதில்லை.

இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எந்த ஒரு மனிதனும் சாமர்த் தியசாலியாகி விடலாம்.

'என்னங்கையா புது குவாட்டர்ஸ். இப்ப போயிற மழைக்கும் வீசிற காத்துக்கும் இதெல்லாம் தாங்காதுங்க. தெரியாமலா வெள்ளைக்காரன் கருங்கல்லில் கட்டி வச்சான். லயத்தில் இருக்கிறதே ஒரு சொகந்தானுங்களே'.

'தொங்க காம்பரா ரெண்டும் மழையில் நனைஞ்சாலும் மத்த காம்பராக்களும் அப்படியே இருக்குங்களா' என்று கூறினான்.

கொழும்பு நகரில் கட்டப்படும் ஃபிளாட்ஸ்களைப் பார்த்த போது அவையெல்லாம் நவீன லயன் காம்பராக்கள் என்று தான் நினைத்ததையே வீரையாவும் சொல்கிறான் என்பது பெரிய கணக்கப்பிள்ளைக்கு எளிதாக விளங்குகிறது.

'அதில்லடா நான் சொல்றது. அந்த மாரியாயி நமக் கிட்ட புது குவாட்டர்ஸ் கேட்டது. நான் தொரைக்கி சொன் னது. நாளைக்கு அவளையும், அவ அம்மாவையும் ரோட் ஓரத்தில் இருக்கிற புது குவாட்டர்ஸ்கு போகச் சொல்லு' என்றார்.

புது குவாட்டர்ஸ்க்கு துரையிடம் சிபார்சு செய்யப்பட்ட பேர்களில் மாரியாயின் பெயர் இல்லை என்பதை பெரிய கணக்கப்பிள்ளை மரத்திரமே அறிவார்.

வீரையா 'பெரிய ஐயா' வீட்டில் வேலை செய்பவன். அவனது பேச்சை அவள் நம்பாமல் இருக்க முடியுமா? போதாததற்குத் தன்னிடம் நேரில் கேட்டவள் அவள்தானே!

பெரிய கணக்கப்பிள்ளை விரித்த வலை வேலை செய்தது.

மாரியாயிக்கும் அவனது தாயாருக்கும் தோட்ட நிர்வாகம் வேலை நிற்பாட்டியது.

தங்கள் அனுமதியின்றி பலாத்காரமாகப் புதிதாகக் கட்டிய குவாட்டர்ஸ்சில் குடியேறியதாகப் பொலிசில் முறைப்பாடு செய்யப்பட்டது.

வீரையா அவளுக்கு ஒரு வழியில் தம்பி முறை. ஆனால் 'நான் என்ன செய்வது அக்கா. தொரைகிட்ட நான் சொல்லும் சாக்கி எடுபடுமா' என்று அவன் ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

தனக்குப் புது குவாட்டர்ஸ்க்குப் போவதற்கு பெரிய கணக்கப்பிள்ளை தான் அனுமதி வழங்கினார் என்பதை நிரூபிக்க அவளுக்கு வழியில்லை.

பத்துப் பேர் பன்னிரண்டு பேர் என்றிருக்கின்ற குடும்பத்துக்கே புது குவாட்டர்ஸ்சில் இடம் கொடுக்காத போது இரண்டு பேர் மாத்திரமே இருக்கின்ற தங்களுக்கு எப்படிப் புது குவாட்டர்ஸ்சில் இடம் கொடுப்பார்கள் என்பது அவனது தாயாரின் கேள்வி. அது நியாயமானதுதான்.

'ஏண்டி அன்னைக்கே சொன்னேன். கேட்டியா? இன்னைக்கே மாசம் மூணாச்சு இப்படி வேலையும்போய் வெட்டியுமில்லாம இருக்க வேண்டி வந்திருச்சே. மூதேவி கழுத பேசாம பழைய லயத்துக்கே போயிர வேண்டியதுதான்' என்று தாய் புலம்புவதைக் கேட்ட மாரியாயிக்குப் பொறி தட்டியது.

பெரிய கணக்கப் பிள்ளை மாத்தியாவும் மூன்று மாதமாக இதையேதான் சொல்லிக் கொண்டு வருகின்றார். “என்ன மாரியாயி நான் சொல்றது வெளங்கிறதில்லையா. தொரைக்கு நான் சொல்லுறன். நீ பேசாம நான் சொல்ற படி செய்’

போன வாரம் ஐயா வீட்டில் அந்திக் கருக்கலில் மூன்று நாளா மாரியாயியைக் கண்டது வீரையாவுக்கு மனசை என்னமோ செய்தது.

அவனும் மனிதன்தானே. போதாதற்கு அவள் அவனுக்கு அக்கா முறை வேறு.

இரவு மணி பத்தாகிவிட்டது.

எப்போதும் இல்லாத விதத்தில் இன்று இரண்டாவது போத்தலையும் உடைக்க வேண்டி வந்துவிட்டது.

‘டன்ஹில்’ சிகரெட் ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாக ஊதித் தள்ளினாலும் உடலுக்கு இதமாகவில்லை.

தனக்கு இன்னைக்கு என்ன நேர்ந்தது?

திளைப்பதற்கென்றே அமைத்த தனது வாலிப வயதில் இந்த இரண்டு கிழமைகளில் தாம் தான் மிகவும் களிப்பு அடைந்திருப்பதாகப் பெரிய கணக்கப்பிள்ளை எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

‘என்னடா இன்னைக்கி மாரியாயி வரல்லியா?’

பதிலில்லை.

‘வீரையா என்ன பேச்சைக் காணோம்’

‘அந்திக்கு கண்டுச்சங்க. காலில என்னமோ காயமாம். நடக்க முடியலிங்களாம். ஐயாவை வேணும்னா வரச் சொல்லிச்சங்க’ என்று இழுத்தான்.

ரோட்டோரத்தில் புதிதாகக் கட்டிய குவார்டர்ஸ் இரவு நேரத்தில் எப்படி இருக்கும் என்று அவர் கற்பனை பண்ணியது கூட இல்லை. இன்று நேரில் தரிசிப்பது என்று புறப்பட்டே விட்டார்.

திரும்பி வருகையில், அவளையும் தன்னுடைய குவார்ட்டுசுக்கே அழைத்து வரவேண்டும் என்பதை, புது குவார்ட்டுசில் அவர் தோட்டத் தொழிலாளிப் பெண் ஒருத்தியோடு குடும்ப உறவு கொண்டதை சாட்சி சொல்ல பழைய லயத்து ஆட்கள் விரையாவின் தலைமையில் காத்திருக்கின்றார்கள் என்பதையும் அந்த நேரத்தில் அவரால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாது தான்.

(1990)

□

அறிமுகம்

—அந்தனிஜீவா

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் மலையக இலக்கியம் தனித்துவமுள்ளதாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது, மலையக ஆக்க இலக்கியத்திற்கு அறுபது வருடகால வரலாறே உண்டு. “மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியை ஆய்வு செய்யப் போகிற ஆய்வாளர்கள், விமர்சகர்கள் காலக் கணக்கெடுப்பு நடத்தும்பொழுது 1930களின் பின்னர் நடேசய்யர் யுகம் என்றும், 1950 களின் பின்னர் சீ. வி. வேலுப்பிள்ளை யுகம் என்றும், 1980 களின் பின்னர் சாரல் நாடன் யுகம் என்றும் இலக்கியக் கணக்கெடுப்பு நடத்தப்பட வேண்டும்” என்று மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரிப் போராசிரியர் போத்திரெட்டி இலக்கிய உரையாடல் ஒன்றின் போது தெரிவித்தார்.

அவரது கூற்று உண்மை என்பதை கண்டியில் நடைபெற்ற இலக்கிய விழாவின்போது ‘மலையக இலக்கிய வரலாறு’ பற்றி சாரல் நாடன் நிகழ்த்திய உரைக்குப் பின் உணரக் கூடியதாக இருந்தது. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த பல விரிவுரையாளர்கள் சாரல் நாடனின் இலக்கிய ஆளுமையையும், ஆற்றலையும் பெரிதும் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்கள்.

எண்பதுகளில் மலையகத்தை, மலையகத்திற்கு அப்பால் வாழும் தமிழர்களுக்கு சாரல் நாடன் எழுத்துக்கள் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டின.

அட்டன் ஹைலன்ஸ் கல்லூரி உருவாக்கிய மாணவன். மாணவப் பருவத்திலே இவரிடம் காணப்பட்ட திறமையைக் கண்டு ஊக்குவித்தவர்கள், ஆசிரியர்களான இர. சிவலிங்கம், திருச்செந்தூரன் ஆகியோர்களாகும்.

1960களில் புதியதோர் ஆத்திரப் பரம்பரை தலை தூக்கியது. எழுத்திலும், பேச்சிலும், கவிதையிலும் சீற்றம் மிகுந்த இளந் தலைமுறையினரின் துடிப்பும், விழிப்பும் மலையகத்தை இனங் காட்டியது. பழந்தலைவர்கள் அருவருப்போடும் அலட்சியத்தோடும் இப்புதிய போக்கினை

நோக்கினர். சி. வி. இப்போக்கினை ஆதரித்தார். இதன் வளர்ச்சியை விரும்பினார். இக்கால இலக்கியக் கூட்டங்களில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். இளந் தலைமுறையினரை உற்சாகப் படுத்தினார்.

அறுபதுகளில் தோன்றிய ஆத்திரப் பரம்பரையின் முன்னணி வரிசையில் இடம் பெற்றவர்களில் சாரல் நாடனும் ஒருவர். மலையகத்தின் 'மணிக்கொடி' என்றழைக்கப்பட்ட 'மலைமுரசு' இதழில் இந்தப் புதியவர்களின் எழுத்துக்கள் இடம் பெற்றன. பின்னர் 'தினகரன்' ஆசிரியராக பேராசிரியர் கைலாசபதி பொறுப்பேற்றவுடன் தேசிய உணர்வுடன் மண்வாசனை மிக்க படைப்புகளுக்கு களம் அமைத்தார். வடக்கு-கிழக்கு, மலையகம் என்று தரமான படைப்புகளை அரங்கேற்றம் செய்தார். மலையக மக்கள் கவிமணி சி. வி. வேலுப்பிள்ளையை எழுதத் தூண்டினார். அவரின் நடைச் சித்திரங்கள் இடம் பெற்றன. அதனைத் தொடர்ந்து என். எஸ். எம். இராமையா, சாரல்நாடன் ஆகிய இருவரும் தமது ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகளான சிறுகதைகளை எழுதினர்.

சாரல்நாடன் எழுதிய 'எவளோ ஒருத்தி' என்ற சிறுகதையைப் பிரசுரித்த பேராசிரியர் கைலாசபதி, அவரது ஆற்றலை இனங்கண்டு தொடர்ந்து எழுதும்படி தம் கைப்பட கடிதம் எழுதினார். 'என். எஸ். எம். இராமையாவும், சாரல்நாடனும் மலையக இலக்கியத்தின் நம்பிக்கைகள்' என்று சி.வியிடம் கூறியுள்ளார். மலையக எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்த டாக்டர் நந்தி, ரசிகமணி கனக செந்திநாதன் ஆகியோர் 'எவளோ ஒருத்தி'யைப் பாராட்டி சாரல் நாடனுக்குக் கடிதம் எழுதி உற்சாக மூட்டினார்கள்.

அட்டன் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியின் சிறந்த மாணவனான சாரல்நாடன், பல்கலைக்கழகத்திற்கு அந்தக் கல்லூரியிலிருந்து செல்லும் முதல் மாணவராக வாய்ப்புக் கிட்டியும் அதனைத் தொடர முடியாது போகவே கண்டி அசோகா வித்தியாலத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டு, எழுதுவதிலும் ஆர்வம் கொண்டார். கதை, கவிதை என்பதுடன் நில்லாது மட்டுமல்ல விமர்சனம், நாட்டார் இயல் என்று எழுதத் தொடங்கி முன்னேறினார்.

மலைக்கொழுந்தி

இலங்கைத்தேயிலையே மணத்திலும் குணத்திலும் சுவையிலும் உலகில் உயர்ந்ததாகப் பாராட்டப் படுகிறது. ஆனால் இத்தேநீரை - சாயாவை அருந்துபவர்கள் தேயிலைத் தோட்டங்களில் உழைத்து மடியும் கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்களின் இரத்தத்தையே தாம் சுவைத்து மகிழ்வதாக எண்ணுவதில்லை.

இந்திய தேயிலைத் தோட்ட தொழிலாளர் பற்றி முல்க்ராஜ் ஆனந் தொடக்கம் டி. செல்வராஜ் வரை நாவல், சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளனர். இலங்கையிலும் மலையகத் தமிழ் எழுத்தாளரின் படைப்புகளிடை புதிய தோர் எழுச்சியைக் காண்கிறோம்.

இத்தொகுதியிலுள்ள கதைகள் யாவுமே மலையகத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் உழைக்கும் தொழிலாளர்களது யதார்த்த வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பதாகும். கற்பனை குறைந்து சிறப்புப் பெறும் இக்கதைகள் வளர்ச்சியடையும் சமுதாயத்தின் சமகால வரலாற்று நிகழ்வாகவும் இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

பதிப்புரைமிலிருந்து